

ΑΝΑΖΗΤΗΣ ΛΕΞΕΩΝ ΙΣ

21 μικρές ιστορίες

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Λέξεων αναζητήσεις. Δυο λέξεις μόνο και όμως εκφράζουν όλη τη συγγραφική διαδικασία. Κάθε συγγραφέας που γράφει αναζητά λέξεις, οι οποίες θα δώσουν νόημα σε αυτό που πηγάζει από μέσα του. Λέξεις από σκέψεις σκόρπιες που ξαφνικά αρχίζουν να βγάζουν νόημα και γίνονται ανάγκη να αποτυπωθούν κάπου, να μεταφερθούν από τη φαντασία στο χαρτί. Με αυτή τη συλλογή, σας παραθέτουμε 21 προσπάθειες νέων συγγραφέων που έκαναν τις δικές τους αναζητήσεις. Ιστορίες που σας καλούν και εσάς να οδηγηθείτε στις προσωπικές σας αναζητήσεις. Η συλλογή αυτή είναι αποτέλεσμα τριών κύκλων (Φεβρουάριος, Απρίλιος, Ιούνιος 2020) του online εργαστηρίου γραφής **«Δημιουργική Γραφή: Από τη φαντασία στο χαρτί»**, που πραγματοποιείται μέσα από την πλατφόρμα του [Skillbox.gr](https://www.skillbox.gr). Οι επίδοξοι συγγραφείς ετοίμασαν προαιρετικά δυο διηγήματα και ένα από αυτά επιλέχθηκε από τον εισηγητή, συγγραφέα και μεταφραστή, Κυριάκο Χαλκόπουλο, ο οποίος επιμελήθηκε την έκδοση. Σας ευχόμαστε καλή ανάγνωση!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σταυρούλα Νικολή - ΑΝ-άμνηση ----- σελ. 1

Ευαγγελία Παπαθωμά - Σκιάς όναρ άνθρωπος ----- σελ. 4

Άννα Μαυρουδή - Το Δέντρο ----- σελ. 6

Βασιλική Κωνσταντή - Το τελευταίο αντίο ----- σελ. 9

Αφροδίτη Βάικου - Γράμματα που δεν έστειλα ----- σελ. 11

Ειρήνη Αδαμοπούλου - Από το σκοτάδι στο φως ----- σελ. 14

Κωνσταντίνος Αθανασόπουλος - Ο κομποθύτης ----- σελ. 16

Σοφία Καλογεράκη - Το τεστ του ρολογιού ----- σελ. 19

Τιμόθεος Πιστιόλης - Η ζωή δε σε περιμένει ----- σελ. 21

Παναγιώτης Παπαγεωργίου - Η Τελευταία Απάτη ----- σελ. 23

Ευανθία-Ελένη Μπουκουβάλα - Όνειρα Καθρέφτες ----- σελ. 25

Ελένη Μπασκάκη - Έγκλημα στο Πάρκο ----- σελ. 27

Πανουργιάς Κοπελιάς - Οι Πέντε Σκιές ----- σελ. 33

Έλλη Μιχαλοπούλου - Οι βράχοι της σιωπής ----- σελ. 35

Παναγιώτης Καραμέτσης - Ο χορός των δέντρων ----- σελ. 37

Μαρία Γαβρήλου - Με το κορίτσι της φωτογραφίας ----- σελ. 43

Μαριέττα Κοντογιαννίδου - Θυσία στον Θεό του Φεγγαριού ----- σελ. 48

Θέκλα Τσολάκη - Αναμνήσεις Καλοκαιριού ----- σελ. 50

Αθανάσιος Τσίτσιος - Όνειρα ----- σελ. 53

Γεώργιος Μπάλτος - Ο Γκιώνης ----- σελ. 55

Άννα Καμαριωτάκη – Χαράματα ----- σελ. 57

ΑΝ-άμνηση

Σταυρούλα Νικολή

Από τη φύση μου, από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου ήμουν νευρική και φυσικά σε καμία περίπτωση δεν ήταν κάτι που ήθελα. Ίσα ίσα το απεχθανόμουν. Με έφερνε σε δύσκολη θέση πολλές φορές αλλά δεν ήξερα με ποιον τρόπο να απαλλαγώ απ' αυτό. Ήταν ατέλεια που είχα κληρονομήσει από τη μάνα μου. Η δική της οφειλόταν στον εγωκεντρισμό της, η δική μου πάλι στο άγνωστο. Πάντα τη νευρικότητα γεννούσε η προσπάθεια μου να ανακαλύψω έναν καινούριο κόσμο. Την πρώτη μου προσπάθεια θυμάμαι την έκανα όταν ήμουν μαθήτρια της τρίτης Λυκείου...

Ένα μεγάλο ΑΝ κυριεύει το μυαλό και δε σ' αφήνει να είσαι ο εαυτό σου. Δυστυχώς αυτό είναι οι Πανελλαδικές εξετάσεις για όλα τα παιδιά του κόσμου που βρίσκονται στην εφηβεία. Δώδεκα χρόνια δίνουν τον καθημερινό τους αγώνα για να έρθουν αντιμέτωπα στο τέλος μ' ένα τεράστιο ΑΝ το τελευταίο καλοκαίρι που όλοι από τον περίγυρο τους τούς έχουν πείσει ότι είναι το μοναδικό καλοκαίρι στη ζωή τους που θα είναι τόσο μεγάλο και ανέμελο. Πως θα γίνουν όλα αυτά όταν αυτό το ΑΝ εισβάλλει μ' ένα μοναδικό τρόπο στη ζωή τους και στο μέλλον τους.

Όχι... Σε καμία περίπτωση τα δώδεκα αυτά χρόνια δε λήφθηκαν υπόψη, όταν ένα υπό-ερώτημα στα μαθηματικά, και συγκεκριμένα το Γ1, ενός ακαταλαβίστικου ολοκληρώματος, άρχισε να ταλανίζει το μυαλό μου και του επέβαλε να ψάξει σε κάθε γωνιά που είχε συσσωρευτεί έστω και λίγη γνώση για να βρει τη λύση, χωρίς τελικά να τη βρίσκει. Ή τουλάχιστον να τη βρίσκει έτσι όπως την επιθυμούν τα σχολικά βιβλία. Όχι... Σε καμία περίπτωση δεν ένιωσα ότι τα δώδεκα αυτά χρόνια με βοήθησαν να αντιμετωπίσω τον κύλινδρο στο μάθημα της φυσικής, μάλλον περισσότερο μία έμπνευση της στιγμής ήταν.

Και σε καμία περίπτωση δεν ένιωσα να εξετάζονται οι ικανότητες μου, οι γνώσεις μου, η προσωπικότητά μου που θα μου εξασφάλιζαν πιθανώς μία θέση στην ανώτερη εκπαίδευση. Εγώ ήδη γνωρίζω αν η απροσεξία μου στη φυσική μου στέρησε την Ιατρική Αθήνας, αν η απροσεξία μου στη βιολογία με απέκλεισε από κάθε Ιατρική της χώρας, αν έτυχα σε καλό διορθωτή στην έκθεση και σεβάστηκε τον προσωπικό μου τρόπο γραφής, αν στον όλεθρο των μαθηματικών είχα αξιοπρεπή παρουσία, αν...αν ...αν..., αν τελικά θα μπω έστω στο Πολυτεχνείο.

Ο μαθηματικός μου, είχε πει σε εμένα και στους γονείς μου στην αρχή της χρονιάς: «Οι διαβασμένοι ανταμείβονται, οι εξετάσεις είναι δίκαιες». Έξυπνος άνθρωπος. Του τρέφω μεγάλη συμπάθεια και του έχω απόλυτη εμπιστοσύνη! Όμως η παρατήρηση αυτή δεν αποδείχθηκε και πολύ εύστοχη τελικά. Τουλάχιστον στα δικά μου μάτια. Στην εποχή του σίγουρα τα πράγματα ήταν διαφορετικά απ' όλες τις απόψεις. Δεν είμαι σε θέση να τα κρίνω γιατί δεν τα έζησα. Ο καθένας εξάλλου, πρέπει να έχει άποψη σε αυτά που βιώνει, καταλαβαίνει και αποκομίζει τελικά όλα τα χρόνια της ζωής του. Και φυσικά δε μιλάω με οργή, αφού το διάβασμα είναι όλη μου η ζωή. Το αγαπούσα αυτό που έκανα όλο το χρόνο και σε καμία περίπτωση δε θεωρώ τους κόπους μου χαμένους. Ίσα ίσα νιώθω ευγνώμων για όλες αυτές τις γνώσεις που μου έδωσαν οι καθηγητές μου, καθώς θεωρώ ότι είναι μοναδικές.

Δεν προσπαθώ να αποδώσω κάπου τις ευθύνες μιας πιθανής αποτυχίας! Δεν πιστεύω ότι απέτυχα σ' αυτές τις εξετάσεις, αλλά σίγουρα δεν ανταμείφθηκα. Δεν εναντιώνομαι άσκοπα στον θεσμό των Πανελληνίων. Εξάλλου τι νόημα θα είχε; Ούτε η πρώτη θα ήμουν ούτε η τελευταία. Εμένα άλλο είναι το πρόβλημά μου. Δώδεκα χρόνια διαβάσματος και δύο χρόνια υπεράνθρωπης, το λιγότερο, προσπάθειας, συνοδευόμενα από αναρίθμητες θυσίες και στερήσεις της παιδικής αθωότητας, ταπεινώνονται μπροστά σε μία ελλιπή εκφώνηση, σε μία, μάλλον λόγω κούρασης, απρόσεκτη ενέργεια, σε ένα θέμα πέρα από τη λογική της ύλης.

Μάλλον δεν ήμουν και πολύ καλή μηχανή. Μάλλον σε αυτό δεν τα κατάφερα και πολύ καλά. Αν και έγινα σκληρή, πολύ θα έλεγα, φαίνεται πως δεν απαλλάχθηκα από κάθε συναίσθημα. Είδα τις χρονιές αυτές σαν ευκαιρία να δώσω ό,τι περισσότερο μπορούσα. Σαν μία πολύ προσωπική πρόκληση. Άγχος, υπερβολικό διάβασμα και μαύρο δάκρυ χαρακτήριζαν τα βράδια μου και ορισμένα πρωινά μου. Ακούγεται πολύ τραγικό και ίσως να ήταν... όμως όλα αυτά τα επισκίαζε μία ανεξάντλητη θέληση να φτάσω ως το τέλος και μάλιστα να βγω και νικήτρια!

Ούτε τις πιο δύσκολες στιγμές η θέληση μου αυτή δεν κατατροπώθηκε από τις απάνθρωπες απαιτήσεις τους. Ώρες ώρες μου άρεσε κιόλας, μου έδινε μία ικανοποίηση το γεγονός ότι έκανα «θυσίες» και «αγωνιζόμουν» για κάτι που στο κάτω-κάτω ήθελα πολύ.... Τι ήταν όμως τελικά αυτό που ήθελα τόσο; Όχι απαραίτητα μία συγκεκριμένη σχολή, αλλά την αναγνώριση της προσπάθειάς μου και της προσήλωσης μου – η οποία ποτέ δεν ήρθε. Αναφέρομαι φυσικά στον εαυτό μου... που ένιωθε να φτάνει στην πηγή χωρίς να πίνει νερό. Που διατήρησε μέχρι τέλους την ανθρώπινη αδυναμία του και δεν μπόρεσε με την απαιτούμενη ψυχρότητα να αντιμετωπίσει τα αλλεπάλληλα «χτυπήματα». Να αισθάνομαι ένοχη γι αυτό; Μία συμμαθήτριά μου με ρώτησε εκείνες τις μέρες: «Μα καλά τί θέλουν, να μας πεθάνουν;» Ούτε εγώ ξέρω τι θέλουν. Να δουν πόσο ψυχροί είμαστε και να δοκιμάσουν τις αντοχές μας; Πιθανώς αυτό τους αρκεί ως κριτήριο για να αποφασίσουν ποιοι έχουν το δικαίωμα να ακολουθήσουν τα όνειρα και τις προσδοκίες τους.

Και δεν κάνω καμία αναφορά στον περίγυρό μου διότι μόνο δύο άτομα ήταν αυτά που θαύμαζαν καθημερινά την προσπάθεια μου και την πορεία μου, οι δύο σημαντικοί άνδρες της ζωής μου. Τους υπόλοιπους τους χαρακτήριζε απλά μια λέξη: απαράδεκτοι. Προσπάθησαν με κάθε δυνατό τρόπο να μην πετύχω. Έκαναν τα πάντα για να πάνε ενάντια σ' αυτόν τον αγώνα. Και όσο προσπαθούσαν τόσο με πείσμωναν. Δε με είχαν ζυγίσει σωστά, γιατί με θεωρούσαν το μικρό παιδί της οικογένειας, το συνεσταλμένο. Μάλιστα, ο αδερφός μου έφτασε σε σημείο την παραμονή της έναρξης των εξετάσεων να έρθει με μια πρόφαση ασήμαντη να κάνει χίλια κομμάτια τη μικρή βιβλιοθήκη όπου διάβαζα καθώς και το βιβλίο μου. Φυσικά με όμορφο τρόπο τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας δήθεν προσπάθησαν να σταματήσουν αυτή την ανεξέλεγκτη κατάσταση. Τότε κατάλαβα ότι πρόκειται για ψυχικά άρρωστο άτομο. Στα μάτια μου ήταν πλέον ξεκάθαρο. Όπως και η συνέχεια...

Τελικά στις εξετάσεις αυτές μάλλον καλά τα πήγα... Οι κόποι επιβραβεύτηκαν και οι θυσίες ανταμείφθηκαν με τον καλύτερο τρόπο. Το όνειρο μου σιγά-σιγά άρχισε να γίνεται πραγματικότητα, αφού το πρώτο «φρούριο» είχε πλέον καταληφθεί. Δε σημαίνει όμως αυτό ότι αποδέχθηκα ποτέ την κατάντια μας αυτή. Και τα έχουν πει αυτά πολλοί – το ξέρω. Μόνο όμως όταν περάσεις ο ίδιος τη διαδικασία και

αναρωτηθείς «εγώ γιατί τα έκανα όλα αυτά τελικά;» συνειδητοποιείς την τραγικότητα της κατάστασης. Το χειρότερο απ' όλα είναι ότι δεν έχεις καμία απάντηση να δώσεις. Και δεν είναι ότι η προετοιμασία δεν έπαιξε ρόλο. Σίγουρα χωρίς αυτήν η ετοιμότητά μας να αντιμετωπίσουμε κάθε θέμα θα ήταν πολύ πιο μειωμένη. Είμαι όμως σε θέση πλέον να πω ότι η σημασία των δώδεκα χρόνων και της εξαντλητικής τελικής προετοιμασίας είναι μηδαμινή μπροστά στη συγκυρία της στιγμής. Όλα εξαρτώνται από αυτό το τεράστιο ΑΝ που πρέπει να ελπίζεις να σε έχει πάρει με καλό μάτι...

Αυτά, λοιπόν, υπερτονίζω καθημερινά στους μελλοντικούς υποψήφιους, που βρίσκομαι κάθε χρόνο στο πλευρό τους. Δεν μπορώ να τους πω ότι δεν αξίζει την προσπάθεια. Είμαι βέβαια αντίθετη με όσους χαρακτηρίζουν τη διαδικασία ως «τρόπο σκληραγώγησης», καθώς σκληραγώγηση δεν μπορεί να είναι όταν αναγκάζεις να γίνεσαι έρμαιο των φιλοδοξιών και του ανταγωνισμού τους, με τη συνεχή απειλή ότι θα αποτύχεις στο μέλλον. Ο μόνος λόγος που αξίζει η προσπάθεια είναι γιατί σε αυτόν τον ένα χρόνο σου δίνεται μία από τις πρώτες ευκαιρίες να ανακαλύψεις τα όρια σου, τη δύναμη, την επιμονή και τη θέληση που κρύβεται μέσα σου. Γι' αυτό λοιπόν τους παροτρύνω να προσπαθήσουν.

«Επιδιώξτε το καλύτερο δυνατό! Όχι για τους άλλους... Κάντε το μέχρι το βαθμό που ικανοποιεί εσάς τους ίδιους. Συνεχίστε για όσο νιώθετε ότι επενδύετε στον εαυτό σας. Ένα λάθος μόνο μην κάνετε. Μην πιστέψετε ότι «χτίζετε» τις ευκαιρίες σας... Μην πιστέψετε ότι η «δουλειά» σας θα εξασφαλίσει την επιτυχία σας. Γιατί δυστυχώς δεν είναι έτσι... και εγώ το έκανα αυτό το λάθος». Ήταν πολύ όμορφη πορεία και δεν θεωρώ το επιστέγασμα, τις εξετάσεις, αντάξιο της. Παρ' όλα αυτά, βασικός «μπούσουλας» από τα πρώτα χρόνια της ζωής μου, που ξεκίνησα να διαβάζω, ήταν ο αγαπημένος μου ποιητής και συγκεκριμένα τα λόγια του : « ...Η Ιθάκη σ' έδωσε τ' ωραίο ταξίδι. Χωρίς αυτήν δεν θα 'βγαινες στον δρόμο. Άλλα δεν έχει να σε δώσει πια. Κι αν πτωχική την βρεις, η Ιθάκη δεν σε γέλασε. Έτσι σοφός που έγινες, με τόση πείρα, ήδη το κατάλαβες οι Ιθάκες τι σημαίνουν..... »

Το σίγουρο όμως είναι – όπως γίνεται κατανοητό από την εμπειρία – ότι αν τελικά επιλέξεις το επάγγελμα που ταιριάζει στις ικανότητες, ιδιαιτερότητες αλλά και την προσωπικότητα σου, μπορεί να μην κερδίσεις υλιστικά αλλά θα κερδίσεις σίγουρα ουσιαστικά. Βλέπετε και μένα, κάθε μέρα ξεκινάω χαρούμενη για τη δουλειά και το βράδυ – όσες ώρες κι αν έχω μάθημα – πάντα θα γυρίσω ακόμα πιο χαρούμενη. Βέβαια σε όλα τα επαγγέλματα υπάρχουν δύσκολες μέρες. Ακόμα και κατά τη διάρκεια αυτών, όπου κάποιος εξωτερικός παράγοντας θα σου προκαλέσει φθορά ή οι καταστάσεις θα σε πιέσουν, ακόμα και τότε η διάθεση σου δεν θα μείνει για πολύ πεσμένη. Γιατί βιώνεις την επιβεβαίωση των κόπων σου....και είναι σημαντικό.

Σκιάς όναρ άνθρωπος¹

Ευαγγελία Παπαθωμά

Εδώ, μες στις λήθης μου τον ανεμοστρόβιλο, τις γδαρμένες πτυχές της ζωής μου εξετάζω ασύστολα, μερόνυχτα, αγνοώντας το πέρασμα του χρόνου. Υπόκωφος στο αέναο ταξίδι του μυαλού μου, εγώ ο Α., σκεπασμένος με το σεντόνι της ανιδεότητας μου, παρέα με τις σκιές που δημιουργώ, ή τάχα να είναι αληθινές; Τρεις μαρτυρικές, για μένα, διαφορετικές, που ξεπροβάλλουν κάθε τόσο στα λάθη μου, στα πάθη μου και στις μετάνοιες μου. Ήρθαν να σπάσουν τα κατεστημένα της μοναξιάς μου, αυτής που τόσο λάτρευα, και να με ενοχλήσουν με τις αδιάκοπες παραστάσεις στήριξης και χλεύης.

Σε τούτο εδώ το δώμα, το τόσο μικροσκοπικό, οι παρουσίες ήταν μηδαμινές, ή μήπως δεν τις αφουγκραζόμουν εγώ; Εδώ, λοιπόν, σε αυτή τη γωνιά, την αγαπημένη μου: στην ξεχαρβαλωμένη πολυθρόνα, δανέζικου τύπου, με τον κυπαρισσένιο κορμό. Εδώ, μες στο αγκάλιασμα αυτής, προ μιας εβδομάδος συνέβη το αναπάντεχο: είχα επισκέψεις μετά από καιρό στο σπίτι.

Δεν το περίμενα αυτό, δεν ήταν φιλικοί επισκέπτες μήτε εχθρικοί περαστικοί. Τώρα, περισσότερο από άλλοτε, νοσταλγούσα την μοναδικότητά της ύπαρξής μου σε αυτόν εδώ τον χώρο, να νιώθω την σιωπή της ψυχής μου, να ακούω τα θροΐσματα των σκέψεών μου. Εντούτοις στρογγυλοκάθισαν στο κατώφλι του μπαλκονιού και με περιεργάζονταν, μουρμουρίζοντας χαμηλόφωνα και κάνοντας μορφασμούς.

Ξαφνικά ήρθαν μέσα, κάθισαν γύρω από την ροτόντα και με κοιτούσαν λες και ήμουν υπό ανάκριση. Κουρασμένος από τη συμπεριφορά τους, ρώτησα εκνευρισμένος: «Τι ήρθατε εδώ να κάνετε απρόσκλητες;» Μα κανείς δεν αποκρίθηκε, παρά μόνο άρχισαν να γελάνε αδιάκοπα. Με αυτό το γέλιο, που κάνει αντίλαλο σαν να βγαίνει από πηγάδι, σαν να πάλλονται τα πνευμόνια από χαρά, και διασκορπίζεται! «Μα εσύ μας κάλεσες, δεν το θυμάσαι;», είπαν στο τέλος με μια φωνή, σαν χορωδία καλοκουρδισμένη!

Εδώ και καιρό, δε μου άρεσε να καλώ κανέναν στο φτωχικό μου, δεν αντέχω την υποκρισία, οπότε με τα προβλήματα των άλλων δε θα ήθελα να το παίξω συμπαραστάτης! Πέραν αυτού, δε θυμόμουν τίποτα, η πρόσκληση από πού είχε δοθεί, ή το μυαλό κάνει παραστρατήματα ή αυτές εδώ οι καρικατούρες με εμπαίζουν. Δεν τους αποκρίθηκα, παρά μόνο τις αγνόησα και κίνησα για την κουζίνα. «Δε θέλεις να το συζητήσουμε; Μην το αναβάλλεις άλλο, δε θα λυθεί από μόνο του!», είπαν.

«Μα για τι πράγμα συζητάτε;». «Μην είσαι αφελής, και παραδέξου το, τούτο εδώ το όνειρο δε θα το θυμάσαι αύριο. Οπότε μπορείς να μας εκμυστηρευτείς οτιδήποτε». «Τα όνειρα είναι για τους αφελείς, για τους φαντασιόπληκτους, γι' αυτούς που πλήττουν αλλά φοβούνται τις μεταβολές. Έτσι, απεγνωσμένοι, καλούν στο προσκήνιο το υποσυνείδητό τους, αυτό το χειραφετημένο στρατιωτάκι.»

Η συζήτηση δεν ολοκληρώθηκε ποτέ, αντιθέτως θα μπορούσε να συνεχίζεται και χωρίς την συμμετοχή μου.

¹ Η φράση αυτή ανήκει στον αρχαίο λυρικό ποιητή, Πίνδαρο και σημαίνει «ο άνθρωπος είναι το όνειρο μιας σκιάς».

Εκείνο το βράδυ σε ονειρεύτηκα, ανάρμοστη κι απεγνωσμένη κίνηση από μέρους μου, προσπέρασα κάθε μου αδυναμία, εγώ, ο μικρός επαναστάτης των ονείρων, για να συναντήσω τη σκιά σου. Αυτή τη σκιά που κουβαλούσα μέσα μου αέναα. Αυτή που συνάντησα, χθες βράδυ, μα δεν το παραδεχόμουν πως την κάλεσα εγώ. Αυτή που χάνεται και εμφανίζεται, με διάφορες μορφές, όπως εχθές είχε πάρει τις μορφές των κυρίαρχων συναισθημάτων μου. Τώρα, στα τελευταία μου λόγια, αποζητώ την λύτρωση, με ευγενικές κινήσεις σκοπεύω να σε διώξω, η φυγή σου είναι γεγονός, ωραιοποιημένο μου σκοτάδι. Εγώ, ο Α., θα μετουσιωθώ, εδώ είναι το υποσυνείδητο, εδώ και η καρδιά, οι σύμμαχοί μου, για να κάνω τις δικές μου παραστάσεις, τα δικά μου, επιτέλους, όνειρα.

ΤΕΛΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

“Το Δέντρο”

Άννα Μαυρουδή

Ξύπνησα και σήμερα, πάλι όπως και κάθε μέρα με την πρώτη αχτίδα τού ήλιου. Γεμάτη ενέργεια αλλά και μια αναβλητικότητα. Πώς μεταφράζεται άραγε αυτό το συναίσθημα; Ποια είναι η μίξη και των δύο;

Τέλος πάντων, δεν έχω χρόνο να απαντήσω, η ενέργεια ξεχειλίζει από το σώμα μου και πρέπει να σηκωθώ να περπατήσω, να γυρίσω να δω καινούργια πράγματα. Είμαι έτοιμη για το πρώτο βήμα.

Πού είναι τα πόδια μου; Τι είμαι; Είμαι δέντρο!

Γιατί όμως νοιώθω σαν άνθρωπος; Αφού έχω ρίζες, γιατί δεν τις είδα πριν θελήσω να κάνω το πρώτο βήμα;

Γιατί επιλέγω να κοιτάω πάντα ψηλά; Τι χάνω κοιτώντας πάντα προς μια κατεύθυνση;

Για να δω το περιβάλλον μου λοιπόν, να το παρατηρήσω... αν και να σε κατακλύζουν σκέψεις και συναισθήματα, σε αποσπά από την παρατήρηση.

Ανατολικά μου βρίσκεται αυτό το ντροπαλό βουνό, έτσι το ονόμασα όταν έγινε κατακόκκινο σε μια δύση του ηλίου, φαντάστηκα ότι κοκκίνισαν δυο μάγουλα από ντροπή.

Βόρεια και νότια είναι ο ορίζοντας και κει το μόνο που σταματάει την εικόνα του ουρανού είναι το πράσινο χορτάρι, απέραντο, και ενώ το κοιτάζω νιώθω μοναξιά επειδή δε βλέπω άλλο δέντρο.

Δυτικά μου βρίσκεται το φρενοκομείο. Αυτό το ίδρυμα το παρατηρώ τα πενήντα-πέντε χρόνια που μεγαλώνω σε αυτό το ερημικό σημείο τής Γαλλίας. Είχα ακούσει πριν καιρό, όταν είχα αρρωστήσει από περονόσπορο, ότι με είχε φυτέψει ένας γιατρός την ημέρα που έγινε πατέρας, και δεν ήθελαν να ξεραθώ γιατί είχα συναισθηματική αξία για αυτόν: τον διευθυντή του ψυχιατρείου.

Το παγκάκι που έχω κάτω από την σκιά μου, με φωνάζει γαλλικό πλατάνι. Όμως εγώ ξέρω τι είμαι. Είμαι από την οικογένεια πλατανοειδών, έχω και επιστημονική ονομασία *platanus orientalis*, κοινώς “Ανατολικός Πλάτανος”. Επίσης πως είμαι φυλλοβόλο δέντρο κι ότι, σύμφωνα με την ελληνική μυθολογία, ο Δίας και η Ήρα παντρεύτηκαν κάτω από ένα πλάτανο κοντά στην Κνωσό. Αυτό έλειπε, να έχω φτάσει τόσο χρονών και να μην ξέρω τι είμαι!

Ας τραβήξω λίγο νεράκι από το έδαφος, δίψασα. Δεν έχω παράπονο, δεν ξεχνάνε να με ποτίζουν. Και το παγκάκι το βάφουν συχνά. Απολαμβάνει πολύ την δροσιά που τού δίνω και εγώ χαίρομαι για αυτό. Μου αρέσει να δίνω. Έρχονται συχνά στην σκιά μου και κάθονται σε κάποια διαλείμματα οι γιατροί και κάποιοι επισκέπτες με τους εσώκλειστους συγγενείς τους. Ξέρω τόσα μυστικά τους.....

Ακούγεται το κουδούνι εξόδου για τούς τρόφιμους τού ψυχιατρείου, πήγε οκτώ το πρωί και ακούω πάλι τα ουρλιαχτά και τις φωνές τους στο προαύλιο. Μου τράβηξε την προσοχή η απουσία μιας κοπέλας που κάθεται κάθε πρωί στην γωνία με τα σκουριασμένα κάγκελα, τυλιγμένη με ένα λευκό σεντόνι. Οι άλλοι ήταν στις θέσεις τους. Ο ψηλός άνδρας με το τεράστιο μουστάκι που κουνάει τα χέρια τους σαν τροχονόμος, η χονδρή κυρία με το μπλε φόρεμα πού χορεύει σαν να μην υπάρχει αύριο, ο θλιμμένος νέος άνδρας πού κοιτάει το έδαφος σαν να περιμένει να βγει από εκεί κάποιος. Είναι και κάποιοι κατατονικοί, δεν ανταποκρίνονται στον κόσμο γύρω τους, με αυτό το κενό βλέμμα τους, την αλαλία και την ακινησία που με ξεραίνει.....

Πριν χρόνια δεν έβλεπα το προαύλιο, διότι δεν είχα ψηλώσει αρκετά. Κοιτούσα την είσοδο με την πάντα φρεσκοβαμμένη πράσινη καγκελόπορτα που άνοιγε μόνο ο φύλακας. Τώρα όμως έχω ψηλώσει και βλέπω την αντίθεση με τα φθαρμένα και σκουριασμένα κάγκελα στον χώρο προαύλισης των τροφίμων...

Αυτόν τον φύλακα δεν τον συμπαθώ γιατί τον έχω δει πολλές φορές να κρύφογελάει όταν περνάει κάποιος ασθενής που η νόσος του κάνει να φωνάζει ή να κινείται με ασυνήθιστο τρόπο.

Δεν ξέρω αν πρέπει να το πω, μα έχω αντιπαθήσει και πολλούς άλλους. Άκουσα τόσα πολλά σε αυτό το παγκάκι που με έκαναν να αναρωτηθώ πως γίνεται να κάνουν τόσο κακό ο ένας στον άλλον οι άνθρωποι. Πώς γίνεται να κλείνουν ένα δικό τους άτομο, στο ψυχιατρείο, για τα χρήματα; Πώς γίνεται να πληρώνουν έναν γιατρό, που θα κάνει ψεύτικη διάγνωση, για να βγάλει διαταγή ακούσιου εγκλεισμού ένας εισαγγελέας για κάποιον; Πώς τους καταδικάζουν σε μηχανική καθήλωση μερικούς χωρίς να χρήζουν καν νοσηλείας;

Έχω μεγάλα, παλαμοειδή φύλλα με μακρύ μίσχο επάνω στα ψηλά κλαριά μου, ύψους είκοσι μέτρων. Από εκεί έχω δει στο προαύλιο του ιδρύματος, να πλένουν με λάστιχο τούς ασθενείς, έχω δει να τούς κλωτσάνε με μανία και να τους κοροϊδεύουν. Ο πόνος μου διαπερνάει τον χοντρό και σταθερό κορμό μου. Τι κι αν έχει τόσο μεγάλη περίμετρο ο κορμός, έχω νιώσει να θέλω να τρέξω, να τους σώσω. Ξέρω ότι τα φύλλα και τα άνθη μου τα χρησιμοποιούν στην φαρμακευτική και θέλω να τρέξω να τούς γιατρέψω. Μα δεν μπορώ. Στέκομαι εδώ, μεγαλοπρεπής, να αναρωτιέμαι ποια λειτουργία του ανθρώπινου εγκεφάλου δημιουργεί την κακία....

Πλησιάζει ένας άνδρας με τη γυναίκα που αναζητούσα το πρωί στο προαύλιο και δεν την είδα. Για στάσου να παρατηρήσω αν θα πατήσσει τις παπαρούνες. Είναι ένα σημείο που έχει όμορφες και κατακόκκινες παπαρούνες και κοιτάω πάντα αν κάποιος τις πατάει ή προσπαθεί να τις αποφύγει με πλάγιο βήμα. Ένα πλάγιο βήμα είναι, για να ζήσουν οι παπαρούνες, κι αυτός ο άνδρας τις πάτησε, τις έλιωσε και μάλιστα το ευχαριστήθηκε....

Το βλέμμα της κοπέλας βγάζει έναν ανατριχιαστικό φόβο και πόνο συνάμα.

“Γιατί με έφερες εδώ;” Τον ρώτησε ενώ καθίσαν στο παγκάκι.

-Ο γιατρός είπε θα σου κάνει καλό να βγούμε μια βόλτα.

-Ο γιατρός που πλήρωσες να με κλείσει εδώ και να μην βλέπω το παιδί μου! Πού είναι το παιδί μου; Θέλω να το δω έστω και μια φορά.

-Έκοψες τις φλέβες σου και είναι επικίνδυνο να είσαι με το παιδί.

-Εσύ μού τις έκοψες, στον ύπνο μου για να με βγάλεις τρελή και να μου πάρεις το παιδί, ώστε να μη μάθει η μάνα μου ότι ο πατριός μου με βίαζε από τα 13. Για αυτό με πρόλαβες και με έκλεισες εδώ πριν τής πω ποιος είναι ο πατέρας του παιδιού. Πού το έχεις; Πώς έχεις καταφέρει να μην έρθει η μάνα μου έστω μια φορά να με επισκεφθεί; Θέλω να το δω. Την νύχτα του τοκετού, μου έκοψες τις φλέβες και δεν ξέρω καν αν είναι αγόρι ή κορίτσι....πες μου έστω αυτό!

-Ηρέμησε! Μην ουρλιάζεις! Θα σου κάνουν πάλι ηλεκτροσόκ.

-Έπρεπε να προλάβω να μιλήσω στην μητέρα μου, όταν με ρωτούσε πώς έμεινα έγκυος! Γιατί δεν μίλησα....γιατί....γιατί....

Έβλεπα την κοπέλα που έκλαιγε και έλεγε δεκάδες γιατί ενώ το σώμα της πήγαινε μπρος-πίσω και κοιτούσε το κενό. Ήθελα τόσο πολύ να γείρω το ένα από τα χοντρά κλαριά μου και να τη φέρω ψηλά να μην την πληγώνει τίποτα. Μα δεν το κατάφερα και μόνο ένα από τα πλατιά μου φύλλα έπεσε στα χέρια της.

“Σταμάτα!” μου φώναξε το παγκάκι. “Θα ξεραθείς από την προσπάθεια και ούτε για κάρβουνο δεν κάνει το ξύλο σου”.

“Δεν πειράζει”, τού απάντησα. “Χρησιμεύω στην ξυλογλυπτική, στην υποδηματοποιία και στην χαρτοποιία είμαι περιζήτητος σαν χαρτοπολτός”.

Ο γιατρός του έκανε νόημα από την πράσινη κεντρική πύλη και την έπιασε από τον αγκώνα με δύναμη να την σηκώσει από το παγκάκι. Ένωσα σαν να μού τράβηξαν με δύναμη τα λείπια από τον φλοιό του κορμού μου. Προσπάθησα να του ρίξω έναν αγκαθωτό καρπό μου για να τον εμποδίσω να την πάρει, μα την έσυρε με βια από την μεριά που ήταν οι παπαρούνες, πατώντας έτσι και όσες είχαν απομείνει, κι επιπλέον το χαμομήλι που ήταν δίπλα. Τα σάρωσε όλα. Όπως την ψυχή της κοπέλας....

Βράδιασε κι ακόμη είμαι θλιμμένη και προβληματισμένη. Το παγκάκι για να με παρηγορήσει, μού θύμισε την φωλιά που έφτιαξε η Τσακροπιτίλλα και ταΐζει τα μικρά της. Πως αντέχουν να τυφλώνουν, να παχαίνουν και να πνίγουν σε μπράντι αυτά τα όμορφα πουλιά για να βγάλουν ένα γαλλικό πιάτο! Παρότι απαγορεύεται η θήρευσή της, συνεχίζουν και τις παγιδεύουν παράνομα. Εδώ μπορείς να είσαι ήσυχη και ήρεμη Τσακροπιτίλλα μου. Δεν έχει κυνηγούς να σε παγιδεύσουν. Οι άνθρωποι εδώ γύρω ασχολούνται με την παγίδευση ψυχών.

Ο συρτός και αργός ήχος των βημάτων, διέκοψε τον βραδινό μου ύπνο που προετοίμαζε τον οργανισμό μου για την πρωινή φωτοσύνθεση.

Η φιγούρα στο σκοτάδι, κάτι μού θυμίζει. Είναι αυτή. Μα πως κατάφερε και το έσκασε; Τι θέλει εδώ; Όχι πάλι, Θεέ μου! Δε θέλω να το ξαναζήσω αυτό!

Πάτησε επάνω στο παγκάκι και πέρασε το σεντόνι που κρατούσε σε ένα κλαδί μου. “Όχι αυτό”, ήθελα να τής φωνάξω...”είναι γερό κλαρί!”. Μα δε με άκουγε.

Είναι κατάρρα να είσαι ένας γερός πλάτανος έξω από ένα ψυχιατρείο. Είναι το εικοστό άτομο που με χρησιμοποιεί για διαφυγή από τα βασανιστήρια. Είναι άλλο ένα άτομο που βλέπουν τα ψηλά κλαριά μου την τελευταία του ματιά γεμάτη χαρά και ανακούφιση. Τι πέρασαν για να τους φαίνεται ο θάνατος πιο λυτρωτικός;...Ξέρω ότι θα με ξεριζώσουν τώρα....το νιώθω.....

Όλοι πιστεύουν ότι επειδή έχω δυνατά και μεγάλα κλαριά, είμαι χαρούμενη. Όμως έχω δει τόσο πόνο και τόσους απαγχονισμούς, που το μόνο που ήθελα ήταν να σπάνε.....

Οι σειρήνες του συναγερμού ακούστηκαν από το ψυχιατρείο και άναψαν τους προβολείς. Την ψάχνουν....ας μπορούσα να πάρω το άψυχο κορμί της και να μην το ξαναγγίξουν, ούτε να το βρέξουν ψεύτικα δάκρυα. Μα δεν μπορώ.

Προλαβαίνω άραγε να γίνω άνθρωπος να σώσω άλλους, ή έστω έναν, πριν ακόμα ξυπνήσω, αφού εσύ έχεις μείνει ακούνητος και ασάλευτος σαν δέντρο;.....

“Το τελευταίο αντίο”

Βασιλική Κωνσταντή

Εκείνο το πρωινό ξύπνησα από το όνειρο που είχα δει. Δεν ήταν η πρώτη φορά που το είχα δει. Ψες το βράδυ το ίδιο όνειρο επαναλήφθηκε τέταρτη φορά.

Λουσμένη στον ιδρώτα και γεμάτη φόβο αρνούμουν να ανοίξω τα μάτια μου. Το μυαλό μου προσπαθούσε να το διαγράψει. Ήξερα ότι αυτό το όνειρο δεν προμήνυε κάτι καλό. Πέταξα νευριασμένη τα σκεπάσματα, σηκώθηκα και τράβηξα γρήγορα προς το μπάνιο, κλείνοντας με δύναμη την πόρτα πίσω μου.

Νόμιζα ότι θα το αφήσω εκεί στο ζεστό μου μαξιλάρι. Έκανα γρήγορα ένα ντους, μα δε με χαλάρωσε. Την ώρα που ντυνόμουν, το ξυπνητήρι άρχισε να χτυπά μες την ησυχία του πρωινού. Έτσι όπως ήμουν βυθισμένη στις σκέψεις αναπήδησα τρομαγμένη. Η ώρα ήταν 6:30 π.μ. Ετοίμασα γρήγορα το πρωινό για τα παιδιά. Αφού τα ξύπνησα και τα έντυσα, τα βοήθησα να πάρουν το πρωινό τους. Στις 7 π.μ πέρασε το σχολικό. Καλημεριστήκαμε με τον οδηγό, τον Κ. Πέτρο και την Ειρήνη, και τους παρέδωσα τα μωρά μου. Εκείνα ήταν ανήσυχα και έκλαιγαν, δεν ήθελαν να φύγουν από κοντά μου.

-Καλημέρα, κλείσε την πόρτα και μην σε νοιάζει, μόλις πάρουμε την στροφή θα σταματήσουν να κλαίνε. Έτσι γίνεται πάντα.

Εκείνα έκλαιγαν γοερά, άπλωναν τα χεράκια τους, προσπαθούσαν να γαντζωθούν πάνω μου χτυπώντας τα ποδαράκια τους στον αέρα. Με μάτια βουρκωμένα και πόνο στην καρδιά έκλεισα την πόρτα. Μου ήταν δύσκολο όλο αυτό. Μα και τι να έκανα, δεν είχα άλλη επιλογή. Έπρεπε να δουλεύω. Μπήκα στο αυτοκίνητό μου ακολουθώντας το λεωφοριάκι για να πάω και εγώ στην δουλειά μου. Στην μέση της διαδρομής έστριψα αριστερά, τα μωρά μου είχαν κολλήσει τις φατσούλες τους στο παράθυρο και με χαιρετούσαν με τα τρυφερά χεράκια τους.

Αναλαμβάνοντας τα καθήκοντά μου ξέχασα και το όνειρο. Κάποια στιγμή κατά τις 11 π.μ το κινητό μου χτύπησε. Ήταν η μητέρα μου. Η φωνή της ακουγόταν ανήσυχη. Με ενημέρωσε ότι ήταν στο νοσοκομείο με τον πατέρα της: βρίσκονταν εδώ και δύο ώρες στα έκτακτα και κανείς δεν τους έδινε σημασία.

Δυστυχώς ήταν η περίοδος που τα νοσοκομεία απεργούσαν, λειτουργώντας μόνο με προσωπικό ασφαλείας.

-Έχουμε έρθει εδώ και δύο ώρες, του έκαναν εξετάσεις και δε μας λένε τίποτα. Ο γιατρός που τον εξέτασε είπε ότι ο παππούς είναι παρατημένος. Ποιος, ο πατέρας μου, που τον έχουμε μη στάξει και μη βρέξει. Που τρώει και του πουλιού το γάλα. Μακάρι να έτρωγε και αυτός ό,τι και ο παππούς.

-Καλά μαμά. Έχω δουλειά, θα σε πάρω σε λίγο.

Η καρδιά μου σφίχτηκε, ο νους μου γύρισε στο παρελθόν και το πρωινό όνειρο που είχα δει. Μια φωνούλα μέσα μου, μου φώναζε μη δίνεις σημασία, μην το εξηγείς. Ένα όνειρο είναι μόνο, μια άλλη φωνούλα μου ψιθύριζε. Μια άλλη μου έλεγε: και τις άλλες τρεις φορές που το είδες και το εξήγησες βγήκε αληθινό. Το αίμα πάγωσε στις φλέβες μου και το στομάχι μου σφίχτηκε. Οι σκέψεις μου με τρέλαιναν. Τίναξα το κεφάλι απότομα νομίζοντας ότι έτσι η άσχημες αναμνήσεις θα σκορπούσαν στον αέρα.

Εκείνη την στιγμή άκουσα τον προϊστάμενό μου να με φωνάζει από το γραφείο του. Ήταν ο από μηχανής θεός στις έγνοιες μου. Έπεσα με τα μούτρα στην δουλειά που μου ανέθεσε. Μόνο όταν έληξε η βάρδια μου, κάλεσα την μητέρα μου. Η φωνή της ακούστηκε εκνευρισμένη και ανήσυχη. Μου είπε ότι περιμένουν να έρθει ο ακτινολόγος για να του κάνουν υπέρηχο καρδιάς, και ακόμη να φανεί. Αφού την ηρέμησα της υποσχέθηκα ότι θα πήγαινα όσο πιο γρήγορα μπορούσα. Πριν πάρω τα μωρά από τον παιδικό σταθμό, πήγα

στο νοσοκομείο.

Ο γλυκός μου ο παππούλης μόλις με είδε χάρηκε. Το χλωμό του πρόσωπο φωτίστηκε από την χαρά. Τον αγκάλιασα με μεγάλη προσοχή διότι ήταν συνδεδεμένος με πολλά σωληνάκια. Αφού του έδωσα κουράγιο και την υπόσχεση ότι θα ξαναέρθω σύντομα, γιατί ο σύζυγος μου θα γυρνούσε απ' την δουλειά στις 9 μ.μ., πήγα να παραλάβω τα μωρά. Μόνο, λοιπόν, όταν βρέθηκα στην ηρεμία και την θαλπωρή του σπιτιού μου, έκλεισα τα μάτια μου και ο νους μου ταξίδεψε στο όνειρο. Σαν κινηματογραφική ταινία οι εικόνες ξεπρόβαλαν μία-μία:

Είδα στην άκρη του χωριού, πέρα στα καταπράσινα λιβάδια, να γίνεται μία πομπή. Εγώ βρισκόμουν έξω από το σπίτι του παππού. Μπροστά τα λάβαρα, πίσω οι ιερείς που φορούσαν χρυσοκεντημένα άμφια, και πίσω τους μία λάρνακα. Πιο κάτω ακολουθούσε πλήθος ανθρώπων. Μόλις η πομπή έφτασε στην μέση του δρόμου, αντί να συνεχίσει ευθεία να βγει στην δημοσιά έστριψε αριστερά στον χωματόδρομο. Πέρασε από μπροστά μου. Κοντοστάθηκαν όλοι. Την στιγμή που εγώ κοίταξα μέσα στην λάρνακα για να ασπαστώ τον αγαπημένο μου Αγιούλη, εκείνος ανασήκωσε το κεφαλάκι του. Μα σαν είδα το πρόσωπό του, πάγωσα. Δεν ήταν το οικείο πρόσωπο, μα ένα άγνωστο σοβαρό πρόσωπο. Τότε η πομπή ξεκίνησε να φύγει, μα ξαφνικά χάθηκε από το οπτικό μου πεδίο. Τώρα πλέον ήμουν σίγουρη. Το αίσθημα ανησυχίας τώρα ήταν πιο έντονο και αυτό γιατί και τις τρεις προηγούμενες φορές που είδα το όνειρο αυτό ήταν καταλυτικό και σημαδιακό: Την πρώτη φορά χάσαμε τον μικρό γιο του παππού, τον θείο Γιάννη, τη δεύτερη τον ξάδερφό μου Γιάννη και την τρίτη τον ξάδερφό μου Νικήτα.

Αναπολώντας το παρελθόν και αφού ήρθε ο σύζυγος μου απ' την δουλειά, τον ενημέρωσα ότι έπρεπε να πάω στο νοσοκομείο. Λίγο πριν φύγω με πήρε τηλέφωνο η μητέρα μου και με ειδοποίησε ότι θα γίνει διακομιδή σε άλλο νοσοκομείο. Έφυγα σαν τρελή. Ευτυχώς δεν βρήκα κίνηση ούτε είχα την υπομονή να ανεβώ με το ασανσέρ στον τρίτο όροφο. Εκεί, στον θάλαμο 322, βρήκα τον παππού να τον περιτριγυρίζουν τα παιδιά του. Μόλις με είδε τα μάτια του φωτίστηκαν, λες και ήταν η πασχαλινή αναστάσιμη λαμπάδα. Το χαμόγελό του γεμάτο αγάπη. Οι ματιές μας συναντήθηκαν, δε χρειάστηκε να ειπωθούν λόγια. Τα συναισθήματα μας ήταν αμοιβαία. Με λάτρευε και τον λάτρευα, όχι όμως γιατί είχα το όνομα της γυναίκας του αλλά επειδή ήμουν το καμάρι του. Τριάντα-πέντε χρονών γυναίκα και με χόρευε ακόμα στα γόνατα του.

-Ίσα που με πρόλαβες. Θα με πάνε στην Αθήνα. Πως το είπαν το νοσοκομείο, Ντίνα;

-Στον Γεννηματά, μπαμπά.

Να σου και ο γιατρός που θα τον συνόδευε με τους τραυματιοφορείς.

-Τα κανόνισα όλα. Με το που θα φτάσουμε θα μας περιμένουν για να μπει χειρουργείο. Έχει ρήξη κοιλιακής αορτής. Έτοιμος, κύριε Στέλιο; Πάμε; Ποιος απ' τα παιδιά του θα τον συνοδέψει;

-Εγώ, είπε η μητέρα μου.

Τον συνόδευσα μέχρι το ασθενοφόρο κρατώντας του το χέρι.

-Καλή αντάμωση, παππού. Όλα θα πάνε καλά. Σ' αγαπώ. Αντίο.

-Αντίο Βασανάκι μου. Θα τα πούμε, πλαντάμι (με αποκάλεσε, όπως πάντα)...

Και οι δύο μας ξέραμε ότι είναι το τελευταίο αντίο.

“Γράμματα που δεν έστειλα”

Αφροδίτη Βάικου

Από το πρωί ο ουρανός ήταν σκεπασμένος με μαύρα σύννεφα, ενώ πλήθος κόσμου ήταν συνωστισμένο στον σιδηροδρομικό σταθμό να προϋπαντήσει και να αποχαιρετήσει τα αγαπημένα του πρόσωπα. Οι αστραπές κι οι βροντές διέκοψαν για λίγο τα γέλια και τις φωνές, θαρρείς όλο αυτό το εκκωφαντικό βουητό αφύπνισε την βροχή, που χαιρότανε μέχρι τότε την θαλπωρή των σύννεφων.

Το τρένο αργούσε να έρθει, τα σφιχταγκαλιάσματα και τα φιλιά πήραν μια μικρή επιμήκυνση. Ο Ισίδωρος πρώτη φορά έβλεπε ορδές κόσμου! Κάποιοι φλυαρούσαν ακατάπαυστα, άλλοι κοιτούσαν νευρικά τα ρολόγια τους και γκρίνιαζαν συνεχώς για την πολύωρη καθυστέρηση, ενώ κάποιοι άλλοι απολάμβαναν τις τελευταίες στιγμές με τους αγαπημένους τους κι αντάλλασαν τρυφερές κουβέντες. Εκατοντάδες κι οι βαλίτσες, καλάθια γεμάτα τρόφιμα και φρούτα, δώρα με ωραία περιτυλίγματα...

Ένα σφύριγμα ακούστηκε από μακριά κι η καρδιά του χτύπησε δυνατά. Αυτό ήταν! Το «Ελλάς Εξπρές!». Έκανε να τρέξει αλλά τον σταμάτησε απότομα η φωνή που ενημέρωνε τους επιβάτες για την έναρξη της επιβίβασης. Όλοι τώρα σπρώχνονταν, προσπαθώντας να ανέβουν και να πιάσουν θέση. Ο ίδιος και οι συνοδοί του δε δυσκολεύτηκαν να μπουν γρήγορα στο κουπέ επτά. Ένα μικρό «διαμερισματάκι» των έξι θέσεων με ένα ξύλινο τραπέζι στη μέση. Βόλεψε τα λιγοστά υπάρχοντα του, δηλαδή την μικρή βαλίτσα από ξύλο καρυδιάς, και κάθισε αναπαυτικά στην θέση του, δίπλα στο παράθυρο.

Τσαφ, τσουφ... «Θείε Περικλή, ξεκίνησε;» ρώτησε με λαχτάρα. «Ναι, αγόρι μου. Το ταξίδι σου τώρα ξεκινάει!» και του χάιδεψε το κεφάλι. Η χαρά του ήταν απεριγράπτη, κόλλησε το πρόσωπό του στο τζάμι και οι εικόνες διαδέχονταν η μία την άλλη. Λευκά μαντίλια κουνιόντουσαν, χέρια αποχωρίζονταν βιαστικά τα παράθυρα, τα κτίρια του σταθμού, ο σταθμάρχης με την μπλε στολή.

Μετά από λίγο ακούστηκε η φωνή της θείας Παναγιώτας: «Ξεκόλλα Ισίδωρε από το παράθυρο, θα στραβώσει η μύτη σου!». Χαμογέλασε και τον έπιασε μαλακά από τους ώμους. «Πείνασες;». Κούνησε αρνητικά το κεφάλι του, ενώ εξακολουθούσε να απαθανατίζει όλες τις εικόνες και τα τοπία, κρατώντας την ανάσα του. Αυτή τη φορά μερικά εκατοστά μακριά από το τζάμι, μετά την υπόδειξη της θείας. Οι ώρες κυλούσαν ήρεμα, τέντωσε τα χέρια και, με ένα επιφώνημα, της έδωσε ένα φιλί. Την αγαπούσε πολύ την θεία Παναγιώτα –αν και δεν ήταν συγγενείς, ήταν φίλη της μητέρας του. Καλή και ευλογημένη γυναίκα.

Έβγαλε προσεκτικά ένα τετράδιο, σ’ αυτό κρατούσε καλά φυλαγμένα τα γράμματα που δεν έστειλε, κι άρχισε να γράφει με χέρι που έτρεμε από συγκίνηση.

Παρασκευή 26 Αυγούστου 1966

Πολυαγαπημένε μου αδερφέ,

Πόσο ευτυχισμένος είμαι! Έρχομαι! Ανυπομονώ να σε σφίξω στην αγκαλιά μου. 40 ώρες Θεσσαλονίκη-Κολωνία.

Όμως κάποιες γνώριμες μυρωδιές εισχώρησαν στα ρουθούνια του, διακόπτοντας τον οίστρο του. Συνοφρυώθηκε για λίγο και συνέχισε το γράψιμο.

Άσε Λυσίμαχε, 38 ώρες θα ταξιδεύω συντροφιά με την κρεμμυδίλα, την σκορδίλα, την ιδρωτίλα. Ουφ!

Το τετράδιο έπεσε χάμω και καθώς το σήκωνε, το δάχτυλό του σταμάτησε στις πρώτες σελίδες.

Δευτέρα 18 Ιουνίου 1962

Αγαπημένοι μαμά και μπαμπά,
Εχθές έκλεισα τα 8. Μόνος. Εσείς δεν ήσασταν εδώ. Πρώτη φορά λείπετε στα γενέθλιά μου. Λίγες μέρες έχει που φύγατε και μου λείπετε ήδη. Ελάτε. Πού να είστε τώρα;

Πάει τέλειωσαν! είπε ενδόμυχα και κοίταξε έξω από το παράθυρο. Ο ήλιος ντύθηκε στα κόκκινα κι ο ουρανός λουσιμένος από τα πορτοκαλοκίτρινα χρώματα του. Ωστόσο δεν μπόρεσε να αποσβολωθεί, οι ζοφερές σκέψεις τον κυνηγούσαν. Μέχρι προχθές τέτοια ώρα, σκεφτότανε, κατέβαζα το γάλα στο ζαχαροπλαστείο του κυρ-Τάκη για να το κάνει γιαούρτι. Καμιά φορά του έδινε μια πάστα για τον κόπο του. Όλοι τον αγαπούσαν τον Ισίδωρο στο χωριό. Αν και μικροκαμωμένος δε δείλιαζε πουθενά, ήταν τίμιος, πρόσχαρος και είχε έγνοια για όλους. Με τα χρήματα που πληρωνόταν γέμιζε το καλάθι από τον μπακάλη και πήγαινε για λίγο να συναντήσει τους φίλους του, που παίζανε αμέριμνοι.

Ενώ ο ήλιος χανότανε, μια έκρηξη συναισθημάτων και αναμνήσεων ξεπρόβαλε πάλι. Τι κι αν ήθελε να τις διαγράψει – όχι όλες – από το μυαλό!

Τρίτη 3 Ιουλίου 1962

Μπαμπά,
Ο θείος Φρίξος με έστειλε πάλι στην πηγή για νερό. Στον λάκκο του μήνυσα, έχει οχιά που πέρασε από δίπλα μου. Τι δεν καταλαβαίνει! Ο φόβος μου ήταν, μου είπε. Δυο γκιούμια γέμισα και πήρα τον ανήφορο. Αύριο λέω να φτιάξω μια μαγκούρα.

Δευτέρα 8 Οκτωβρίου 1962

Αγαπημένοι μου,
Εχθές πήγα να δω την γιαγιά, όμως έλειπε. Ο παππούς κοιμότανε κι όπως έφευγα, είδα κάτι να γυαλίζει στο πάτωμα, κοντά στο μπαούλο. Πέντε δραχμές είχαν πέσει από του παππού το παντελόνι και τις πήρα. Αγόρασα γκοφρέτες – μέσα είχε το τυχερό χαρτάκι του Γκιράτσα που μου έλειπε – από το μαγαζάκι της κυρά-Λένης και κέρασα τους φίλους μου. Όμως η κυρά-Λένη βιάστηκε να το μαρτυρήσει στη θεία, πως ξόδεψα πολλά λεφτά λέει, αφού όμως πρώτα τα πήρε. Μάταια προσπαθούσα να εξηγήσω ότι τα βρήκα. Με έβαλαν μετά να ξεφορτώνω τα ξύλα από το μουλάρι.

Οι τελευταίες ώρες ήταν μαρτυρικές, θαρρείς οι δείκτες κυλούσαν αντίστροφα.

Πέμπτη 17 Ιανουαρίου 1963

Μάνα,
Μου έλειψαν τα φαγητά σου. Όταν φτιάχνει κρέμα η θεία Ζηνοβία, τη μοιράζει στα πιάτα για να κρυώσει. Τρώω μια-δυο κουταλιές και τη “διορθώνω” με το κουτάλι για να μην το καταλάβει. Συνεχώς διαμαρτύρεται πως δεν της φτάνουν τα λεφτά. Ο θείος γκρινιάζει που στέλνετε ψίχουλα. Την επόμενη φορά στείλτε κανένα μάρκο παραπάνω.

Το τρένο σφύριξε κι η καρδιά του κόντευε να σπάσει. Ήρθε επιτέλους η στιγμή να χυθεί στην αγκαλιά των γονιών του, τα λόγια αγάπης τα είχε φυλαγμένα για τον αδερφό του, που τώρα γνώριζε. “Αδερφέ μου, εγώ θα σκουπίζω τα δάκρυα σου, όταν θα κλαις”, του είπε και τον έσφιξε στην αγκαλιά του .

Από τις πρώτες κιόλας μέρες ο Ισίδωρος ένωθε “άρχοντας”. Οι περιποιήσεις κι η φροντίδα της μητέρας του, τα καινούργια ρούχα που καμάρωνε, το ντουλάπι που ήταν γεμάτο με καραμέλες, σοκολάτες και μπισκότα κάθε λογής. Ένα απόγευμα ένωσε ναυτία, κι ενώ η μητέρα του ετοιμαζόταν να ειδοποιήσει γιατρό, της αποκάλυψε πως είχε φάει ένα κουτί μπισκότα. Μπάνιο δεν έκανε πια στην σκαφίδα αλλά σε ντουζιέρα, και δε μαρτυρούσε στα χέρια της θείας του.

Μετά από λίγο καιρό έστειλε γράμμα στη θεία Ζηνοβία. Της έγραφε για το ταξίδι, για τον Λυσίμαχο, για το καινούργιο ποδήλατο και πως του έλειπε το νησί.

ΤΕΛΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

“Από το σκοτάδι στο φως”

Ειρήνη Αδαμοπούλου

Ξαφνικά, μέσα σε μία στιγμή, είμαι και πάλι παιδί, μικρό κοριτσάκι με δύο κοτσίδες στο κεφάλι για μαλλιά και ένα τεράστιο χαμόγελο στα χείλη λες και όλα γύρω μου και μέσα μου είναι όμορφα, ξέγνοιαστα και ελεύθερα. Σάββατο πρωί σήμερα και όπως κάθε τέτοια μέρα έχει παιχνίδι με τα παιδιά της γειτονιάς. Τρέχοντας λοιπόν ντύθηκα, έριξα μια στάλα νερό στο πρόσωπο μου, έφαγα στο πόδι το αυγό στην κούπα που όπως πάντα έφτιαχνε η μητέρα μου και κατέβηκα στην καταπράσινη αυλή του σπιτιού για να πάρω το ποδήλατο μου. Πολύ αγαπάω αυτό το ποδήλατο! Είναι κόκκινο με ένα άσπρο καλαθάκι στο τιμόνι και κόκκινες πλαστικές φουντίτσες στις δύο άκρες του τιμονιού. Ο ήλιος είναι ζεστός και νιώθω τις ηλιαχτίδες του να με καλωσορίζουν σε ένα υπέροχο πρωινό. Χαρά και ενθουσιασμός όλα μου τα συναισθήματα! Έξω από την επιβλητική μαύρη καγκελόπορτα με περιμένουν οι φίλοι μου, ο Γιαννάκης με την Ελενίτσα, ανυπομονώντας να παραβγούμε μέχρι το τέλος του επόμενου στενού. Με περίσσια χαρά βγαίνοντας στον δρόμο πείραξα την Ελενίτσα ότι τούτη την φορά θα την κέρδιζα και δε θα έβγαινε πάλι αυτή πρώτη όπως όλες τις προηγούμενες. Η Ελενίτσα γέλασε δυνατά και ο Γιαννάκης είπε να πάρουμε θέσεις χωρίς να κλέβουμε. Η μητέρα μου μας φώναξε να προσέχουμε να μη χτυπήσουμε – πάντα γύριζα σπίτι με φαγωμένα γόνατα – και η κυρία Κατίνα από απέναντι, που τόσο αγαπάω, μας χαιρέτησε με το γλυκό χαμόγελό της και μας σταύρωσε όπως κάθε φορά. Ένα...Δύο...Τρία και ξεκινήσαμε τις γρήγορες πεταλιές στη μεγάλη ευθεία λες και μας κυνήγαγε κάποιος να μας πιάσει.

Δεν κατάλαβα πως βρέθηκα εκεί πάλι. Ακόμα μία φορά κοιτάζω γύρω μου προσπαθώντας να εντοπίσω που βρίσκομαι αλλά μάταια, δε βλέπω τίποτα, πέρα από ένα ατέλειωτο δάσος και ένα μικρό χωμάτινο δρομάκι. Χωρίς να το σκεφτώ αρχίζω να ακολουθώ το μικρό δρομάκι τόσο γρήγορα που νιώθω ότι θα σπάσει η καρδιά μου από τον φόβο μου. Σκοτάδι.... Ξαφνικά βλέπω μόνο σκοτάδι... Δεν πρόλαβα να σταματήσω από την τόση ταχύτητά και τα δάκρυα που είχα στα μάτια μου, και έπεσα μέσα... Λες και με κατάπιε μια μαύρη τρύπα χωρίς τέλος. Προσπαθώ με όσες δυνάμεις έχω να πιαστώ από κάπου χωρίς να τα καταφέρνω, δεν υπάρχει τίποτα. Με παρασέρνει μέσα της χωρίς να βιάζεται, αργά και βασανιστικά. Φωνάζω αλλά κανείς δε με ακούει. Νιώθω ότι είμαι χρόνια εκεί μέσα και με βλέπω να μεγαλώνω και να γίνομαι ολόκληρη γυναίκα – μα πώς μεγάλωσα έτσι, σκέφτομαι... Δεν το βάζω κάτω όμως, συνεχίζω να προσπαθώ όπως μπορώ να νικήσω αυτό το σκοτάδι, να μπορέσω να βρω μία χαραμάδα φωτός και να πάω προς τα εκεί... Και τα κατάφερα!

Μια κραυγή φόβου με κάνει να πεταχτώ από τον ύπνο μου λες και κάποιος με τσίμπησε με όση δύναμη είχε. “Κοίτα τώρα τι έπαθα” σκέφτηκα, “στα καλά καθούμενα” – προσπαθώντας να σταματήσω τα δάκρυα στα μάτια μου και τους πνιχτούς λυγμούς που δεν με άφηναν να πάρω ανάσα. Ο Άλκης ανήσυχος και αυτός, δίπλα μου, προσπαθώντας να με ηρεμήσει μου χάιδεψε τα μαλλιά και με πήρε αγκαλιά. “Έλα αγάπη μου, ηρέμησε! Ένα άσχημο όνειρο ήταν που πέρασε τώρα”, μου είπε με τόση στοργή και αγάπη. “Εδώ είμαι εγώ, δίπλα σου, κοίτα με!”. Κοιτάζω τα όμορφα μαύρα του μάτια να σιγουρευτώ ότι είναι εκεί και ξαναμπαίνω μέσα στην αγκαλιά του. Η αγκαλιά του είναι βάλαμο για όλες τις πληγές μου, η ηρεμία της ψυχής μου. Πόσο σημαντικό είναι να έχουμε μία αγκαλιά από τους ανθρώπους που αγαπάμε στην ζωή μας, σκέφτηκα. Άλκη τα κατάφερα, του είπα με ηρεμία... Τόσα χρόνια από μικρό παιδί που βλέπω αυτό το όνειρο συνέχεια, όπως ξέρεις, πάντα προσπαθώ να βρω λίγο φως να ξεφύγω από το σκοτάδι και δεν τα κατάφερα ποτέ.

Σήμερα όμως τα κατάφερα και ξεμπέρδεψα με το σκοτάδι. Πάλεψα και νίκησα τους φόβους και τις ανησυχίες μου που ήταν μαζεμένα σε αυτή την μαύρη τρυπά και νιώθω αληθινά ήρεμη, για πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό. “Δώρο είναι η ζωή μας αγάπη μου και ο καθένας μας την διαχειρίζεται διαφορετικά αλλά πρέπει να προσπαθούμε να βγούμε από το σκοτάδι μας, να αντλούμε δύναμη από όποιον και ότι μας τη δίνει και να μην τα παρατάμε – όπως έκανες και εσύ σήμερα. Είμαι πολύ περήφανος για εσένα που επιτέλους το πάλεψες, θα έχεις έναν γαλήνιο ύπνο από εδώ και πέρα, είμαι σίγουρος για αυτό”, μου είπε και με φίλησε στοργικά στο κούτελο’.

Μετά από λίγη ώρα ηρέμησα, και ξαπλώσαμε πάλι. Ο ύπνος μου ήταν γαλήνιος. Τα όνειρα μου τώρα φωτεινά και όμορφα, χωρίς σκοτάδι. Μετά από τόσα χρόνια μπόρεσα να κοιμηθώ χωρίς να χρειάζεται να παλεύω μέσα μου, και όλοι μας θα πρέπει να επιδιώκουμε την ηρεμία της ψυχής μας!

ΤΕΛΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

“Ο κομποθύτης”

Κωνσταντίνος Αθανασόπουλος

Τινάχτηκε απ' τον ύπνο με μια έντονη σύσπαση του κορμιού του. Το σώμα του είχε πάρει φωτιά, παρά τη φαινομενική ακινησία που είχε προηγηθεί εδώ και τρεις ώρες. Λουσμένος στον ιδρώτα και με την ανάσα του να συναγωνίζεται σε ρυθμό τα απανωτά καρδιοχτύπια του, επιχείρησε για αρχή να καταλαγιάσει την ταραχή του υιοθετώντας προσωρινώς το εξής – σύνηθες σε τέτοιες περιπτώσεις – mantra:

Ήταν απλώς ένα όνειρο.

Ήταν απλώς ένα όνειρο.

Ήταν απλώς ένα όνειρο.

Πράγματι, ύστερα από λίγο, όντας πλέον πιο ήρεμος, ανακάθισε στον καναπέ όπου κοιμότανε. Δεν επρόκειτο να ξαπλώσει άμεσα, ύστερα από κάτι τέτοιο. Είχε ξυπνήσει για τα καλά.

Το ρολόι στο τοίχο έδειχνε τεσσεράμισι. Για μια στιγμή, εστιάζοντας στον ρυθμικό ανακουφιστικό ήχο του λεπτοδείκτη μέσα στη εκκωφαντική βραδινή σιωπή, ξέχασε τον λόγο της ταραχής του. Δεν άργησε όμως να επανέλθει η εφιαλτική σκηνή στο μυαλό του. Μια σκοτεινή πλατεία, χωμένη σε κάποια κακόφημη γειτονιά του κέντρου. Εκείνος να βαδίζει βιαστικός, πασχίζοντας να τη διασχίσει όσο πιο γρήγορα μπορεί. Ξάφνου, δυο σκοτεινές μορφές του κλείνουν το δρόμο. Προσπαθεί ψύχραιμα να τις παρακάμψει, λες και τυχαία βρέθηκαν εκεί. Βρίσκεται σε άρνηση. Οι μορφές όμως τον συγκρατούν. Εκείνος έχει παραλύσει. Έχει χάσει τον έλεγχο και απλώς προσπαθεί με λόγια να τους δείξει ότι διαφωνεί με το ό,τι συμβαίνει. Θέλει να πάει σπίτι του. Αντ' αυτού, τον οδηγούν εκτός πλατείας, κάτω από μια γειτονική στοά, πίσω από ένα τοίχο. Γίνονται όλα πολύ γρήγορα. Το σκηνικό φαντάζει ίδιο σε πρώτη ματιά. Μπορεί να δει ακόμα την πλατεία και, πέρα από αυτή, τον δρόμο που σκόπευε να πάρει. Βλέπει ακόμα και περαστικούς να περιπλανιούνται αμέριμνοι, χωρίς εκείνοι να παρατηρούν κάποια αλλαγή στην ατμόσφαιρα. Ούτε αυτός προλαβαίνει να καταλάβει. Τρέμει ολόκληρος καθώς τον πιέζουν να γονατίσει στο έδαφος και μία από τις δύο μορφές κοντοστέκεται μπροστά του, με τα χέρια της να ξεκουμπώνουν βιαστικά το παντελόνι που φοράει.

Αυτό ήταν όλο. Μόνο που το έφερε νοερά στη σκέψη του, οι παλμοί του πάλι φούντωσαν. Το άγχος άρχισε να τον κυριεύει. Συμβαίνουν κάθε μέρα τέτοια περιστατικά, σκέφτηκε. Ίσως όχι τόσο συχνά σε άτομα του φύλου του, αλλά αυτό το υπέθετε βάση κάποιας κοινής γνώσης· δεν το είχε ψάξει. Όπως και να 'χε, ήξερε πως γινόταν. Το γνώριζε, το είχε διαβάσει σε πρωτοσέλιδα, το είχε ακούσει σε μαρτυρίες, ήταν ένας από τους λόγους μέχρι τώρα που ένοιωθε τυχερός που είχε γεννηθεί άντρας. "Ποιες οι πιθανότητες;" θα σκεφτόταν πριν κάποια ώρα. Πλέον δεν τον ανακούφιζε αυτή η σκέψη. Βίωσε, έστω ονειρικά, την απόλυτη αδυναμία, την υπέρτατη ψυχική φθορά και ταπείνωση. Τι θα 'κανε άμα του συνέβαινε κάτι τέτοιο; Πώς θα ζούσε μετέπειτα; Γινόταν να συνεχίσει να σκέφτεται τίποτα άλλο, πέρα από την ολική αντεκδίκηση πάνω στο πρόσωπο αυτουνού που τού το προξένησε αυτό;

Θα τον έскиζε στα δύο. Θα τον κομμάτιαζε σε χίλια κομμάτια. Μα πρώτα από όλα, θα του το ξερίζωνε με τα γυμνά του χέρια και θα το συνέθλιβε στη γροθιά του· που τόλμησε να του κάνει τέτοιο κακό, αυτό το παράσιτο, το μίasma, ο ΒΙΑΣΤΗΣ!

Αυτό το εσωτερικό ξέσπασμα θυμού ήταν αναμφισβήτητα ευεργετικό. Υπό άλλες συνθήκες, ίσως και να τον εξιλέωνε αυτή τη δύσκολη νύχτα και να του επέτρεπε να πλαγιάσει ξανά. Η θύμηση όμως αυτής της καταραμένης λέξης, τον έσπρωξε σε άλλα συνειρμικά μονοπάτια. Σε εποχές περασμένες των σχολικών του χρόνων, που το μυαλό προτίθεται να διατηρεί συσκοτισμένες όσο μπορεί. Ίσως πλέον να ακούγεται απλώς παιδιάστικο, κακεντρεχές ή αθέμιτα σκληρό, μα ήταν μια περίοδος που στο σχολείο είχε γίνει μεγάλη μόδα μεταξύ των συμμαθητών να τον αναφέρουν ως: "ο κομποθύτης". Έμπνευση αποτέλεσαν κάποια ομώνυμα δημοσιεύματα του κίτρινου τύπου για μια πολυσυζητημένη σύλληψη εκείνης της εποχής, ενός κατά συρροήν βιαστή του οποίου η αγγελική εμφάνιση είχε συγκλονίσει την κοινή γνώμη. Για κακή του τύχη, υπήρχε κάποια ομοιότητα στα χρώματα και στην κόμμωση του· μια οξυδερκής συμμαθήτριά του δεν άργησε να το αντιληφθεί και να το επισημάνει σε όλη την τάξη. Ήταν πραγματικά φρικτό, ακόμα και άγνωστα παιδιά σε σένα να σε φωνάζουν έτσι. Και, δυστυχώς, ήταν αρκετά μεγάλος και συνειδητοποιούσε στο ακέραιο το βάρος της προσβολής.

Όλο αυτό διήρκησε δύο γεμάτα χρόνια. Δύο χρόνια στοχοποίησης και διασυρμού. Μετά πήγε στο Λύκειο και η κοπέλα, που το προξένησε όλο αυτό, ήρθε και του ζήτησε να τα φτιάξουν. Και πράγματι τα φτιάξαν. Και συνέχισαν να τα έχουν και ως φοιτητές, με εκείνον να διαλέγει σχολή με βάση τις διαθέσιμες σχολές στην πόλη που εκείνη ήθελε να σπουδάσει. Και συνέχισαν να τα 'χουν και ως απόφοιτοι, με εκείνον να ψάχνει εργοδότη, κοιτώντας οι ώρες του να μη συμπίπτουν με το μεταπτυχιακό της για να μπορεί να την πηγαινοφέρνει με το αμάξι. Και τελικά παντρεύτηκαν και μετακόμισαν μαζί στην πολυκατοικία των γονιών της, σε ένα διαμέρισμα πάνω από τους ίδιους. Και έτσι συνεχίστηκε μέχρι εκείνη τη βραδιά, με τους δυο τους πλέον σε διάσταση, ο ένας στο διπλό κρεβάτι και ο άλλος στο καναπέ του καθιστικού.

Είχε πλέον πάει πέντε. Ακόμα όμως η ιδέα του ύπνου δεν το γοήτευε. Σηκώθηκε και άρχισε να περπατά ανήσυχος στο πολύτιμο παρκέ των πεθερικών του που δεν έχαναν ευκαιρία να τον επιπλήξουν με αφορμή τα διάφορα τριξίματα που κατά καιρούς άκουγαν από πάνω τους. Ύστερα από κάποια επαναλαμβανόμενα σουλατσαρίσματα στο καθιστικό και την κουζίνα, βρήκε το δρόμο του για την κρεβατοκάμαρα. Ανοίγοντας την πόρτα, αντίκρισε μια χιλιο-ιδωμένη εικόνα που όμως εκείνο το βράδυ ήταν λες και του αποκάλυπτε μια μεγάλη αλήθεια. Βλέποντάς την, λοιπόν, με πόση άνεση είχε καταλάβει το διπλό κρεβάτι και κοιμότανε σε όλη την έκτασή του, επιτέλους καταλάβαινε το ποιόν της. Ήταν μια δολοπλόκα. Μια ύπουλη μέγαιρα που μια ζωή κατεύθυνε τις κινήσεις του και τον υπονόμει. Έπρεπε να το είχε μυριστεί ήδη από το γυμνάσιο, όπου με δεξιοτεχνικό τρόπο τον απομόνωνσε και αποδυνάμωσε σταδιακά μέχρι να τον πιάσει ανήμπορο στα δίκτυα της. Από κει και έπειτα, οι υποχωρήσεις και οι συμβιβασμοί δεν είχαν σταματημό· μέχρι που έφτασε στο σημείο να συζεί ουσιαστικά με τα πεθερικά του, ισόβια παγιδευμένος και ευνουχισμένος.

Και τώρα να: το σχέδιο της έμοιαζε να ολοκληρώνεται επιτέλους. Με αφορμή κάποια ασήμαντα περιστατικά, άρχισε σιγά σιγά να τον απομακρύνει. Πλέον τον είχε βάλει να κοιμάται στο σαλόνι και οσονούπω θα σηκωνόταν και θα τον οδηγούσε στην εξώπορτα και θα προσκαλούσε μέσα τον επόμενο υποψήφιο.

Δεν άντεχε να τη βλέπει άλλο, οπότε έκλεισε την πόρτα και απομακρύνθηκε. Μα μόλις έφτασε στο καθιστικό και αντίκρισε το ρολόι, κοντοστάθηκε. Αυτή τη φορά δεν του έφεραν ανακούφιση οι χτύποι του. Μόνο τον γύρισαν κάποια ώρα πίσω, σε μια σκοτεινή πλατεία, κάτω από μια στοά, πίσω από έναν τοίχο· στο σημείο που εκείνη η γυναίκα και τα πεθερικά του τον είχαν γονατίσει και τον εξευτέλιζαν.

Ο θυμός του ήταν μεγάλος, η ντροπή του απερίγραπτη· μα δε διαμέλισε κανέναν και δε συνέθλιψε τίποτα.

Απλώς έχωσε την εναπομείνασα αξιοπρέπειά του βαθιά στις τσέπες του και με αποφασιστικά βήματα βρήκε την έξοδο.

ΤΕΛΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

“Το τεστ του ρολογιού”

Σοφία Καλογεράκη

Ξύπνησε. Άνοιξε απότομα τα μάτια της και κοίταξε προσεκτικά γύρω της, για να σιγουρευτεί ότι δεν υπήρχε κανείς άλλος στο δωμάτιο. Σήμερα ήταν η μεγάλη μέρα.

Σηκώθηκε όσο πιο ήσυχα μπορούσε και της επέτρεπε το γέρικο σώμα της. Ψαχούλεψε μέσα στην τσάντα με τα λιγοστά υπάρχοντά της. ήταν σίγουρη πως εκεί είχε κρύψει τη μάσκα της. Χωρίς αυτή δεν θα μπορούσε να βγει. Χωρίς αυτή θα υπήρχε μεγάλος κίνδυνος να κολλήσει. Όμως η μάσκα δεν ήταν εκεί. Μάταια ανακάτωσε για τρίτη φορά τα διάφορα υφάσματα. Έπρεπε να βρει άλλο τρόπο. Κοίταξε στο δωμάτιο γύρω της. Πάνω στο γυάλινο τραπέζι ήταν στρωμένο ένα λευκό κεντημένο τραπεζομάντιλο, αρκετά λεπτό, ώστε να μπορεί να ανασαίνει καλά. Το τύλιξε δύο φορές γύρω από τον λαιμό της και το τράβηξε στο ύψος της μύτης της. Ήταν έτοιμη.

Με πολλή προσοχή άνοιξε την πόρτα και αφού έλεγξε τον διάδρομο δεξιά και αριστερά, έκανε στην αρχή μερικά δειλά βήματα, που γίνονταν ολοένα και πιο σταθερά και σίγουρα. Δεν μπορούσε να μείνει άλλο εκεί, ήδη είχε χάσει πολύ χρόνο, ο γιος της σίγουρα θα την περίμενε εδώ και μέρες. Όμως, όσο κι αν είχε προσπαθήσει να τους το εξηγήσει, εκείνοι έδειχναν να μην καταλαβαίνουν και δεν την άφηναν να φύγει.

Κατάφερε να φτάσει ως την σκάλα στο τέλος του διαδρόμου, χωρίς να την αντιληφθεί κανείς. Τώρα έπρεπε να είναι ιδιαίτερα προσεκτική, στα επόμενα λεπτά κρινόταν η ελευθερία της. Άρχισε να κατεβαίνει ένα ένα τα σκαλοπάτια, ρίχνοντας το βάρος στο αριστερό της γόνατο, μιας και το δεξί την πονούσε συχνά. Σήμερα δεν είχε την πολυτέλεια του χρόνου, θα ξεκουραζόταν μετά, όταν θα είχε συναντήσει τον γιο της. Άλλος ένας όροφος. Ήταν αποφασισμένη να τα καταφέρει.

Στο τελευταίο σκαλοπάτι σταμάτησε. Ένιωθε την ανάσα της κομμένη. Η μεγάλη αίθουσα που απλωνόταν μπροστά της ήταν το μοναδικό εμπόδιο ανάμεσα σε εκείνη και τον έξω κόσμο. Μερικές γυναίκες γύρω στα σαράντα στέκονταν κοντά στο παράθυρο και γελούσαν δυνατά. Δε φορούσαν τις μάσκες τους και σίγουρα δεν κρατούσαν τις απαιτούμενες αποστάσεις. Σε άλλη περίπτωση ίσως να τις επέπληττε, σήμερα, όμως, έπρεπε να περάσει απαρατήρητη.

Περπάτησε όσο πιο ήσυχα και ανέμελα μπορούσε, σαν να μην ήξερε που βρισκόταν, σαν να έκανε απλώς μια βόλτα μέσα στον χώρο. Κατευθύνθηκε προς την έξοδο και αφού βεβαιώθηκε πως οι γυναίκες δεν κοιτούσαν προς το μέρος της, έσπρωξε την μεγάλη λευκή πόρτα και σχεδόν έτρεξε προς τον δρόμο. Δάκρυα κύλησαν στα μάγουλά της όταν συνειδητοποίησε πως τα είχε καταφέρει. Όμως, δεν μπορούσε να σταματήσει τώρα, είχε ακόμη πολύ δρόμο μπροστά της. Δε θυμόταν ακριβώς πώς την είχαν φέρει ως εδώ, όμως κάτι μέσα της της έλεγε ότι ο σταθμός ήταν στα αριστερά. Όταν θα έμπαινε στο τρένο δε θα χρειαζόταν να τρέχει άλλο, δε θα χρειαζόταν να κρύβεται από εκείνους. Θα είχε γλιτώσει πια. Θα ήταν ξανά ελεύθερη.

Ήταν ακόμη νωρίς το πρωί και γύρω δεν υπήρχαν αυτοκίνητα, παρά μόνο μερικοί περαστικοί, που μάλλον πήγαιναν περπατώντας στις δουλειές τους. Η άνοιξη είχε μπει πια για τα καλά και η μέρα ήταν ηλιόλουστη. Τα δέντρα είχαν ανθίσει και παρά το τυλιγμένο στο πρόσωπό μαντήλι μπορούσε να μυρίσει τις αγαπημένες της πασχαλιές από μακριά. Αν δεν υπήρχε ο ιός, σίγουρα θα έβγαινε περισσότερος κόσμος να απολαύσει τούτη τη φύση.

Περπάτησε λίγο πιο γρήγορα και κράτησε το κεφάλι της σκυφτό. Πότε πότε έριχνε πίσω της κλεφτές

ματιές για να σιγουρευτεί ότι δεν την ακολουθούσε κανείς. Άλλη μια μικρή στροφή στα αριστερά και θα έφτανε ένα ακόμη βήμα πιο κοντά στο παιδί της.

Σήκωσε το βλέμμα και η καρδιά της σταμάτησε για λίγο να χτυπά. Μπροστά της, αντί για τον σταθμό των τρένων, απλωνόταν ένα ψηλό τείχος από κάγκελα. Δεν μπορεί, κάπου θα υπήρχε ένα άνοιγμα, ένα πέρασμα για τον κόσμο. Τώρα πια πίεζε και το δεξί της γόνατο να περπατήσει πιο γρήγορα, αψηφώντας τις σουβλιές που ένιωθε σε όλο το κορμί. Στηρίχτηκε στα χοντρά κρύα κάγκελα και περπάτησε κατά μήκος του τείχους. Τίποτα, καμιά πόρτα, καμιά σανίδα σωτηρίας. Απελπισμένη κρατήθηκε από τα χέρια της με όση δύναμη της είχε απομείνει και πέρασε το δεξί της πόδι μέσα από τα κάγκελα. Ίσως, αν έστριβε λίγο το σώμα, να κατάφερνε να περάσει ανάμεσα από τα χοντρά σίδερα. Η σκέψη της, όμως, απέβη μοιραία: την στιγμή που πάτησε στην άλλη μεριά του τείχους, ο γοφός έμεινε κολλημένος στα κάγκελα, προκαλώντας της άλλο ένα κύμα πόνου. Η κραυγή της βγήκε τόσο αυθόρμητα, που ήταν αδύνατον πλέον να την συγκρατήσει. Έσφιξε τα δάχτυλά και ταρακούνησε με δύναμη τα χέρια της. Μάταια. Τα κάγκελα ήταν τόσο σταθερά και την είχαν πια παγιδεύσει. Αυτό ήταν. Εκείνοι την παγίδεψαν για να μη φύγει, να μην ξαναδεί ποτέ τον γιο της.

Πίσω της ακούστηκαν φωνές. Κάποιοι περαστικοί θορυβήθηκαν σίγουρα από τις κραυγές της και τώρα είχαν φωνάξει πάλι αυτούς για να την πάνε πίσω. Εκείνη, όμως, ήταν αποφασισμένη να μη γυρίσει. Θα αντιστεκόταν αυτή τη φορά.

Οι πρώτοι είχαν φτάσει τρέχοντας δίπλα της και προσπαθούσαν να την καθησυχάσουν. Δεν ήξερε τι έλεγαν, δεν τους άκουγε πια. Οι κραυγές της έγιναν διαπεραστικές, όπως και ο πόνος στο κορμί της. Δάκρυα άρχισαν να τρέχουν από τα μάτια της και σε μια τελευταία απεγνωσμένη προσπάθεια να ξεφύγει, ένιωσε την σουβλερή ένεση να καρφώνεται ανελέητα στο μπράτσο της.

“Πείτε μου για την ασθενή.”

“Άνοια γιατρέ. Η ασθενής βρίσκεται τα τελευταία τέσσερα χρόνια σε ψυχιατρική κλινική. Ανύπαντρη και άτεκνη. Επιμένει πως ζει ακόμη στην εποχή της πανδημίας, ζητά συχνά μάσκες και γάντια, ώστε να βγει από το δωμάτιό της με την ελπίδα να δει τον υποτιθέμενο γιο της. Έχει προσπαθήσει κι άλλες φορές να το σκάσει, όμως αυτή τη φορά έφτασε μέχρι τον περίβολο της κλινικής, παγιδεύτηκε μόνη της στα κάγκελα και προκάλεσε ρήξη ισχίου. Της χορήγησαν μία ηρεμιστική ένεση και την μετέφεραν αμέσως εδώ. Ορίστε και οι ακτινογραφίες της.”

“Ευχαριστώ συνάδελφε. Ετοιμάστε την για το χειρουργείο.”

Εύπνησε. Άνοιξε απότομα τα μάτια και κοίταξε προσεκτικά γύρω της για να σιγουρευτεί ότι δεν υπήρχε κανείς άλλος στο δωμάτιο. Σήμερα ήταν η μεγάλη μέρα.

“Η ζωή δε σε περιμένει”

Τιμόθεος Πιστιόλης

Η Έμμα θυμάται τη γιαγιά της ως τον πρώτο άνθρωπο που γνώρισε στον κόσμο. Από τον καιρό που θυμάται να τρέχει με κοντά φουστανάκια γύρω από την ανθισμένη πορτοκαλιά στο περιβόλι του σπιτιού της. Δεν είναι ορφανή. Έχει δύο αξιαγάπητους γονείς, που την αγαπούν και την φροντίζουν με έναν αξιοπερίεργο και μοναδικό για εκείνους τρόπο, και δύο αδερφές, μεγαλύτερες από εκείνη. Η μία όμορφη, μορφωμένη, δυναμική γυναίκα έτοιμη να παλέψει και να συντρίψει κάθε δυσκολία της ζωής. Η δεύτερη γλυκιά, καλοσυνάτη, μα και σωστός κέρβερους σε ό,τι έχει να κάνει με τους δικούς της ανθρώπους. Μια συνηθισμένη οικογένεια όπως όλες οι άλλες, με τα προβλήματα και τις χαρές της.

Φυσικά δε θα μπορούσε να λείπει από το ανομοιογενές αυτό σύνολο η γιαγιά της οικογένειας, μητέρα της μητέρας της Έμμα και η μοναδική εν ζωή μεγαλύτερη σε ηλικία συγγενής της. Η γιαγιά, άνθρωπος σπάνιος και ξεχωριστός, σμιλευμένη από τις εμπειρίες, έχοντας ζήσει και επιβιώσει από πολλά γεγονότα της σύγχρονης ιστορίας, υπήρξε πρότυπο για την Έμμα. Στάθηκε πλάι της από τα πρώτα της κιόλας βήματα. Μαζί έφαγαν το πρώτο παγωτό στο μπακάλικο της γειτονιάς, ένα τετράγωνο μακριά από το σπίτι τους, στα προάστια της μικρής επαρχιακής πόλης. Είναι ο άνθρωπος στον οποίο εξομολογήθηκε τον πρώτο αγνό παιδικό έρωτα και ύστερα τον εφηβικό και ύστερα...

Δεν είναι τυχαίο που ανασύροντας τις μνήμες της η Έμμα, θυμάται πριν από κάθε τι άλλο την εικόνα της γιαγιάς της στο περιβόλι, μια ψηλή, μελαχρινή, πανέμορφη γυναίκα με αδρά χαρακτηριστικά προσώπου και μια αλογοουρά που θα ζήλευε το κάθε μοντέλο. Φορούσε πάντοτε ρούχα παλαιικά, κλασσικά, τα οποία συνδύαζε με ακριβά χρυσά δαχτυλίδια και βραχιόλια. Τα είχε κληρονομήσει και εκείνη από τη δική της γιαγιά και όπως συχνά της έλεγε όταν έπεφτε και χτυπούσε για να την ηρεμήσει, κάποια μέρα όλα θα γίνονταν δικά της, από γιαγιά σε εγγονή, από γενιά σε γενιά.

Η Έμμα ζει τώρα πια μακριά από τις ήσυχες αυτές αναμνήσεις, μέσα στο θόρυβο της μεγαλούπολης. Το μόνο οικείο σε αυτή στοιχείο στο αφιλόξενο αλλά συναρπαστικό νέο περιβάλλον είναι μία ανθισμένη πορτοκαλιά στο πεζοδρόμιο της εισόδου της πολυκατοικίας. Στην αρχή της ήταν πολύ δύσκολο να συνηθίσει να ζει μόνη σε μια ξένη πόλη, μακριά από τους δικούς της ανθρώπους, αλλά στην πορεία το συνήθισε. Ούτως ή άλλως δεν έμενε δα και τόσο μακριά· μπορούσε να гуρίζει σπίτι τα σαββατοκύριακα.

Σιγά σιγά η αίγλη αυτής της νέας ζωής εντυπωσίαζε την Έμμα ακόμα περισσότερο και επισκεπτόταν όλο και σπανιότερα την αγαπημένη της γιαγιά. Ωστόσο φρόντιζε να επικοινωνεί τηλεφωνικά μαζί της τουλάχιστον δύο φορές την ημέρα. Ξεκινούσαν λέγοντας την πρωινή τους καλημέρα συνοδευόμενη από τα νέα της περιοχής που η γειτόνισσα είχε φροντίσει να μεταδώσει από το χάραμα, και πάντα έκλειναν με μια ζεστή καληνύχτα και την ευχή να είναι υγιείς για να τα ξαναπούνε το πρωί.

Πέρασαν τέσσερις μήνες από την τελευταία φορά που η Έμμα επισκέφτηκε τη γιαγιά της. Στην αρχή της ήταν εξαιρετικά στενάχωρη και μόνο η σκέψη να αντικρίσει τη γυναίκα που τόσο λάτρευε και αγαπούσε, σε αυτή την κατάσταση. Να δει μία άλλη. Για αυτό και συνεχώς ανέβαλε την επίσκεψη πλάθοντας διάφορες δικαιολογίες που, για κάποιο μυστήριο λόγο, έβγαζαν πάντα νόημα. Και η γιαγιά ποτέ δεν της παραπονέθηκε. Ίσως γιατί και η ίδια ένιωθε πως ήταν καλύτερα έτσι.

Ήταν βραδάκι όταν χτύπησε το τηλέφωνο. Πρέπει να ήταν γύρω στις οχτώ γιατί ο ήλιος μόλις είχε εξαφανιστεί πίσω από τη τεράστια είσοδο της απέναντι πολυκατοικίας. Η Έμμα ξαφνιάστηκε από τον ήχο

του τηλεφώνου, σχεδόν έτρεμε. Ήταν ένας ήχος πολύ γνωστός σε εκείνη, καθημερινός αλλά για κάποιο μυστήριο λόγο τον έβρισκε τόσο απόκοσμο και αποπνικτικό. Άρπαξε αμέσως το τηλέφωνο και είδε ένα μήνυμα από τον θείο της. Ήταν ένα μήνυμα βίντεο με την αγαπημένη της γιαγιά. Το άνοιξε αμέσως. Η γιαγιά εμφανίστηκε στο βίντεο τελείως αλλαγμένη, διαφορετική από ότι θα περίμενε κανείς για κάποιον που έπασχε από μία σοβαρή ασθένεια. Της έλεγε ότι όλα είχαν πάει κατ' ευχήν, η εγχείρηση στην οποία είχε υποβληθεί τρεις μέρες πριν ήταν αρκετή για την απαλλάξει από την τρομερή της ασθένεια και πως επιθυμούσε να τη δει το συντομότερο δυνατό.

Η Έμμα έκλεισε αμέσως το μήνυμα και ξέσπασε σε κλάματα. Έκλαιγε με αναφιλητά γιατί ήταν τόσο μεγάλη η χαρά που ξεχείλιζε μέσα της, και κατέκλυζε όλο της το είναι. Πήρε αμέσως τηλέφωνο και έκανε κράτηση για το επόμενο μεσημέρι που ήταν το πιο το εγγύτερο χρονικά δρομολόγιο για τη μικρή της πόλη. Έπλεξε τα μαλλιά της κοτσιδάκια, όπως της είχε μάθει η γιαγιά, και έβγαλε τα ομορφότερα της ρούχα από την ντουλάπα. Ήταν τόσο χαρούμενη!

Το επόμενο πρωί έλαβε ένα τηλεφώνημα από την αδερφή της, που είχε επιστρέψει προσωρινά από μία χώρα του εξωτερικού για να επισκεφθεί τους γονείς της. Το σύντομο ταξίδι που ήθελε τόσο πολύ να πραγματοποιήσει όλον αυτό τον καιρό, και που συνεχώς ανέβαλε, θα ματαιωνόταν ολοκληρωτικά, αφού η επιθυμία της είχε πια σβήσει: Η γιαγιά είχε πεθάνει εκείνο το πρωινό του Ιούνη.

ΤΕΛΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

“Η Τελευταία Απάτη”

Παναγιώτης Παπαγεωργίου

Ποτέ δεν κατάλαβα γιατί οι παππούδες μου είχαν την εμμονή να παραθερίζουμε κάθε χρόνο σε εκείνη την παραθαλάσσια κωμόπολη της Πελοποννήσου. Μίσθωναν πάντα το ίδιο μικρό σπιτάκι με κήπο και αυλή, μόλις πέντε λεπτά με τα πόδια από την παραλία και περίπου έναν τέταρτο της ώρας μακριά από το κέντρο της μικρής πόλης.

Αυτή η απόσταση επαρκούσε για να είναι η θερινή μας κατοικία μακριά από την όποια βουή μπορεί να είχε αυτή η κωμόπολη, προς μεγάλη ευχαρίστηση των παππούδων μου, που δεν ήθελαν τίποτε να τους θυμίζει την Αθήνα. Θύμα αυτής της παραξενιάς έπεσε η κοινωνικότητα μου. Οι επαφές μου περιοριζόνταν στις κότες και τα δυο σκυλιά της κυρίας Σούλας, της γεροντοκόρης σπιτονοικοκυράς μας. Μοναδική παιδική παρέα ήταν τα εγγόνια των γειτόνων, όποτε και αν αυτά επισκέπτονταν τους παππούδες τους.

Το μονότονο πρόγραμμα διακοπών περιελάμβανε πρωινό και απογευματινό θαλάσσιο μπάνιο και περίπατο προς την πόλη με τους παππούδες ανά δυο ημέρες. Στον υπόλοιπο χρόνο, αν δεν ενοχλούσα τις κότες, διάβαζα κόμιξ και βιβλία που μου προμήθευαν οι γονείς μου στο “επισκεπτήριο” τους κάθε Σαββατοκύριακο.

Η κυρία Σούλα είχε κρατήσει, “για συντροφιά” όπως έλεγε, τη μοναδική τηλεόραση του σπιτιού. Παράξενη δικαιολογία, δεδομένου ότι όλη τη μέρα ήταν στην αυλή μαζί μας. Εξαίρεση στην αποκλειστική χρήση της τηλεόρασης έκανε μόνο τις νύχτες που, κατά την κρίση της, μεταδιδόταν κάποια εξαιρετικά αξιόλογη ελληνική ταινία: τότε ήταν υποχρεωτικό να τη δούμε όλοι μαζί στην αυλή.

Αντίθετα με τον παππού, που ήταν διασκεδαστικός, η γιαγιά μου στερούταν εντελώς του σχετικού ταλέντου. Η χηρεία της, περί τα τέλη του ’80, δε βοήθησε την κατάσταση. Συνεχίσαμε να παραθερίζουμε στο σπίτι της κυρίας Σούλας, με συντροφιά κάποια από τις φίλες της γιαγιάς. Η συναρπαστική παρέα με τη γιαγιά, την εκάστοτε φίλη της και την κυρία Σούλα με είχε φέρει σε τέτοιο σημείο απόγνωσης που τελείωνα μέσα σε δυο μέρες τα βιβλία με τις επαναληπτικές ασκήσεις της περασμένης σχολικής χρονιάς.

Ο σωτήρας των καλοκαιριών μου ονομαζόταν Έρικ Χίλντλαντ. Ο νορβηγικής καταγωγής επιχειρηματίας που κατοικούσε στη Δανία και τα καλοκαίρια νοίκιαζε – όπως εμείς, αλλά με εξωφρενικά ακριβότερο μίσθωμα – το παρακείμενο χαμόσπιτο στην αυλή της κυρίας Σούλας. Κατά τη σπιτονοικοκυρά “κρατούσε από αρχοντική γενιά” και ήταν “συγγενής της νορβηγικής Βασιλικής Οικογένειας, Βαρώνος ή Δούκας!”

Ήταν ένας λεβεντόγερος γύρω στα εβδομήντα, με επιβλητικό παρουσιαστικό λόγω ύψους. Τα λευκά του γένια έκρυβαν την ουλή στο αριστερό του μάγουλο και τα λευκά μαλλιά του ήταν ιδιαίτερα πυκνά για την ηλικία του. Είχε εκλεπτυσμένους τρόπους που σε συνδυασμό με την όψη, τη βαθειά φωνή και το διαπεραστικό βλέμμα από τα γαλανά του μάτια έκαναν ιδιαίτερα σαγηνευτική την παρουσία του. Διέθετε χιούμορ, ευφράδεια, μόρφωση και μιλούσε πολλές γλώσσες, μεταξύ άλλων και λίγα ελληνικά, τα οποία επαρκούσαν για να συνεννοείται. Το γεγονός ότι δεν υπήρχε κυρία Χίλντλαντ, τον έκανε περιζήτητη παρέα στις χήρες, ζωντοχήρες και γεροντοκόρες της μικρής γειτονιάς.

Φαινόταν να απολαμβάνει την προσοχή των γυναικών και μπορώ να πω ότι τις φλέρταρε διακριτικά όλες. Ωστόσο στην πραγματικότητα προτιμούσε να έχει την ησυχία του και να μελετάει με τις ώρες βιβλία ελληνικής και σκανδιναβικής μυθολογίας. Καθώς γνώριζα τον Θωρ από τα κόμιξ, ενδιαφέρθηκα να μάθω περισσότερα για τα σκανδιναβικά σάγκα. Ο κύριος Έρικ με ενθουσιασμό δέχτηκε να με διδάξει και σε

αντάλλαγμα θα του έδειχνα τις ασκήσεις ελληνικών από τα επαναληπτικά βιβλία, προκειμένου να μάθει καλύτερα τη γλώσσα.

Με τον κύριο Έρικ καθόμασταν με τις ώρες στο τραπέζι της αυλής και ταξιδεύαμε με τις γαλέρες των Βίκινγκς σε παγωμένες θάλασσες και άλλοτε, συντροφιά με τους Αργοναύτες, περνούσαμε τις Συμπληγάδες. Κατεβήκαμε με τον Ορφέα στον Άδη και μαζί με τον Θωρ παλέψαμε άξια στο Ράγκναροκ ως το τέλος του κόσμου και πάλι από την αρχή. Είχε το χάρισμα του λόγου και η ευγενική του αύρα σε παράσερνε στις διηγήσεις του. Ζήτησα να μάθω την ιστορία του ίδιου και της ουλής του. Χωρίς πολύ διάθεση και με λίγα λόγια μου διηγήθηκε για τον πόλεμο. Ήταν αξιωματικός στη Ναυμαχία του Νάρβικ και μετά ως αντιστασιακός ανατίναξε ένα εργοστάσιο στο Βέρμοκ. Προτιμούσε πάντως να μιλά για τη ζωή του μετά από αυτά, για τα ταξίδια στην Αργεντινή και την Ινδία, αλλά και τις παγωμένες χώρες της Σκανδιναβίας.

Τους χειμώνες αλληλογραφούσαμε. Οι γονείς μου, που στο μεταξύ τον είχαν γνωρίσει, είχαν ενθουσιαστεί και αυτοί μαζί του και πίστευαν ότι θα μου κάνει καλό να γράφω γράμματα στα αγγλικά. Κάποιο καλοκαίρι ο κύριος Έρικ ταξίδεψε για τη Βαλχάλα. Εγώ μετά τον θάνατο και της γιαγιάς δεν ξαναπάτησα στην μικρή εκείνη πόλη.

Χρόνια αργότερα, εκπονώντας τη διδακτορική μου διατριβή πάνω στην ιστορία των Σκανδιναβικών χωρών κατά τον Β΄ Παγκοσμίου Πόλεμο, αναζήτησα πηγές για τον αξιωματικό με το όνομα Έρικ Χίλντλαντ. Δεν μπόρεσα να βρω κανένα στοιχείο για αυτόν πουθενά. Ανακάλυψα όμως μια φωτογραφία όπου ναζί αξιωματικοί πόζαραν με Σουηδούς εμπόρους κατά την επικύρωση πώλησης σιδηρομεταλλευμάτων. Στο πρόσωπα στο βάθος με έκπληξη διέκρινα ένα άτομο, του οποίου το βλέμμα θύμιζε τον Χίλντλαντ, σαφώς νεότερο.

Ερευνώντας περαιτέρω ανακάλυψα ότι το άτομο αυτό ήταν ο νεαρός εμπορικός ακόλουθος, Γκερτ Όλσεν, με ενεργό συμμετοχή στη σύναψη συμβάσεων με τους ναζί. Μετά τον πόλεμο συνέχισε την εμπορική δραστηριότητα διεθνώς. Τελικά καταδικάστηκε για λαθρεμπόριο και εμπορική απάτη και εξέτισε ποινή, εννέα χρόνια κάθειρξης. Η φωτογραφία του αποφυλακιστηρίου, διαβεβαίωσε ότι ο Γκερτ Όλσεν ήταν ο δικός μου Έρικ Χίλντλαντ, η ομοιότητα και η ουλή στο αριστερό μάγουλο το καταμαρτυρούσαν!

Επαλήθευσα το αρχικό συμπέρασμα με νέα ευρήματα. Στοιχεία από τη Δανία απέδειξαν ότι η δραστηριότητα του Χίλντλαντ εκεί ξεκίνησε μετά την αποφυλάκιση, ενώ η ημερομηνία γέννησης στα, μάλλον πλαστά, νορβηγικά πιστοποιητικά, ήταν ίδια με του Γκερτ Όλσεν. Καμία άλλη παρασπονδία ωστόσο δε φαινόταν να υπήρξε στη ζωή του ανθρώπου που γνώρισα ως Έρικ Χίλντλαντ.

Πέρασα τα επόμενα χρόνια παλεύοντας με την απογοήτευση και θρηνώντας τα παιδικά μου καλοκαίρια. Θύμωσα με τον Έρικ που ήταν Γκερτ, που δεν ήταν ο ήρωας του πολέμου αλλά κάποιος που πούλαγε το σίδερο με το οποίο σκότωναν τους ήρωες. Ίσως να ήμουν το τελευταίο θύμα αυτού του απατεώνα.

Και αφού υπολόγισα τη δική μου ζημία από την απάτη, μετά από καιρό σταμάτησα να είμαι θυμωμένος με τον εαυτό μου. Αναλογίστηκα ποιο ήταν το δικό του όφελος. Ο Γκερτ Όλσεν, ο αντιπαθής κερδοσκόπος που καταδικάστηκε, δεν κατάφερε να αποφυλακιστεί, πέθανε στη φυλακή. Εκεί γεννήθηκε ο Έρικ Χίλντλαντ. Εκείνος ήταν ο γοητευτικός παραμυθάς που έζησε και πέθανε μόνος. Ο άνθρωπος που μου χάρισε την αγάπη για την ιστορία, τους μύθους, τους ήρωες και τελικά τη γνώση πως ίσως καμιά φορά οι άνθρωποι αλλάζουν. Παρά ταύτα, μέχρι σήμερα δεν έμαθα ποιο ήταν το κέρδος του από εμένα, εκτός από τις λίγες ασκήσεις γραμματικής που κάποτε του έδειξα.

“Όνειρα Καθρέφτες”

Ευανθία-Ελένη Μπουκουβάλα

"Καλημέρα σας. Με συγχωρείτε που παίρνω το θάρρος , απλώς δεν έχω σε ποιον να το πω.. Είδα ένα όνειρο χθες βράδυ. Ήταν τόσο αληθινό, τόσο έντονο! Πρέπει σε κάποιον να το διηγηθώ! Θα μου χαρίσετε δύο λεπτά;"

Η φωνή του έμοιαζε να τρέμει. Δεν μπορούσα να καταλάβω εάν ήταν λόγω ηλικίας ή συναισθηματικής φόρτισης...

"Εμ...ναι βεβαίως... πείτε μου, σας ακούω."

"Σας ευχαριστώ..."

“Ήμουν, λέει, πλανόδιος πωλητής μπαχαρικών. Ο πιο περιζήτητος! Στη γειτονιά όλοι ήξεραν το όνομά μου. Είχα κάνει άπειρες φιλίες. Όλοι με λάτρευαν. Μέχρι που ήρθε ο Μπάρι. Ο Μπάρι ήταν ο άνθρωπος που θα μου έπαιρνε τη θέση. Ήθελε να γίνει εκείνος το νούμερο ένα στη δική μου γειτονιά! Είχε τα ίδια εμπορεύματα με εμένα. Ισχυριζόταν ότι ήταν καλύτερης ποιότητας, ωστόσο εγώ γνώριζα ότι κοροϊδεύει τον κόσμο. Δεν πήγα ποτέ να του μιλήσω. Ούτε εξέφρασα κάποια δυσαρέσκεια. Αντιθέτως, προσπαθούσα να συνεχίσω τη δουλειά μου με την ίδια καλή διάθεση . Αναπόφευκτα, κάποια στιγμή μαλώσαμε. Οι πελάτες μου είχαν αρχίσει να πηγαίνουν αποκλειστικά σ' εκείνον, γεγονός που με έβγαζε εκτός εαυτού! Ο μόνος τρόπος να μην καταστραφώ ήταν να τον διώξω από τη γειτονιά. Επειδή όμως το κουτσομπολιό σε εκείνα τα μέρη ήταν κάθε άλλο παρά σπάνιο, ο Μπάρι δεν άργησε να μάθει τα σχέδιά μου. Και τότε... κατάφερε να στρέψει τους ίδιους μου τους φίλους εναντίον μου! Αυτοί που θα με βοηθούσαν να τον διώξω, τώρα για χάρη του έδιωχναν εμένα..."

Ο Χάρης ήταν έμπορος ναρκωτικών. Ο πιο γνωστός. Στην πιάτσα όλοι ήξεραν το όνομά του. Μπλεγμένος παντού. Όλοι τον έτρεμαν. Μέχρι που ήρθε ο Μπάρι. Ο Μπάρι ήταν ο άνθρωπος που θα του έπαιρνε τη θέση. Ήθελε να γίνει εκείνος ο πιο ισχυρός στα κυκλώματα του Χάρη. Είχε τα ίδια εμπορεύματα με αυτόν, όμως ισχυριζόταν πως τα δικά του ήταν καλύτερης ποιότητας. Ο Χάρης δεν τον ενόχλησε τον πρώτο καιρό. Ούτε προχώρησε σε απειλές. Αντιθέτως ,προσπάθησε να συνεχίσει τις δουλειές του ακολουθώντας την ίδια τακτική.

Αναπόφευκτα , κάποια στιγμή ήρθε η σύγκρουση. Οι πελάτες του Χάρη είχαν αρχίσει να δηλώνουν ανοιχτά την προτίμηση τους στα προϊόντα του Μπάρι και αυτό δεν άργησε να τον εξοργίσει. Ο μόνος τρόπος να μην καταστραφεί ήταν να βγάλει τον άλλο από τη μέση. Δυστυχώς για τον ίδιο, οι προθέσεις του γρήγορα έφτασαν στ' αφτιά του ανταγωνιστή του. Οι άνθρωποι που πλήρωσε να τον “καθαρίσουν”, εξαγοράστηκαν από το υποψήφιο θύμα, με τα διπλάσια χρήματα. Ο κύριος Χάρης είχε πέσει μέσα στην ίδια του την παγίδα. Δεν άργησε η μέρα του ατυχήματος.

"Θανατηφόρο ατύχημα στην Εθνική Οδό.."

Ο ένας οδηγός νεκρός κι ο άλλος βαριά τραυματισμένος. Για καλή του τύχη, ίσως, ο κύριος Χαράλαμπος ήταν ο δεύτερος.

ΤΕΛΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

“Έγκλημα στο Πάρκο”

Ελένη Μπασκάκη

Ο πρωινός περίπατος στο κοντινό πάρκο με τις πάπιες, αποτελούσε την καθημερινή του ρουτίνα τα τελευταία 3,5 χρόνια. Είχε αρχίσει δυστυχώς να τον κουράζει ενώ παλιά δεν έβλεπε την ώρα να φτάσει εκεί, να βγει από το διαμέρισμα, να πάρει μια ανάσα.

Ήταν κι' αυτή η Μάγδα μαζί του, που τον ενοχλούσε τόσο! Η Μάγδα είχε αναλάβει την φροντίδα του, μιας και μόνος του δε γινόταν να μένει. Οι δικοί του τής τον είχαν εμπιστευτεί τυφλά αφού ήταν όλοι απασχολημένοι με τις ζωές τους, μα δεν την άντεχε, δεν την άντεχε! Την ήθελε έξω από τη ζωή του αυτή την μπαγιάτικη γριά! Αυτή τη γεροντοκόρη.

Όπως πάντα, τον βοήθησε να φορέσει το φαρδύ παντελόνι που του έπεφτε καθώς περπατούσε, μια πρόχειρη μπλούζα με έναν λεκέ για παράσημο, και το πανωφόρι του. Μάταια της έλεγε κάθε πρωί πως το πανωφόρι δεν το θέλει. Της το είχε πει και της το είχε δείξει με όλους τους τρόπους. Γιατί αυτή επέμενε τόσο; Απρίλης μήνας ήταν πια! Στην Ελλάδα ζούσαν, πόσο ακόμη το πανωφόρι; Το καπέλο τού το 'χωνε στο κεφάλι όμως, μην το κάψει ο ήλιος. Ε, πως γίνεται πανωφόρι με καπέλο; «Ή έχουμε χειμώνα ή καλοκαίρι» σκεφτόταν. Και τα δύο μαζί δεν γίνεται.

Η ίδια δουλειά κάθε πρωί, να κατεβαίνουν προσεκτικά σκαλοπάτι σκαλοπάτι και να του λέει αργά καθαρά και δυνατά, σαν να ήταν χαζός, σαν να ήταν κουφός: «Έχει κρύο ακόμη. Φόρα το, φόρα το!» Του μιλούσε λες και ήταν ένα χαζό, κουφό μωρό!

Στην πυλωτή τους περίμενε καρτερικά το ...«όχημα» σκεπασμένο με μια ασημί κουκούλα αυτοκινήτου για να μην το τρώει η σκόνη και να μη βολεύονται οι γάτες το βράδυ. Η Μάγδα την έβγαλε, την τύλιξε πρόχειρα σε μπόγο και την πέταξε χάμω σε μια γωνιά. Τον βοήθησε να καθίσει και ξεκίνησαν. Εκείνη έσπρωχνε αργά και αμίλητα.

Το πάρκο δεν ήταν μακριά. Θα μπορούσαν να πάνε περπατώντας ως εκεί, αλλά ήταν βλέπεις και η κούραση του γυρισμού που υπολόγιζε η Μάγδα και του το είχε ξεκαθαρίσει πως αγκαλιά δεν έχει. Δεν την ένοιαζε καθόλου τι έκανε ο μπαμπάς και η μαμά! Εκείνη δεν μπορούσε γιατί την πόναγε η πλάτη της. Της έφτανε η μια φορά που το είχε τολμήσει, επειδή εκείνος γκρίνιαζε, δεύτερη δε θα υπήρχε. Κι εκείνος όμως το καρότσι το προτιμούσε. Ούτε ήθελε ξανά την κακόβολη αγκαλιά της μετά από τη φορά που τον έσφιγγαν σαν τανάλλες τα δύο της χέρια και ήταν τα λόγια της καρφιά: «Με κούρασες, μεγάλο παιδί! Δεν περπατάς, που ακούστηκε; Να! Με πόνεσε η μέση μου τώρα. Τώρα θα πονάω και άντε να μου περάσει! Είσαι μωρό!». Άδικα ο δόλιος τσίριζε: «Δεν είμαι!»

«Είσαι, είσαι!» συνέχιζε χαιρέκακα αυτή!

Το πάρκο ήταν σχετικά ήρεμο. Μέρα Δευτέρα βλέπεις, και τα μεγαλύτερα παιδιά ήταν στο σχολείο. Τα μικρότερα σαν το Γιώργο το είχαν όλο δικό τους, να το εξερευνήσουν και να το χαρούν. Δεν ήταν όπως το Σαββατοκύριακο που έσφυζε από ζωή και ο Γιώργος παρασυρόταν στη φασαρία της φωνής και της ταχύτητας του τρεχαλητού των μεγαλύτερων παιδιών. Ωστόσο τα Σαββατοκύριακα δε φοβόταν τίποτα, γιατί ήταν με τη μαμά του.

Το πάρκο ήταν καλοσχεδιασμένο σε επίπεδα με σκαλάκια, ράμπες, πλακόστρωτα δρομάκια και παρτέρια με αγγελικές. Το πρώτο επίπεδο ήταν γεμάτο από ψηλές μεταλλικές κατασκευές και τοίχους αναρρίχησης, το δεύτερο είχε πιο χαμηλές ξύλινες κατασκευές και ένα σκάμμα με άμμο. Επίσης υπήρχε ο περιφραγμένος

χώρος που φιλοξενούσε χιονάτες πάπιες, νωχελικές χελώνες, παπαγαλάκια...παπαγαλί και περιστέρια...περιστερί. Τέλος, παρόλο που έβλεπες διάσπαρτα παντού δέντρα και παρτέρια με θάμνους, υπήρχε και το μεγαλύτερο κομμάτι του πάρκου, με πυκνά πεύκα, ψηλόλιγνες λεύκες και γέρικους ευκαλύπτους.

Πέρασαν οι δυο τους την καγκελόπορτα με το σπιτάκι του φύλακα στα αριστερά, και πάρκαραν το καροτσάκι δίπλα στα υπόλοιπα που ήταν παραταγμένα σε ένα ειδικά διαμορφωμένο χώρο. Ο Γιώργος άρχισε να κουνά ανυπόμονα τα χεράκια του και να φωνάζει:

«Εκεί! Εκεί!», δείχνοντας τη μεγάλη κίτρινη στριφογυριστή μεταλλική τσουλήθρα.

«Όχι, όχι! Εδώ, εδώ!», του απάντησε.

Το λεξιλόγιο της Μάγδας ήταν πάντα περιορισμένο μαζί του, αλλά μόνο μαζί του, πράγμα που τον έκανε να πιστεύει πως δεν υπήρχε μία αλλά δύο Μάγδες! Από την αρχή της γνωριμίας τους – μαύρη μέρα – ενώ ο ίδιος κατέβαλε σημαντική προσπάθεια να γίνει κατανοητός ώστε να συνεννοηθούν καμιά φορά, εκείνη δε φαινόταν πρόθυμη να κάνει το ίδιο.

Τον οδήγησε γρήγορα, κρατώντας τον γερά από το χέρι, στην κοντή ξύλινη κατασκευή με τα τρία σκαλάκια η οποία κατέληγε σε μια φαρδιά χαμηλή τσουλήθρα με ελαφριά κλίση. Στο κάθε της βήμα, τρία δικά του. Τον έβαλε να στέκεται μπροστά στα σκαλοπάτια πίσω από ένα χρονιάρικο που πάλευε να ανέβει αλλά όλο έπεφτε με τον ποπό πάνω στη φουσκωμένη του πάνα. Πράσινες παχύρρευστες μύξες έτρεχαν και από τα δύο ρουθούνια και κατέληγαν στο στόμα ή στο μανίκι του.

Κάποτε έφτασε και η σειρά του, και εκείνος ανέβηκε με ευκολία τα τρία σκαλάκια, προχώρησε και κάθισε στις τσουλήθρας την άκρη. Έδωσε μια ...ωωωπ!, και έφτασε αμέσως κάτω. Απρόθυμα σηκώθηκε και σκέφτηκε να το κάνει άλλη μια φορά μήπως και αρχίσει να του αρέσει όπως παλιά, όταν ήταν δύο. Επέστρεψε στη βάση της σκάλας και κοντοστάθηκε.

«Έλα έλα», τον προέτρεψε η εκνευριστική φωνή της Μάγδας.

«Γρήγορα, γρήγορα περιμένουν πίσω σου άλλοι», συνέχισε.

Εκείνος βιάστηκε, ανέβηκε και έδωσε μια δεύτερη ευκαιρία σ' αυτή την τσουλήθρα. Το ίδιο βαρετό συναίσθημα. Ξαφνικά όμως το προσώπιακι του φωτίστηκε. Σκέφτηκε πως δεν είχε εξαντλήσει όλες τις δυνατότητες αυτής της χαμηλής κατασκευής. Θα ανέβαινε ανάποδα. Αυτό ήταν! Σηκώθηκε, γύρισε, άρπαξε γερά με τα στρουμπουλά χεράκια του τις κουπαστές, βάλθηκε να σκαρφαλώνει. Έμοιαζε να τα καταφέρνει να φτάσει στην κορυφή του ενός μέτρου κλίσης όταν...

«Όχι, όχι! Μη, μη! Όχι ανάποδα, όχι ανάποδα, απ' τη σκάλα, απ' τη σκάλα!». Η εξοργιστική εις διπλούν εντολή της, τον σταμάτησε και τον γύρισε στην βαρετή κανονικότητα που τόσο την βόλεψε.

Αν εκείνος χτυπούσε, η μαμά θα συγχωρούσε τη Μάγδα;

Από τη σκάλα όμως δεν είχε γούστο. Από το σφιγμένο μουτράκι του μικρού, και ο πιο χαζός θα καταλάβαινε πως ο Γιώργος δε θα ξανανέβαινε. Ο πιο χαζός είπαμε ε, το κατάλαβε και αυτή.

Με τα κοντά του ποδαράκια και με τα χέρια του να κρατάνε γερά το παντελόνι που πάλι έπεφτε, κατευθύνθηκε στις κούνιες και αυτή τον ακολούθησε. Υπήρχαν τρεις ελεύθερες, στάθηκε μπροστά στη μεσαία, σήκωσε τα χεράκια του ψηλά και περίμενε. Δεν επιχείρησε σήμερα, όπως άλλες φορές, να αρπάξει τις αλυσίδες, να σκαρφαλώσει μόνος του. Η Μάγδα τον σήκωσε απ' τις μασχάλες, ξεφυσώντας έναν αναστεναγμό απελπισίας, να τον περάσει μέσα από το προστατευτικό κάγκελο. Μα τον άφησε ξανά κάτω.

«Περίμενε, περίμενε, είναι βρώμικη, πάμε δίπλα».

«Όχι», τα στύλωσε ο μικρός, «Εδώ» είπε κοφτά και το μήνυμα ελήφθη.

Αν εκείνος λερωνόταν, η μαμά θα συγχωρούσε τη Μάγδα;

Η Μάγδα δε θα τα έβαζε με το «πείσμα υπερόπλο» του Γιώργου και αν και χαζή – όπως προείπαμε – ήξερε πως είχε ήδη μπει το δάχτυλο του στη σκανδάλη.

Έβγαλε νευρικά απ' το σακίδιο της ένα υγρό μωρομάντηλο με άρωμα χαμομήλι και καθάρισε το κάθισμα και το προστατευτικό κάγκελο από την εντυπωσιακή κουτσουλιά... πολύ σχολαστικά! Το πέταξε σε ένα κοντινό κάδο και συνέχισε από εκεί που είχε μείνει. Ο Γιώργος όλη αυτή την ώρα στεκόταν σαν άγαλμα μπροστά στην κούνια με τα χεράκια ακόμα ψηλά, απολαμβάνοντας την ταλαιπωρία της με ένα υπομονετικό χαμόγελο στα χείλη.

Τον σήκωσε και τον έβαλε στην κούνια. Τώρα, που πια είχε πάρει θέση, το χαμόγελό του έγινε πλατύ, η αναπνοή του βαθιά και η φωνούλα του έβγαине με ενθουσιασμό: «Πχιλά! πιο Πχιλά!».

«Τόσο, τόσο!», τον γείωσε εκείνη, «Με το μπαμπά σου πχιλά!», ειρωνεύτηκε.

Γέμισε και η κούνια στα δεξιά. Την ήξερε ο Γιώργος τη διπλανή μικρούλα. Την έβλεπε συχνά. Ήταν η Ηρώ, μια τρίχρονη τσαπερδόνα, ζωηρή, ανεξάρτητη, δυναμική. Άλλες φορές έκανε κούνια χωρίς χέρια, τραγουδώντας, άλλες φορές ξάπλωνε στα χαλίκια και κοιτούσε τα σχήματα στα σύννεφα, άλλες πάλι τάιζε τις πάπιες και άλλες ανέβαινε ανάποδα στην τσουλήθρα. Την πράσινη τσουλήθρα, τη μεταλλική, τη στριφογυριστή. Και ενώ η κούνια της Ηρώς ανέβαινε ψηλά, του Γιώργου είχε κολλήσει σε μια μονότονη και κουραστική ταλάντωση εκκρεμούς, με τη φωνή πίσω του να τον υπνωτίζει: «Κρατήσου, κρατήσου».

Δεν ήταν όμως το εκκρεμές της κούνιας ούτε η θαμπή φωνή της Μάγδας. Δεν ήταν ούτε καν το παντελόνι που του είχε κατέβει και τον έκοβε αποκαλύπτοντας τη φουσκωμένη πάνα στον πισινό του. Ήταν το εκστατικό γέλιο της Ηρώς που τον πλήγωνε. Γελούσε αυτή, γελούσε και η μαμά της που στεκόταν μπροστά της και έκανε πως θα την πιάσει κάθε φορά που την πλησίαζε η κούνια.

Κάποτε γέμισε και η κούνια στα αριστερά. Ήρθε ο Παναγιωτάκης, ένα μωρό που δε μιλούσε ακόμα, ούτε περπατούσε. Να σκεφτεί κανείς, ούτε παπούτσια δε φορούσε, παρά μόνο μια ολόσωμη γαλάζια φορμίτσα με δεινόσαυρους με καλυμμένες και τις πατούσες. Τσουλήθρα ούτε γι' αστείο! Κούνια και πολύ του ήταν. Και τον Παναγιωτάκη τον ήξερε ο Γιώργος γιατί η Μάγδα ήξερε την Πιπίτσα που τον πρόσεχε. Ήταν λέει φίλες. Μιλούσαν για φαγιά και μαλλιά κάθε φορά που συναντιόντουσαν. Άλλες φορές για κάποιο Σωτήρη.

Οι δυο γυναίκες έπιασαν ψιλή κουβέντα κουνώντας τις κούνιες παράλληλα με τον ίδιο επίπεδο ρυθμό και το βλέμμα του Γιώργου κόλλησε μπροστά χωρίς να εστιάζει κάπου. Ήταν ένα κενό, αόριστο βλέμμα, αυτό που έχει κάποιος όταν όλα συμβαίνουν μέσα απ' τα μάτια του και όχι έξω από αυτά. Έμεινε εκεί σαν αποχαυνωμένος για ώρα, ώσπου τον επανέφερε στην πραγματικότητα μια ταραχή, ένα απότομο ομαδικό πετάρισμα από τα περιστέρια του πάρκου που αποφάσισαν ταυτόχρονα – άγνωστο γιατί, άγνωστο πως – να κάνουν πάνω από το κεφάλι του έναν άσκοπο μεγάλο κύκλο, και να γυρίσουν πάλι όλα μαζί πίσω στο δέντρο απ' όπου είχαν ξεκινήσει.

«Κάτωωω», κλαψούρισε τότε σαν να βγήκε από βαθύ ύπνο ο Γιώργος, μα αυτή έκανε τάχα πως δεν άκουσε γιατί η κουβέντα με την Πιπίτσα είχε φύγει απ' τα φαγιά και τα μαλλιά και είχε φτάσει στον Σωτήρη. Είχε, που λένε, ανάψει.

Ο μικρός κοίταξε την κούνια στα δεξιά που ήταν τώρα κενή, γιατί η Ηρώ ήταν στο σκάμμα με τα χρωματιστά της φτυάρια. Στα αριστερά ο Παναγιωτάκης είχε αποκοιμηθεί. Κλαψούρισε λοιπόν πιο δυνατά και κλώτσησε τα πόδια του έντονα αρκετές φορές μπας και τον ακούσει κάποιος, έτσι που ήταν αφημένος, ο δόλιος, να πεθάνει από πλήξη. Αχ και να'ταν η μαμά του εδώ...

Η Μάγδα τότε τον έσπρωξε δυνατά. «Σώπα, σώπα, τώρα να! Να τι ψηλά σε πάω! Κάτσε εδώ καλά και ωραία». Αν και αυτό, που πριν λίγο τόσο λαχταρούσε, ήταν να φτάσει ψηλά, ν' ακούσει δυνατά τους χτύπους της καρδιάς του, τώρα τον έκανε να νιώθει θυμό και αγανάκτηση. «Κάτω, κάτω» έσκουζε χτυπώντας χέρια-πόδια κατακόκκινος σαν ζουμερό καρπούζι. Δεν της άφησε επιλογή παρά να τον κατεβάσει με φανερή δυσφορία και να αποχαιρετήσει, «προς το παρόν» όπως είπε, την Πιπίτσα η οποία συνέχισε να κουνά με θρησκευτική ευλάβεια στον ίδιο ρυθμό το μωρό μην τη βρει και αυτήν η ίδια μαύρη τύχη να τριγυρνά με τον Παναγιωτάκη ξύπνιο στο καρότσι και να μην ξέρει τι να τον κάνει ως το μεσημέρι.

Ο Γιώργος περπάτησε λίγο προς τις τραμπάλες αλλά δεν επιχείρησε ν' ανέβει. Δεν είχε καθόλου γούστο να κάνει κανείς τραμπάλα μόνος του. Τις προσπέρασε και κατευθύνθηκε προς τα ελατήρια. Ήταν κάποια χοντρά ελατήρια στερεωμένα βαθιά στο χώμα και πάνω τους ένα κάθισμα σαν σέλα αλόγου που σε έκανε να καλπάζεις. Του άρεσε του Γιώργου αυτό. Του άρεσε γιατί μπορούσε να ανέβει χωρίς την βοήθεια της Μάγδας, που τον ακολουθούσε μηχανικά κοιτώντας το κινητό της στέλνοντας και λαμβάνοντας μηνύματα. Βαριόταν, αχ πως βαριόταν...

«Ο μπαμπάς μου θα μ'ανέβαζε στην τραμπάλα και θα με πήγαινε πάαανω κααατω! Μετά θα την κρατούσε σταθερή για να είμαι εγώ πάαανω και να κουνάω τα πόδια μου. Θα μου έκανε και ζουουμ και βζουουμ με όλη του τη δύναμη που είναι και τόσο δυνατός!» σκεφτόταν ο φτωχός, συμβιβασμένος πια με το αλογάκι-ελατήριο που ξεκίνησε δειλά δειλά αλλά, τελικά, εξελίχθηκε σε συναρπαστικό παιχνίδι καθώς άρχισε να το κινεί ρυθμικά φέρνοντας το σώμα του μπρος πίσω με ορμή.

Ήταν τώρα το πιο γρήγορο πιστόλι της Άγριας Δύσης. Είχε εξαφανιστεί από μπροστά του το πάρκο με τις πάπιες, τα περιστέρια, η Ηρώ με τη μαμά της, η χαμηλή αλλά και η ψηλή τσουλήθρα. Είχε εξαφανιστεί το σκάμμα με τα πολύχρωμα φτυάρια, τα κάγκελα και κυρίως η Μάγδα, για πάντα!

Ο Γιώργος τώρα κάλπαζε ανάμεσα σε παραισθησιογόνους κάκτους, ιερά τοτέμ, ονειροπαγίδες και δερμάτινα τίπι. Έτρεχε και ο ζεστός αέρας έσπρωχνε δίπλα του πελώριες ελαφριές μπάλες από αγριόχορτα. Σκόνη παντού.

Όλα φαίνονταν όπως ακριβώς του τα είχε διαβάσει χθες βράδυ η μαμά του πριν κοιμηθεί. Τα σπιρούνια του πλήγωναν το γρήγορο άλογο του και το αστέρι έλαμπε πάνω στο καρό του πουκάμισο. Θα ξέφευγε απ' τα βέλη των Σιού, θα έφτανε στον αχυρώνα και θα προειδοποιούσε εγκαίρως τους αγελαδάρηδες να μαζέψουν τα κοπάδια! Ερχόντουσαν! Τα χλιμιντρίσματα του αλόγου όμως ξύπνησαν τη «Καθιστή Οχιά», που παράτησε απότομα το κινητό της.

«Φτάνει, φτάνει! Θα χτυπήσεις έτσι, να! να! ο φύλακας έρχεται να σε μαλώσει κακομοίρη μου να' τος!» του φώναξε.

Ξάφνου όλα εμφανίστηκαν πάλι μπροστά του. Όλα εκτός από τον φύλακα. Ο Γιώργος κατέβηκε απ' το άλογο βιαστικά και φοβισμένα ψάχνοντας τον, στο χώρο. Για να λέει η Μάγδα ότι ο φύλακας ήταν εκεί, εκεί θα ήταν. Δεν μπορεί! Στάθηκε μπροστά της ακίνητος και την κοίταζε. Τον κοίταζε κ' αυτή ασάλευτη, κατάματα. Μετρήθηκαν. Τώρα έπρεπε να της ξεφύγει. Ήταν η ευκαιρία του. Το υπολόγιζε προσεκτικά και γρήγορα στο μυαλούδάκι του και εμπιστεύτηκε τα δυνατά του πόδια. Μέτρησε ως το τρία, έστριψε απότομα προς τη μεριά των δέντρων και άρχισε να τρέχει εκεί, όπου δεν είχε χαρμπίλι αλλά χώμα, και όπου δεν είχε

κούνιες ούτε τραμπάλες παρά μόνο δέντρα τυλιγμένα με περικοκλάδες, ιστούς αράχνης απλωμένους στους θάμνους, υπερδραστήρια ζουζούνια και λογιών λογιών κοντόχοντρες και μακρόλιγνες σκουληκαντέρες.

Δεν μπορεί, κάπου εκεί μέσα σ' αυτό το πυκνό καταπράσινο δάσος όπου κρύβονται οι φολιδωτοί δράκοι, εκεί όπου ιππότες με βαριές πανοπλίες σώζουν εύθραυστες πριγκίπισσες, εκεί όπου οι παιχνιδιάρες νεράιδες σκορπούν νεραϊδόχορτο και διώχνουν τα ανατριχιαστικά ξωτικά, εκεί κάπου θα πήγαινε και θα χανόταν απ' τα μάτια της. Δεν θα τον έβρισκε ποτέ ξανά η μάγισσα ταραντούλα.

Αν εκείνος χανόταν, η μαμά θα συγχωρούσε τη Μάγδα;

Την άκουγε να τον ακολουθεί ασθμαίνοντας, με τσιριχτή φωνή να τον καλεί από μακριά.

«Γιώργοοο, Γιώργοοοο!». Τον κυνηγούσε με απλωμένα τα χέρια προς το μέρος του. Οι κόμποι στα κοκαλιάρικα δάχτυλα της είχαν στρογγυλέψει και τα κιτρινισμένα νύχια της γίνονταν όλο και πιο μυτερά. Φορούσε το μαύρο της ψηλό καπέλο και μια βρώμικη κουρελιασμένη κελεμπία που ανέμιζε. Τα μάτια της ήταν πράσινα σαν φρέσκος μαϊντανός και έλαμπαν από θυμό. Στη γαμψή της μύτη φούσκωνε η ελιά με τις σκληρές της τρίχες. Της έλειπαν και τρία δόντια!

Ο Γιώργος έτρεχε και γελούσε με την καρδιά του, της ξέφυγε στο μαγεμένο δάσος! Η γριά ταραντούλα είχε φριξεί. Έριχνε τα ξόρκια της και έστηνε εμπόδια στο δρόμο του. Το παντελόνι του ακόμα έπεφτε και μια τεράστια πέτρα εμφανίστηκε μπροστά του από το πουθενά. Ο Γιώργος σκόνταψε, έπεσε, χτύπησε, ούρλιαξε από τον πόνο μα κοίταξε πίσω και αυτή ήταν ακόμα μακριά. Προλάβαινε να σηκωθεί, ν' αρπάξει το παντελόνι και να συνεχίσει, όταν: «Ωωωπ! Που πας μικρούλη;». Δυο στιβαρά χέρια τον βούτηξαν απ' τις μασχάλες και τον σήκωσαν όρθιο. Ήταν ο κοντόχοντρος παππούς της Αναστασίας με τα πρησμένα μάγουλα. Μόνο εκείνη τη στιγμή ο Γιώργος κατάλαβε πως αυτός ήταν ο διαβολικός νάνος, ο αδίστακτος συνεργός της ταραντούλας. Και να, τώρα με το καταχθόνιο χαμόγελό του, της τον παραδίδει! Τους έφτασε κι αυτή.

«Δεν τον προλαβαίνω πια, ευχαριστώ», του λέει ξεφυσώντας ανακουφισμένη.

«Μεγαλώνουν γρήγορα τ' άτιμα», απαντά αυτός. «Και 'γω ίσα ίσα που την προλαβαίνω τη δικιά μας», συμπλήρωσε γελώντας.

«Έλα εδώ Γιωργούλη μου, να σε δω πού χτύπησες μωρό μου!». Τον πήρε αγκαλιά να τον παρηγορήσει τάχα... η δεύτερη Μάγδα! Το γόνατο άρχισε να τον πονά τώρα που ήταν πάλι σε αιχμαλωσία ο μαύρος!

Ο παππούς- νάνος απομακρύνθηκε.

«Να τι έλαθες που έφυγες από κοντά μου. Έτσι πάντα θα πέφτεις και θα πονάς. Ποτέ ξανά μακριά μου», ψιθύρισε στ' αυτί του μικρού η πρώτη Μάγδα μέσα απ' τα σφιγμένα χείλη της. Του τίναξε τα χώματα απ' το γόνατο. Ο Γιώργος ήθελε να γυρίσει σπίτι πια, γιατί η νηφάλια σκέψη του εύκολα ξεχώριζε την προσοχή της ξερής ευθύνης από αυτήν του ατόφιου ενδιαφέροντος. Το σίγουρο ήταν πως δε θα γλίτωνε ποτέ από τις Μάγδες.

Οι Μάγδες τον πήραν απ' το χέρι και προχώρησαν μαζί του προς τη έξοδο. Θα γύριζαν σπίτι να τον ταΐσουν. Ούτε το κουτάλι δεν το άφηναν να πάρει μήπως και λερώσει! Η καλή του η μαμά του είχε ετοιμάσει μεσημεριανό όπως έκανε πάντα πριν φύγει για το γραφείο. Κινόα με κουρκουμά και κράνμπερις! Γιαμ...γιαμ!

Πέρασαν μπροστά από το κλουβί με τις πάπιες και τα παπαγαλάκια. Δεν είχαν φέρει τίποτα μαζί τους για να τα ταΐσουν. Ο Γιώργος κοίταζε που περιφέρονταν άσκοπα μέσα απ' το σύρμα. Ούτε αυτά θα γλύτωναν

ποτέ. Τί να κάνουμε; Καθείς και η περίφραξή του. Μια μαμά φύσαγε σαπουνόφουσκες στον αέρα για τα παιδιά της να τις σκάνε και πιο πέρα ένας μπαμπάς «καθόταν τέρμα» απέναντι σ' έναν πεντάχρονο 'ροναλντίνιο'. Κάτι κοριτσάκια είχαν αραδιάσει στο παγκάκι τα παιχνιδάκια τους και έπαιζαν. Δε σκέφτηκε να τα πλησιάσει καν, αφού είχε μάθει πως «δεν πειράζουμε τα ξένα πράγματα».

Μια ξεδιάντροπη καφετιά ακρίδα χοροπήδησε μπροστά του. Αυτή μπορούσε και μπαινόβγαινε όπου ήθελε. Αδικία! Πάνω κάτω απότομες κοφτές κινήσεις και όλες επιδεικτικά μπροστά του. Κάνει και ο Γιώργος μια χραπ! Την αρπάζει, τη βάζει το στόμα και το κλείνει ερμητικά. Τα λεπτά πίσω πόδια της προεξέχουν απ' τα χείλη και σπαρταρούν.

Ο Γιώργος της πατάει μια δαγκωνιά και τα ζουμιά της χύνονται στη γλώσσα του. Είναι πικρά. Τα πόδια της παύουν να κινούνται. Οι Μάγδες κοκάλωσαν! Η αηδία και ο τρόμος στα μάτια τους, του φέρνουν απερίγραπτη ηδονή.

Αν εκείνος αρρώσταινε, η μαμά του δε θα τις συγχωρούσε ποτέ!

Αντίο Μάγδες!

ΤΕΛΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

“Οι Πέντε Σκιές”

Πανουργιάς Κοπελιάς

Ήταν άλλη μια μέρα όπως ακριβώς κυλούσαν όλες οι προηγούμενες μέσα στον φαύλο κύκλο της καθημερινότητάς μου. Όπως συνήθως, το “πρωινό” μου με έβρισκε πάντα το μεσημέρι. Οι κινήσεις μου μηχανικές. Απενεργοποίηση κινητού τηλεφώνου, ξύπνημα από τον πονοκέφαλο – αποτέλεσμα του προηγούμενου ξέφρενου βραδινού ποτού – καφές να ετοιμάζεται την ώρα που προσπαθούσα να βάλω σε μία σειρά τα πεταμένα στοιχεία του εαυτού μου και άναμμα του χθεσινοβραδινού μισοτελειωμένου μου πλέον τσιγάρου. Δεν τολμούσα να ανοίξω τα παράθυρα, μιας και ήμουν για καιρό συνηθισμένος στο απόλυτο σκοτάδι. Καθόλου δε με απασχολούσε. Αυτή ήταν η κατάστασή μου, έως ότου βρω κάτι να ταΐσω το αδυνατισμένο πλέον κουφάρι, που κάποιοι το αποκαλούν σώμα.

Οι κινήσεις μου όπως πάντα προβλέψιμες, μέχρι να καταφέρω να βρω το κουράγιο να ανοίξω το κινητό μου και να τσεκάρω τις αναπάντητες κλήσεις ή μηνύματα. Τίποτα πρωτότυπο. Αλλεπάλληλες κλήσεις από την χρόνια ανήσυχη μητέρα μου και τις σκόρπιες ειδοποιήσεις από τα social media. «Ο τάδε έχει σήμερα γενέθλια. Ευχηθείτε του!!!». Ναι, να του ευχηθώ όσο πιο δυνατόν χαρούμενα γενέθλια, παρόλο που βρίσκεται κάθε χρόνο και πιο κοντά στο θάνατο. Συγγνώμη τάδε μου, ξύπνησα στραβά – όπως κάθε μέρα το τελευταίο δίμηνο. Έπλυνα το πρόσωπό μου, ήπια δυο γουλιές καφέ, τελείωσα το μισοτελειωμένο τσιγάρο που επέπλεε πάνω από τις γόπες στο γεμάτο πλέον τασάκι, πήρα μια βαθιά ανάσα ώστε να προκαλέσω βήχα για να πεταχτούν οι όποιες τοξίνες κοιμήθηκαν χθες μαζί μου, και τηλεφώνησα στη μητέρα μου. Μόλις τη βεβαίωσα ότι πηγαίνω ακόμα στη σχολή, δεν πίνω, δεν καπνίζω και είμαι υπόδειγμα φοιτητή, δέχτηκα ένα μήνυμα από τον κολλητό μου να βρεθούμε στου... δε θυμάμαι ακόμα και τώρα το όνομά του... και να σπαταλήσουμε μέχρι και την τελευταία ακτίνα Ηλίου, λέγοντας και κάνοντας ό,τι ακριβώς λέμε και κάνουμε τους τελευταίους μήνες. Φυσικά και δέχτηκα. Γι’ αυτόν ακριβώς τον λόγο δεν ονομάζεται αυτός ο κύκλος φαύλος; Ήταν άλλη μια ακριβώς ίδια μέρα.

Οι μπύρες έρρεαν σαν το νερό ενός ποταμού και έφταναν στα στομάχια μας όπως ακριβώς εκείνο φτάνει στα ανοιχτά της θάλασσας. Συζητήσεις άνευ περιεχομένου, πρόσωπα οικεία τα οποία δε θα με χαλούσε να μην τα ξαναδώ για καιρό. Αλλά όλα είναι ένας φαύλος κύκλος, σωστά;

Έκανα κίνηση προς το παράθυρο. Ένιωθα τόσο μπουχτισμένος από όλους και από όλα. Οι μυρωδιές των ποτών, των συγχρόνως αναμμένων τσιγάρων ήταν τόσο έντονες που κάλλιστα κάποιος ξένος με το που με έβλεπε θα καταλάβαινε ότι κάτι δεν πάει καθόλου καλά μ’ εμένα. Μέσα στη θολούρα μου και τον πονοκέφαλο να χτυπάει δυνατά τις πόρτες του εγκεφάλου μου, πάνω στο απέναντι κτήριο πέντε ύποπτες κινήσεις.

Προσπαθώντας να κοιτάξω όσο πιο καλά γίνεται απέναντι, με μία κίνηση των ματιών μου, συλλαμβάνω πέντε μαυροφορεμένες φιγούρες. Ενστικτωδώς, πάνω το κινητό τηλέφωνό μου για να καλέσω την αστυνομία, αφού ήμουν σίγουρος ότι επρόκειτο για διαρρήκτες, οι οποίοι προσπαθούσαν να μπουν σε ένα από τα διαμερίσματα του 3ου ορόφου στην απέναντι πολυκατοικία. Ένιωσα σαν η κίνησή μου να με πρόδωσε, αφού την ίδια στιγμή εκείνοι οι πέντε τύποι γύρισαν τη ματιά τους και την κάρφωσαν πάνω μου. Ανατρίχιασα και μόνο στη σκέψη ότι κοιτούσαν εμένα. Σε κλάσματα δευτερολέπτου, πήραν φόρα και πήδηξαν από το μπαλκόνι! Σάστισα. Όλο μου το κορμί έμεινε ακίνητο μπροστά σε αυτό το θέαμα. Το μόνο που ήθελα ήταν να φωνάξω με όλη μου τη δύναμη σε όλους τους παρευρισκόμενους να σταματήσουν ό,τι

κάνουν και να πάνε να κοιτάξουν κάτω. Το μοναδικό πράγμα που κατάφερα ήταν να κάνω ακριβώς έξι βήματα πίσω, σαν κάτι να ερχόταν. Τη στιγμή που κάνω κίνηση να φύγω, οι πέντε εκείνες μορφές διαρρηκτών, σαν με ένα μόνο άλμα, από αυτά που βλέπει κάποιος σε ταινίες με υπερήρωες ή κινούμενα σχέδια, βρέθηκαν στο μπαλκόνι μας με τέτοια ορμή που αμέσως κατάλαβα ότι ήρθαν για έναν και μοναδικό σκοπό: Να μην αφήσουν μάρτυρες. Να μου κάνουν κακό. Από το σοκ μου έπεσα κατευθείαν κάτω, αλλά το βλέμμα μου παρέμενε καρφωμένο πάνω τους. Ήθελα, αν σωζόμουν, να θυμάμαι τα πρόσωπά τους και να τους κλείσω μια και καλή στη στενή. Ναι, μια και καλή.

Πριν κάνω το οτιδήποτε, αστραπιαία βρέθηκαν πάνω μου και με χτυπούσαν. Κλωτσιές, μπουινιές ακόμα και πνιγμοί! Δεν ένιωθα πόνο, παρά μόνο μια συνεχή ασφυξία. Μόνο αυτό, μια ασφυξία ικανή να σκοτώσει έναν ολόκληρο πύθωνα. Πρόσωπα δεν έβλεπα παρά μόνο σκοτάδι. Ήρθαν για να σκοτώσουν και εκπλήρωσαν τον σκοπό τους. Ήμουν πλέον νεκρός.

Τινάχτηκα. Άνοιξα κατευθείαν τα μάτια μου και προσπαθούσα να συλλάβω τους παλμούς της καρδιάς μου. Έχασα το μέτρημα. Ήταν απλά ένα κακό όνειρο. Κοιτάω το ρολόι, ξύπνησα μία ώρα ακριβώς πριν το ξυπνητήρι. Μέχρι να συνειδητοποιήσω τί ακριβώς είχε γίνει, όλο μου το κορμί ήταν παγωμένο. Δεν είχα πονοκέφαλο, παρά μόνο φόβο, άγχος και μια τρομερή ταχυπαλμία, ικανή να σπάσει την καρδιά μου. Ακουμπάω τα πόδια μου στο πάτωμα, σηκώνομαι και ανοίγω το κινητό μου. Όπως κάθε μέρα, απανωτές κλήσεις από την ανήσυχη πάντα μητέρα μου και σκόρπιες ειδοποιήσεις από τα social media. Φτιάχνω καφέ, ανάβω ένα τσιγάρο και στις πρώτες τρεις ρουφηξιές, με έναν κόμπο στο λαιμό, αναρωτιέμαι... Ποιες ήταν εκείνες οι πέντε σκιές;

Ήταν άλλη μία μέρα όπως ακριβώς κυλούσαν όλες. Μπορεί αυτές οι πέντε σκιές να μην κατάφεραν να με σκοτώσουν, αλλά εγώ νιώθω ήδη νεκρός μέσα στον φαύλο κύκλο της καθημερινότητάς μου, αδύναμος να σπάσω τα δεσμά της συνήθειας.

ΤΕΛΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

“Οι βράχοι της σιωπής”

Έλλη Μιχαλοπούλου

Προσπάθησε να ανοίξει τα ματιά του χωρίς επιτυχία. Αναρωτήθηκε γιατί δε μπορούσε να κάνει μία από τις πιο βασικές λειτουργίες του ανθρώπινου σώματος. Άρχισε να σκέφτεται την πιθανότητα να βρίσκεται μέσα σε ένα ονειρικό χάος και όλη αυτή η δυσκολία να μην ήταν πραγματική. Η σκέψη όμως αυτή άρχισε να απομακρύνεται όταν ένιωσε κάτι υγρό να κυλά στο μάγουλό του, παχύρρευστο και με μεταλλική οσμή που τον έκανε να ανατριχιάσει. Αγωνιζόταν να παραμείνει ψύχραιμος.

Η ανάγκη να κουνήσει το δεξί χέρι του και να σκουπίσει το υγρό από το πρόσωπό του ήταν μια αυτόματη αντίδραση στη δυσφορία. Αδυνατούσε να καταλάβει όμως τον λόγο που αν και ο εγκέφαλός του έδινε την εντολή, το χέρι έμοιαζε να διακατέχεται από μία επαναστατική διάθεση ανυπακοής. Η εντολή μεταπήδησε στο αριστερό του άνω άκρο αλλά ούτε κι αυτό φαινόταν να θέλει να κάνει οποιαδήποτε κίνηση.

«Θα πρέπει να κάνω άλλη μια προσπάθεια να ανοίξω τα ματιά μου», μονολόγησε ψιθυριστά, με όση δύναμη είχε απομείνει στη φωνή του. Το πρώτο πράγμα που είδε όταν τα βλέφαρά του τρεμόπαιζαν, ήταν ένα βαθύ σκοτάδι γύρω του. Υγρασία και μούχλα είχαν πλημμυρίσει την ατμόσφαιρα με μια μυρωδιά σχεδόν ανυπόφορη. Μετά από κάμποσα λεπτά, είχε πλέον συνηθίσει να αναγνωρίζει τις μαύρες σκιές από τις μικρές, σχεδόν απειροελάχιστες, ακτίνες φωτός που κρυβόντουσαν στο χώρο. «Δεν είναι ο ήλιος», σκέφτηκε. Οι ακτίνες του ήλιου είναι λαμπερές, ζεστές, του άφηναν πάντα μια αίσθηση ευχαρίστησης, θαλπωρής και ασφάλειας. Όχι, δεν ένιωθε ασφαλής. Ήταν οι άλλες ακτίνες. Οι ακτίνες του φεγγαριού, ψυχρές, απότομες, διαπεραστικές που προΐδεάζουν πως οτιδήποτε μπορεί να συμβεί και το άγνωστο να ξεπροβάλλει από παντού. Δεν ήταν ασφαλής, αυτό ήταν το μόνο σίγουρο.

Ξανακοίταξε τριγύρω και τότε κατάλαβε. Δεν χρειαζόταν να δει περισσότερα. Τα χέρια του δεν μπορούσαν να κουνηθούν. Το υγρό στο μάγουλό του προφανώς τίποτα άλλο δε γινόταν να είναι παρά μόνο εκείνο που υπενθυμίζει ότι υπάρχει ζωή στις φλέβες του, τη ζωή που ένιωθε τώρα να φεύγει.

Τα θυμήθηκε όλα.

Το ξυπνητήρι χτύπαγε σαν τρελό. Ακόμα, μερικές φορές, αναρωτιόταν γιατί το είχε κρατήσει. Όταν πέθανε η γιαγιά της ήταν ένα από τα πράγματα που ήθελε να πάρει από το άδειο, πλέον, σπίτι. Το είχε συνδέσει με την εικόνα της, να το έχει πάνω στο κομοδίνο που ήταν δίπλα στο μεταλλικό κρεβάτι και το είχε στολίσει με ένα από εκείνα τα κεντητά υφάσματα που μόνο στην Κρήτη μπορούσε κάποιος εύκολα να βρει, φτιαγμένα στο χέρι με την παραδοσιακή φουρκέτα. Το ξυπνητήρι είχε επιβιώσει δίπλα στη γιαγιά για πάνω από είκοσι χρόνια, ήταν από αυτά τα παλιά, τα στρογγυλά, με το κουδούνι από πάνω και το κουρδιστήρι στην πίσω πλευρά, σε χρώμα ανοιχτό πράσινο. Την εκνεύριζε ο θόρυβος που έκανε όταν χτύπαγε, ήταν σαν να είχαν βάλει μεταλλικά νομίσματα σε μια κατσαρόλα και να την κουνάνε ρυθμικά, σαν ιδιότυπο βασανιστήριο. Αλλά δεν μπορούσε να το αποχωριστεί. Όπως δεν μπορούσε να αποχωριστεί και τη γιαγιά της.

Σηκώθηκε κι ακούμπησε τα πόδια της στο πάτωμα, ψάχνοντας τις παντόφλες. «Πού στο διάολο τις έχω αφήσει πάλι;», είπε φωναχτά, χωρίς να περιμένει απάντηση. Ήξερε ότι θα μπορούσαν να βρίσκονται οπουδήποτε. Δεν είχε συνηθίσει να τις φοράει αλλά έπρεπε, μετά από εκείνο το πρόβλημα που της είχε

εμφανιστεί στη δεξιά της φτέρνα και της προκαλούσε κατά καιρούς αφόρητους πόνους. Αφόρητος ήταν ο πόνος και τώρα. Πήγε, σχεδόν κουτσαίνοντας, ως την κουζίνα για να φτιάξει καφέ. Πολλές φορές κορόιδευε τον εαυτό της ότι μπορούσε και να μη πει, αλλά μάταια.

Βγήκε στο μπαλκόνι με την κούπα του ζεστού ελληνικού καφέ και κάθισε να χαζέψει τα νέα στο διαδίκτυο. Συνήθεια πολλών ετών, η οποία είχε γίνει πλέον υποχρεωτική λόγω της εργασίας της. Την τελευταία πενταετία ειδικά, οι εφημερίδες δεν πουλούσαν πια όσο παλαιότερα και είχαν αντικατασταθεί από εναλλακτικά μέσα επικοινωνίας. Οι δημοσιογράφοι δυσκολεύτηκαν και έπρεπε να αλλάξουν εντελώς τη φιλοσοφία και την άποψη τους για τον τρόπο με τον οποίο θα δούλευαν πλέον. Χαμογέλασε, ελαφρά, καθώς είδε τον όνομά της κάτω από ένα πολιτικό άρθρο που ήταν δημοσιευμένο σε μια από τις μεγαλύτερες εφημερίδες του διαδικτύου, και συνέχισε για να διαβάσει την πρόγνωση του καιρού για τις επόμενες μέρες. «Ευτυχώς θα έχει αέρα μόνο το Σάββατο», σκέφτηκε ανακουφισμένη. Είχε κλείσει εισιτήριο για να ταξιδέψει με αεροπλάνο για την Κρήτη σε δυο μέρες, την Παρασκευή. Θα έφτανε Ηράκλειο, θα έβλεπε τους δικούς της και την επόμενη μέρα θα έπαιρνε το παλιό αυτοκίνητο του αδερφού της για να πάει νότια. Το περίμενε πώς και πώς αυτό το ταξίδι. Δε θα έχανε ούτε μια μέρα από την άδεια της. Θα πήγαινε στο μέρος που πήγαινε πάντα, στο μέρος που δε θα χρειαζόταν ούτε να μιλάει ούτε να γράφει. Θα ξάπλωνε στην άμμο, θα διάβαζε ένα από την ντουζίνα νέα βιβλία που ήδη είχε αγοράσει και απλά θα κοίταζε τους αγαπημένους της βράχους μέσα στη θάλασσα. «Βράχους της σιωπής» τους είχε ονομάσει και έτσι τους έλεγε σε όλους θέλοντας να τονίσει την τοπική τους σημασία αλλά και την κατάσταση στην οποία βρισκόταν πάντοτε όταν έκανε διακοπές εκεί.

Πετάχτηκε όταν άκουσε το τηλέφωνο να χτυπάει και θύμωσε με τον άγνωστο ή γνωστό που θα μπορούσε να βρίσκεται στην άλλη άκρη της γραμμής και διέκοπτε την ανυπόμονη σκέψη της για το ταξίδι.

-«Παρακαλώ;»

-«Bonjour ma chérie. Δεν πιστεύω να σε ξύπνησα. Ήθελα να δω τι ώρα θα βρίσκεσαι Ηράκλειο. Εγώ έχω φτάσει ήδη, πέταξα από Παρίσι κατ' ευθείαν. Ανυπομονώ να σε δω. Λοιπόν;», είπε η ευγενική, σχεδόν ανάλαφρη, ανδρική φωνή στο τηλέφωνο.

-«Alain, δε με ξύπνησες. Η πτήση μου είναι στις 10.00 το πρωί από Αθήνα. Θα σε πάρω τηλέφωνο όταν φτάσω. Συγγνώμη, πρέπει να κλείσω έχω δεύτερη γραμμή. Τα λέμε κάτω», είπε και έκλεισε βιαστικά το τηλέφωνο νιώθοντας ξαφνικά την καρδιά της να χτυπάει πιο δυνατά.

“Ο χορός των δέντρων”

Παναγιώτης Καραμέτης

Στο βουνό κρυμμένος ανάμεσα στην πράσινη κάλυψη του δάσους, ο λοφίσκος που βάσταζε το σπίτι του μπάρμπα Τάσου του επέτρεπε να αγναντεύει σαν εξόριστος μονάρχης από τα ψηλά και μακριά.

Όσο χρειαζόταν φύσαγε ο αέρας εκείνη τη μέρα, παρασέρνοντας τις κορυφές των δέντρων σε ένα λίκνισμα παράξενα αρμονικό, ώσπου ξαφνικά, σαν υπακούοντας σε αόρατο μαέστρο, χτυπούσαν μανιασμένα μεταξύ τους και ησύχαζαν ξανά.

Τα μακριά λευκά μαλλιά και οι μεγάλη γενειάδα του συμμετείχαν ανεμίζοντας στο χορό της φύσης, καθώς η ψηλόλιγνη σιλουέτα του έστρεψε για τελευταία φορά το βλέμμα στην ομορφιά που τον αγκάλιαζε, κλειδώνοντας αργά το σκουριασμένο λουκέτο στην αλυσίδα της αυλόπορτας.

Γύρισε το βλέμμα του το γερασμένο τσοπανόσκυλο με θέληση να σηκωθεί να αποχαιρετήσει το αφεντικό του, αλλά δεν τον πείραξε τον παππού, που σαν με νεύμα τελικά να του έγνεψε ο Άρης το Αντίο.

Τον περίμενα ανυπόμονος στο αμάξι, προσμένοντας να συνεχιστούν στο δρόμο οι κουβέντες που αργά το βράδυ αφήσαμε στη μέση· εξάλλου, για δύο μέρες μπόρεσα να φύγω από την πόλη και ο χρόνος που περάσαμε λιγοστός μου φάνηκε πάλι. Αν γνώριζα τότε την εξέλιξη τούτης της μέρας βέβαια, δεν θα πατούσα το πόδι μου εκεί εξ αρχής.

Άγιος και φιλόσοφος για μένα ο παππούς, πάντα διδάγματα και συμπεράσματα από κάθε είδους ιστορία να βγάζει, με τρόπο που σε έκανε να πιστεύεις πως την αλήθεια όλου του κόσμου αυτός την είχε παραμάσχαλα δικιά του. Κατηφορίζοντας μετά τις αρχικές στροφές και τις ανάλαφρες κουβέντες τις πρώτες, σαν σκηνοθέτης να του ‘δωσε το πάμε, έφτασε η στιγμή να μου δείξει το σημείο που αποτελούσε το μήλο της Έριδος στην ιστορία που με έκανε να έρθω άρον-άρον από την πόλη, φέρνοντας μαζί μου με τη μορφή δανικών τις μισές μου οικονομίες (με ικανοποίηση όμως που ξεπληρώνω έτσι ένα κομμάτι από τη σοφία που μου χάρισε μεγαλώνοντας).

Τόση ήταν η επίδραση του πάνω μου, μα και στους περισσότερους συγχωριανούς του (μέχρι τότε τουλάχιστον).

Περνάγαμε μπροστά από τα πηγάδια, όταν τινάχτηκε το χέρι του έξω από το παράθυρο με το δάχτυλο να δείχνει προς το μέρος τους, και το κορμί του ολόκληρο πίσω από αυτή την κίνηση να δίνει πάθος και να φουντώνει!

“Το αριστερό το μεγαλύτερο, είναι αυτό που με την κοροϊδία του μου πούλησε πριν χρόνια ο λεγάμενος! Το άλλο που δεν το πιάνει το μάτι σου στην μέση από κείνο το χωράφι το βλέπεις; Αυτό είναι που σου έλεγα πώς έχει την πηγή από κάτω!”

Δύσκολα ένας άνθρωπος της πόλης σαν εμένα θα καταλάβαινε, αν δεν είχε μεσολαβήσει η χθεσινοβραδινή μεθυσμένη ανάλυση, γιατί ένα τέτοιο θέμα είχε τόσο μεγάλο αντίκτυπο για τους ενδιαφερόμενους·

Όταν μεσήλικας πριν πολλά χρόνια ήρθε ο παππούς και αγόρασε το κτήμα στο βουνό, εδώ πιο κάτω από τα δικά του ήταν τα δύο πηγάδια σε χωράφια του κυρ συμβούλου. Του πούλησε του παππού το βρόχινο πηγάδι λέγοντας του ψέμα, που ανακάλυψε με οργή το ίδιο καλοκαίρι όταν έχοντας δύο μήνες να βρέξει καλά, εκείνο στέρεψε σε αντίθεση με το άλλο που έχοντας από κάτω πηγή, μπορούσε άνετα να συντηρήσει τον ίδιο και τα ζωντανά του. Μιας και η υδροδότηση του χωριού δεν έφθανε ως εκεί, αυτό ήταν κάτι ζωτικής σημασίας και αναγκάστηκε να παίρνει που και που νερό κρυφά από το γειτονικό πηγάδι, μέχρι που πριν

λίγο καιρό έμαθε για την πρόθεση του σύμβουλου να το πουλήσει στους νεοφερμένους.

Συνεχίζοντας την κάθοδο στο καταπράσινο τοπίο βρεθήκαμε να περνάμε μπροστά από το κτήμα που μέναν τα αδέρφια.

“Να η πηγή του κακού λοιπόν! Εκεί περνούν τις ώρες τους συνωμοτώντας και σχεδιάζοντας όταν δεν ρημάζουν ξένες περιουσίες! Βλέπεις;”

Οι φιλοσοφικές προεκτάσεις του θέματος μου είχαν αναλυθεί το βράδυ, ντυμένες με εικόνες από ληστρικές επιδρομές βαρβάρων και κοινωνίες ανίκανες να υπερασπιστούν τον εαυτό τους, βλέποντας τη βόλεψη και την καλοπέραση σαν την αιτία της τελικής κατάρρευσης τους διαχρονικά.

Όλα κατάφερνε να τα αναγάγει σε κάτι ανώτερο ο Μπάρμπα Τάσος και όλα καταλήγανε στην αξία των αποφάσεων που βάσει της κοσμοθεωρίας του καλείτε να πάρει ο καθένας στην ζωή του εκεί που μετράει!

Λίγος χρόνος περίσσεψε για τα δικά μου πριν φτάσουμε στο χωριό γιατί άργησε πάλι να ξεθυμάνει. Τον εκμεταλλεύτηκε όμως ντύνοντας με τις ηθικοπλαστικές συμβουλές του το υπόλοιπο της διαδρομής.

Ο καινούργιος δρόμος σηματοδοτούσε την άφιξή μας στο χωριό και λίγο πιο κάτω στρίβοντας στο πλακόστρωτο, αντικρίσαμε τον παλιό νερόμυλο και στο βάθος τη στρογγυλή πλατεία με τις καρέκλες από τα δύο καφενεία να γεμίζουν το χώρο.

Εκεί αποχαιρετιστήκαμε με μία αγκαλιά εγκάρδια, που σαν να μου φάνηκε πως κράτησε λίγο παραπάνω, πριν φύγει με σίγουρο βάδισμα πηγαίνοντας να βρει τον κυρ Σύμβουλο για να δώσει μια για πάντα ένα τέλος στα προβλήματά του.

-Ο Κυρ Σύμβουλος-

Σαν ιχνηλάτης έμπειρος μετά από δυο-τρεις χειραψίες με τους χωριανούς που βρέθηκαν στο διάβα του πήγαινε σίγουρος πλέον στο γραφείο του συμβούλου, μα όταν έφτασε η θέα από το παλιό τζίπ με τα ξεθωριασμένα αγροφυλακόσημα στις πόρτες τον ξάφνιασε!

Κοντοστάθηκε έξω και χτύπησε δύο φορές με το χέρι δυνατά την πόρτα, αγνοώντας επιδεικτικά το κουδούνι (που μαζί με το ταμπελάκι είχε τοποθετηθεί λίγο καιρό πριν, με την ελπίδα κάτι να προσθέσει και αυτό στο γόητρο).

Άνοιξε την πόρτα και αντίκρισε την παχουλή σιλουέτα του Κλεάνθη Χατζόγλου πίσω από το μεγάλο σε χρώμα ξύλου γραφείο του.

Ο ανεμιστήρας οροφής στο κέντρο του δωματίου προφανώς δεν ήταν αρκετός ώστε να εμποδίσει την εμφάνιση σταγόνων ιδρώτα στο φαλακρό σημείο του κεφαλιού του και στο γαλάζιο πουκάμισο που μετά βίας συγκρατούσε το περιεχόμενό του.

Μασκαρεύοντας την έκπληξη στο βλέμμα που του προκάλεσε η απρόοπτη εμφάνιση της ψηλόλιγνης φιγούρας, έσπευσε με ύφος οικοδεσπότη να τον υποδεχτεί: “Ω τον αγαπητό! Τι ευχάριστη έκπληξη, καλώς ήρθες ήρθες Μπάρμπα Τάσο”. “Καλώς σας βρήκα παλικάρια δεν πιστεύω να είναι ακατάλληλη η ώρα και να διέκοψα στη φούρια μου καμία σύσκεψη σπουδαία;”, ανταπάντησε με ειρωνεία ο γέρος. “Κάθε άλλο, ξέρεις πως η πόρτα μου είναι πάντα ανοιχτή για όλους, εξάλλου κάτι αναφορές ήρθε να παραδώσει ο αγροφύλακας και έφευγε”.

-Ο Αγροφύλακας-

“Έτσι είναι”, βιάστηκε να συμφωνήσει γνέφοντας καταφατικά καθώς σηκωνόταν ο ένστολος, “και μιας και σε βρήκα Μπάρμπα Τάσο να σε ενημερώσω πως εκείνες οι καταγγελίες που σου ‘χα αναφέρει την τελευταία φορά, μπήκαν στο αρχείο τελικά, φρόντισε μόνο να μην επαναληφθούν τα ίδια μελλοντικά, γιατί θα έχουμε πρόβλημα...”.

Δεν ήταν το θράσος και η αυθάδειά που ενόχλησαν τον γέροντα. Ούτε ο ισχυρισμός πως του χαρίστηκε τάχα μου, ενώ αυτός αδικημένος ήταν εξ αρχής.

Αυτό που τον τρέλαινε ήταν πως τούτος εδώ, που έσερνε μαζί του όλα αυτά τα χρόνια χωροφυλακής απωθημένο μεγάλο, την εξουσία προς τόνωση του εγώ του την ασκούσε πάντα εκ του ασφαλούς και σε ένα συμπέρασμα κατέληγαν όλα αυτά για τον παππού: πως για εύκολο και του χεριού του τον μετρούσε ο ανεπαρκής υπάλληλος που κορδωνόταν μπροστά από τον εντολοδόχο του κοιτάζοντας τον κλεφτά που και που για επιβεβαίωση.

Σμίξανε τα φρύδια απ τους μορφασμούς που πάντα συνόδευαν τις κουβέντες του γέρου, προσθέτοντας έτσι μία θεατρικότητα στην παρουσία του, και όσο τον κοίταγε όλο και πιο μετανιωμένος έμοιαζε για αυτή του την απόφαση ο νεαρός. “Χα χα, πλάκα έχει τούτος εδώ που έχεις μαζέψει στο γραφείο σου Κλεάνθη, σαν στραβά να του τα μάθανε όμως τα καθήκοντα του δεν νομίζεις;”. Με υπερασπιστική διάθεση ο σύμβουλος προσπάθησε να απαντήσει αρνητικά, προκαλώντας όμως νέα επίθεση του παππού. “Ωστε λοιπόν η δουλειά του είναι να δέχεται κεράσματα στα καφενεία κοιτώντας ξένες γυναίκες ολημερίς, διακόπτοντας μόνο για σεργιάνι παρενόχλησης ηλικιωμένων;”, συνέχισε κοιτώντας επιτέλους ο γέρος προς το μέρος του μικρού, “και όταν ήρθε η ώρα να αντιμετωπίσεις καταγγελίες σοβαρές για αυτά τα αδέρφια που έχουν ρημάξει τον τόπο τι έκανες; Να σου πω εγώ: κρύφτηκες φοβισμένος, αγνοώντας υπηρεσίες και καθήκοντα χωρίς να μπει καν στον κόπο να απαντήσεις”.

“Ως εδώ, δεν θα σε αφήσω να με προσβάλλεις άλλο με τις ανακρίβειες και τα ψεύδη σου”, είπε ο αγροφύλακας προσπαθώντας να δώσει αυστηρό τόνο στην φωνή του, μα τα κοκκινισμένα μάγουλα πρόδιδαν την ψυχική του κατάσταση. Η παρέμβαση του συμβούλου ήρθε την κατάλληλη στιγμή, αρχικά προτρέποντας τον νεαρό να αποχωρήσει και ύστερα στρεφόμενος στον γέροντα του είπε: “δεν νομίζω να κατέβηκες στο γραφείο μου από το βουνό με την ελπίδα να βρεις τον αγροφύλακα και να περάσεις το χρόνο σου διαπληκτιζόμενος μαζί του, ας αφήσουμε τον μικρό να φύγει και να μιλήσουμε οι δυο μας”. Εκείνος πήρε δύσκολα μία βαθιά ανάσα και μίλησε αργά μα σταθερά: “σύμφωνο με βρίσκανε πάντα οι λογικές κουβέντες Κυρ Σύμβουλε, του Άρη να ξέρεις όμως όταν ήταν στα ντουζένια του ακόμα, από κοντά του κράταγα το λουρί σαν άλλος άνθρωπος βρισκόταν στη συντροφιά μας”. Ο ευθυτενής φρεσκοξυρισμένος ένστολος ξεροκατάπιε και μετά τις νέες παροτρύνσεις του συμβούλου αποχώρησε κλείνοντας λίγο πιο έντονα απ τις άλλες φορές την βαριά πόρτα πίσω του. Λίγες κουβέντες αργότερα ο παππούς μπήκε στο θέμα.

“Δεν είναι το συμφέρον σου μα ούτε και του χωριού να με αφανίσεις εξυπηρετώντας συμφέροντα ξένων”. “Υπερβάλλεις Μπάρμπα Τάσο. Σε κάνα δυο χρόνια θα φτάσει και πάνω το δίκτυο και μέχρι τότε λίγο το νερό από το πηγάδι, λίγο η στέρνα σου και λίγο η υδροφόρα του κυρ Χρήστου θα συντηρήσουν την αφεντιά σου και η επιβίωση σου δε θα απειληθεί! Μην φοβάσαι!”. Χαμογέλασε ανεπαίσθητα πίσω από τα μουστάκια του, σαν αθλητής που τα πρώτα χτυπήματα αντάλλαξε με καλό παρτενέρ και, αφήνοντας την ροή της μάχης να τον συνεπάρει σε οικείο περιβάλλον, δεν άργησε να δώσει πληρωμένη απάντηση ο

Μπάρμπα Τάσος.

“Μα το Θεό αν αντί πίσω απ το γραφείο στριμωγμένος, πάνω σε καμία εξέδρα στεκόσουν τώρα με κόσμο και χειροκροτήματα, μπορεί και να με συγκινούσες πανάθεμα σε! Ποιος θα την πληρώσει την υδροφόρα για να ανέβει εκεί πάνω μου λες αν δεν υπάρξει κονδύλι από την κοινότητα; Ο ατομικός μου προϋπολογισμός αδυνατεί να ανταπεξέλθει και το γνωρίζεις... Τώρα τις κουβέντες σου για το δίκτυο έχω βαρεθεί να τις ακούω τόσα χρόνια, και η απάντησή μου από τα πέρσι σε διαβεβαιώ δεν έχει αλλάξει καθόλου. Τέλος για το Ξεροπήγαδο που μου πούλησες κουβέντα αν κάνουμε σήμερα καλή κατάληξη η συνάντησή μας δεν θα χει, ας μείνουμε στο να μου πεις σε τι τιμή θέλουν να το πάρουν οι νεοφερμένοι το πηγάδι σου”.

Σαν ρεπόρτερ που ψάχνει τα βαθύτερα αίτια σε κάποιο θέμα έθιξε μάλλον ευαίσθητη χορδή ο μεσήλικας πολιτικάντης ρωτώντας να μάθει το πραγματικό πρόβλημα που υπήρχε με τα αδέρφια αγνοώντας την ερώτησή. Άστραψε και βρόντηξε ο παππούς μόλις τον άκουσε. “Η άγνοια που κρύβεται πίσω από την ερώτησή σου φανερώνει την ανικανότητα του χαφιεδόπαιδου σου να ασχοληθεί παράλληλα απ την ‘απειλή’ ενός ηλικιωμένου και με περιστατικά σημαντικά: τα ζωντανά που χάνονται μυστηριωδώς, τους καρπούς που εξαφανίζονται απ τα τα χωράφια...”.

Και έτσι συνέχισε να απαριθμεί για λίγο κουτσομπολιά σύμφωνα με τον συνομιλητή του που τον διαβεβαίωνε πως αυτός πρώτος, αν υπήρχαν οι παραμικρές απόδειξης η έστω μαρτυρίες που να βαστάγανε σε δικαστή μπροστά, θα πήγαινε να ειδοποιήσει τις αρχές. Κόπασε μετά από ώρα η συζήτηση και όταν φτάσανε ξανά στο οικονομικό με χαρά ο παππούς διαπίστωσε πως τα χρήματα που φώλιαζαν στον κόρφο του ήταν αρκετά για να πετύχει το σκοπό του!!!

Η κατάλευκη οδοντοστοιχία φώτισε με την εμφάνισή της το γελαστό πρόσωπο του γέροντα καθώς ολοκλήρωνε την χειραψία που έλυνε το χρόνιο πρόβλημά του και επιτέλους αυτό το βάσανο θα έπαυε να ναι εμπόδιο στην πλήρη ανεξαρτησία του!!!

Περιχαρής και αγνοώντας την αναπάντεχη τροπή που έμελλε να πάρει τούτη η μέρα, αποχαιρέτησε και κατευθύνθηκε για τη στάση την τελευταία του προγράμματος, αυτή στο μπακάλικο του Σταύρου (Εβραίο τον φώναζαν οι χωριανοί). Αυτό που παράτεινε την άφιξη του, θα έλεγε κάποιος πώς ήταν η αδυναμία του να πει όχι στο "καλύτερο τσίπουρο του χωριού" σε κάθε στάση του, αν τον ήξερες καλύτερα όμως θα καταλάβαινες ότι αν και ερημίτης απολάμβανε πάντα την επαφή με ανθρώπους όταν τύχαινε να βρεθούν στο διάβα του.

-Στο Μπακάλικο-

Η φουριόζικη είσοδος του στο τοπικό μπακάλικο δεν πέρασε απαρατήρητη από τον τριαντάρη που για σκοπιά πρέπει να είχε περάσει τον πάγκο του και όπως τον κοίταγε, μέσα τους τεράστιους φακούς ο σκελετός των οποίων αναπαυόταν δίνοντας λόγο ύπαρξης στην στραβή και μεγάλη μύτη που πάνω της ακουμπούσε, την αναγνώριση και το συνθηματικό περίμενε να ακούσει πάρα μια καλησπέρα ο γέρος.

“Με γέλια πέρασα το κατόπι σου, Σταύρακα, και από όσο θυμάμαι δεν έχουμε χρωστούμενα στη μέση οι δύο μας, τι μούτρα είναι αυτά λοιπόν; Λεφτά ήρθα να δώσω και να ρωτήσω μπας και ο ταχυδρόμος με ανέφερε στο τελευταία περάσματα που κάνε απ το χωριό”.

Στο μαγαζί του συναντιόταν με τους χωριανούς στο μηνιαίο πέρασμα ο υπάλληλος του ταχυδρομείου και εκεί άφηνε όσα οι παραλήπτες τους δεν περνάνε από το χέρι του. Με γοργές κινήσεις γέμιζε την πλαστική σακούλα που πήρε άτσαλα απ’ τον πάγκο κονσέρβες για αυτόν και τον Άρη και φωτιστικό οινόπνευμα μιας

και οι λάμπες καύσιμο χρειάζονται για να παρατείνουν τα βράδια του. Με ζαλισμένο βλέμμα κοιτούσε κάθε τόσο τον γυαλάκια που έφαχνε στα λίγα γράμματα με την ευλάβεια ενός λόγιου για τα σπάνια συγγράμματα μιας μεγάλης βιβλιοθήκης.

Πλησιάζοντας τον πάγκο άκουσε τον Σταύρακα να του ανακοινώνει πως γράμμα έχει από την κλινική και σαν χαρούμενα του φάνηκε πως εξέφρασε για την υγεία του το ενδιαφέρον. Πλήρωσε, ζώστηκε τα ψώνια και τρέξε να το κοιτάξει μόνος παραέξω. Σαν μαυριδερή να πήρε όψη το πρόσωπό του καθώς για σιγουριά επαναλάμβανε αυτός την ανάγνωση.

Του Διονύσου οι γιορτές ήξερε πως έχουν κόστος, μα στην γερή του κράση βασιζόταν μια ζωή, έσφιξε το γράμμα στη γροθιά του σαν να ήθελε τον αγγελιοφόρο τιμωρώντας να ξορκίσει τα κακά νέα.

Το άδοξο τον πείραζε της εξέλιξης και όχι το γεγονός.

Με αργό περπάτημα και χαμένος στις σκέψεις του κατευθύνθηκε σχεδόν μηχανικά λίγο έξω από τα τελευταία σπίτια στον εκτελούντα χρέη ταξιτζή με το αγροτικό του συγχωριανό, χωρίς να τον νοιάζει αυτή τη φορά ο αγώνας με τη δύση... ούτε το τοπίο που χλόμιαζε γύρω του όσο περνούσε η ώρα, καθώς κόκκινα δάχτυλα αγκάλιαζαν τις βουνοκορφές στο βάθος.

-Τα αδέρφια-

Με τα καμώματά του νου καθώς ήταν απασχολημένος, άργησε να εστιάσει στο βουητό που δυνάμωνε προοδευτικά μέχρις ότου θόρυβος κινητήρα ξεκάθαρα γίνει και το άκουσμα της κόρνας τον κάνει να γυρίσει το βλέμμα, αντικρίζοντας ένα σύννεφο σκόνης με το κινούμενο επίκεντρο του να πλησιάζει και πριν προλάβει να διακρίνει πολλά φρενάρει μπροστά του επιδεικτικά ένα παλιό μαύρο τρακαρισμένο όχημα σκεπάζοντας τα πάντα για λίγο με τον χωμάτινο μανδύα που το συνόδευε!

Βρέθηκε να τους κοιτάζει κατάματα μόλις ξεκαθάρισε και πάλι η ατμόσφαιρα ακούγοντας ατάραχος την δήθεν καλοπροαίρετη προθυμία τους να δώσουν λύση στην μετακίνηση του με τον γεροδεμένο συνοδηγό να βγαίνει τελικά να βοηθήσει είπε με τα ψώνια...

Βλέποντας πως δεν υπάρχει ψυχή τριγύρω, άνοιξε την πίσω πόρτα μόνος του βάζοντας δίπλα του τα ψώνια με ευκολία, απ' τις φωνές των ηρώων του εξάλλου δεν θα ησύχαζε ποτέ αν τώρα δείλιαζε...

Τους άκουσε να μουρμουρίζουν έχοντας θέα το πίσω μέρος του κεφαλιού τους πράγμα που δεν τον εμπόδισε όμως την αγριότητα να προσωποποιήσει αυτός στο νου του.

“Μόνος σου μένεις ακόμα εκεί πάνω Μπάρμπα;” ρώτησε ο οδηγός με πονηριά. “Μόνος αν δηλώνω με τόση ζωή τριγύρω ψεύτης θα μουν, από ανθρώπους πάντως άλλον δεν έχω”, το φιλοσόφησε ο παππούς. “Και σε βοηθάει αυτή η ζωή σαν αρρωστήσεις ή κάτι χρειαστείς γερό;”.

“Μπορεί και αγέννητοι να ήσασταν όταν πρωτοήρθα σε αυτά τα βουνά και μέχρι σήμερα ποτέ βοήθεια δεν χρειάστηκε να ζητήσω, νεαρέ μου”.

Είχε καταλάβει τις προθέσεις τους απ την αρχή σχεδόν, περιμένοντας πλέον απλά την κορύφωση του θεατρικού... Μυρωδιά τσιγάρου γέμισε η καμπίνα με τον συνοδηγό χωρίς καθόλου σεβασμό να δείχνει την τέχνη του στα σχέδια του καπνού. “Ξέρεις γέρο μιλάμε και εμείς με αυτό τον σύμβουλο εκεί κάτω και άσχημα νέα μας ξεφούρνισε

πριν λίγο”, γλίστρησε ο παππούς αργά το χέρι του στη σακούλα με τα ψώνια, ψαχουλεύοντας κρυφά ενώ

κέρδιζε χρόνο με την απάντηση του: “και βρήκατε εμένα εμπάθεια για να δείξω απέναντί σας;”.

Αγριεμένα μάλλον τον κοίταξε ο συνοδηγός μα το σκοτεινό πέπλο της νύχτας είχε καλύψει τα πάντα και τα φωτάκια στο ταμπλό δεν είχαν αρκετή δύναμη να κάνουν την διαφορά, με σταθερή φωνή επανήλθε διευκρινίζοντας ο γέρος: “Πως να μη χαρώ με την λύπη σας μου λες; Μήπως σαν τις αξίες μας αντίθετα δεν είναι και τα συμφέροντά μας; Συμπάθεια στον πόνο σας δεν πρόκειται από μένα να δείτε αλλά αυτό το γνωρίζατε ήδη φαντάζομαι ε;”. Με εκνευρισμό υποδέχτηκαν τα λόγια του ενώ εκείνος πίεζε αδιάφορα το μυτερό κλειδί τις αποθήκης στην τρύπα του πώματος, φέρνοντας την χαρακτηριστική του οينوπνεύματος μυρωδιά στα ρουθούνια του. “Και να σε ρωτήσω ρε γέρο, αντέχει νομίζεις η αφεντιά σου κόντρες με την πάρτη μας; Εκμεταλλεύεσαι την καλοσύνη μας και θα σε χαλάσει...” ξεστόμισε με αναίδεια ο οδηγός ρυθμίζοντας προκλητικά το θηκάρι στη ζώνη του.

Η αντίστροφη μέτρηση έχει ξεκινήσει, ήξερε ο παππούς πως δεν την βγάζει καθαρή απόψε με δαύτους και το ρόλο του θύματος δεν πρόκειται να υποδυόταν.

Άρπαξε το μισοτελειωμένο πακέτο από το χειρόφρενο χωρίς ερώτηση και ακουμπώντας μετά από χρόνια τσιγάρο στα χείλη του αναγκάστηκε να παρακαλέσει για το άναμμα. Δεν πρόλαβε η λάμψη της καύτρας που με το άναμμα της φώτισε στιγμιαία την καμπίνα να προδώσει το μυστικό του, η οσμή παραλίγο να του χαλούσε τα σχέδια όμως καθώς ο μικρός κάτι κατάλαβε και γαύγισε προς το μέρος του “τι στο διάολο έκανες και μυρίζει έτσι εκεί πίσω γέρο;”.

Με ένα τίναγμα τον χεριών, έλουσε τα κεφάλια τους με οινόπνευμα.

Έντονη λάμψη, φλεγόμενες σάρκες και ουρλιαχτά ακολούθησαν το πέταγμα του τσιγάρου στον οδηγό.

Βγήκε στριγκλίζοντας από το δρόμο το σαραβαλιασμένο όχημα με την φεγγοβολούσα καμπίνα, ενώ το χερούλι της πίσω πόρτας έσπαγε στο χέρι του μπάρμπα Τάσου.

“ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΑ!!!” σκέφτηκε και ας μην άνοιξε ποτέ...

Βίαια χτυπούσαν τα τσακισμένα κορμιά τους στις λαμαρίνες που σπάζανε καθώς το αμάξι κατρακυλούσε στην χαράδρα που παραμόνευε πλάι στο δρόμο!

Ο Άδης είχε ανοίξει τις πύλες του με το βαρύ αντίτιμο πληρωμένο... δυνατός ήχος συνόδευσε την πρόσκρουση με δάχτυλα φωτιάς να αγκαλιάζουν την πλάση γύρω τους και τα νεοδημιουργηθέντα ρεύματα αέρα να παρασέρνουν τις κορυφές των δέντρων σε ένα λίκνισμα παράξενα αρμονικό όπου οι στάχτες του μπάρμπα Τάσου εκπροσωπούσαν τη ύπαρξη του στον τελευταίο χορό...

Τρεις μέρες μετά, στην γεμάτη πυροσβεστικά πλατεία του χωριού, με τη φωτιά λίγες ώρες μόνο σβησμένη, ο κυρ σύμβουλος τις δυο χήρες με τα ορφανά τους καθησύχαζε για το μέλλον και κατάρες ρίχνανε όλοι στον υπαίτιο. Αντί για άγαλμα εις μνήμην, το καμένο δάσος έμεινε για χρόνια τόπος αναθέματος και αίσχους...

Ακόμα και να ‘ξερε πως η ύστατη θυσία του σαν έγκλημα φριχτό ενός τρελού θα μαθευόταν στους άλλους τελικά, πάλι το ίδιο θα ‘χε πράξει ο Μπάρμπα Τάσος...

“Με το κορίτσι της φωτογραφίας”

Μαρία Γαβρήλου

Με το βλέμμα προσηλωμένο στον δρόμο, μέσα από το στενό άνοιγμα της κουρτίνας, η Χρύσα ρουφούσε αποφασιστικά την ομορφιά της βροχής. Αυτή η φασαρία του νερού που έπεφτε με ορμή κατευθείαν στη γη την ηρεμούσε, χωρίς να έχει αντιληφθεί ποτέ το γιατί. Όποτε αισθανόταν πως οι αδυναμίες της είχαν το δικαίωμα να υπερισχύσουν της δύναμης που ένιωθε πως έκρυβε, έκανε αυτό το δώρο στον εαυτό της. Ειδικά όταν απουσίαζε η μητέρα της. Κοιτούσε τη φύση μέσα από αυτό το παράθυρο και άφηνε όλα τα υπόλοιπα για λίγο αργότερα. Έτσι και σήμερα. Άφησε το διάβασμα, που αποτελούσε συχνά μια δύσκολη υπόθεση κάτω από ένα σωρό σκέψεις, και έδωσε λίγο χρόνο στη θέα του δυτικού παραθύρου τους.

Η μητέρα της είχε φύγει από το πρωί. Από τότε που πέθανε ο Στέφανος, ο άντρας της, αυτή έκανε διάφορες δουλειές για το μεροκάματο. Η Πηνελόπη έχασε τον σύζυγό της πριν από εφτά χρόνια. Ήταν μόλις 34 χρονών τότε. Από τους πρώτους μήνες έδειχνε να προσαρμόζεται εύκολα στη νέα κατάσταση. Έχοντας μεγαλώσει ήδη με αρκετές στερήσεις και δυσκολίες, φρόντιζε πάντα να επιστρατεύει σκέψεις που της παρείχαν επιβίωση. Άλλωστε ο γάμος της ήταν περισσότερο συμβατικός. Την αγάπη προς την Χρύσα την είχε κάπου κρυμμένη μέσα της. Σαν να είχε συμβιβαστεί με την ιδέα πως έπρεπε περισσότερο να συμβιώνει μαζί της παρά να τη φροντίζει. Τον δεύτερο ρόλο τον είχε αναλάβει ο Στέφανος, κι αυτό η μικρή το είχε αντιληφθεί από τα πρώτα χρόνια της ζωής της. Μια μάνα λοιπόν που επέλεξε να απαντήσει με το ίδιο νόμισμα στη σκληρή ζωή της.

Πέρασε κιόλας μισή ώρα, σκέφτηκε όταν κοίταξε αυθόρμητα το ρολόι της. Για τη Χρύσα η πειθαρχία ήταν ίσως η μοναδική ακριβή κληρονομιά που πήρε από τη μητέρα της. Έπρεπε να επιστρέψει στο διάβασμα. Οι καλοί της βαθμοί μπορεί να έβγαιναν με πολύ κόπο αλλά ήταν το πιο σημαντικό όπλο της στον στόχο της για σπουδές. Επιστρέφοντας στο τραπέζι της κουζίνας, με τα βιβλία να περιμένουν στην ίδια θέση σαν πιστοί φίλοι, η ματιά της έπεσε στο μισό κοριτσιίστικο χαμόγελο της φωτογραφίας κάτω από το βιβλίο της Φυσικής. Παραμερίζοντας το βιβλίο φάνηκε ολόκληρη η εικόνα. Η φίλη της Γιώτα και δίπλα της ίδια, αγκαλιασμένες μπροστά από την Ακρόπολη, σε εκδρομή με το σχολείο. Όσο εγώ θα σου γελώ να μη φοβάσαι. Πάντα σκεφτόταν τα λόγια της φίλης της, όταν έβλεπε αυτή τη φωτογραφία. Και για το λόγο αυτό την είχε τοποθετήσει κάτω από το τζάμι του τραπεζιού. Για να τη βλέπει όλες εκείνες της στιγμές που χρειαζόταν κάτι δυνατό για να νιώθει θαρραλέα.

Από την πρώτη Δημοτικού μαζί. Ήταν ο αληθινός άνθρωπος που πίστευε πως έχει κοντά της. Κι ενώ οι σχολικές της επιδόσεις θα μπορούσαν να της δώσουν την αυτοπεποίθηση να βάλει στη ζωή της κι άλλους φίλους, αυτή είχε επιλέξει μόνο τη Γιώτα. Το κορίτσι με τα μακριά ξανθά μαλλιά και τα πράσινα μάτια, που είχε κερδίσει τον θαυμασμό και την αγάπη της από τα πρώτα σχολικά χρόνια. Δε θα μπορούσε να μην ζηλεύει τα όμορφα χαρακτηριστικά της, όμως η ζωή της έπαιρνε χρώμα μέσα από της δική της αμείωτη διάθεση. Έτσι ποτέ δε άφησε αυτό το αίσθημα να μονοπωλήσει στη φιλία τους. Συνειδητοποίησε ότι χαμογελούσε όταν άκουσε τον εαυτό της να μιλάει «Χαλάλι και οι τσακωμοί μαζί σου...» Αφήνοντας έναν αναστεναγμό να βγει από μέσα της, τράβηξε και πάλι το βιβλίο της Φυσικής μπροστά της για να συνεχίσει το διάβασμα. Ήταν εβδομάδα διαγωνισμάτων για το δεύτερο τρίμηνο στην τελευταία τάξη του Λυκείου και η Χρύσα έβαζε καθημερινά όλες της τις δυνάμεις. Ήθελε να φύγει από την άθλια καθημερινότητα μαζί με τη μητέρα της.

Το επόμενο πρωί, ο ουρανός είχε πια καθαρίσει και κανένα σύννεφο δεν είχε απομείνει στο γαλάζιο του οικόπεδο. Ό,τι χρωστούσε στη Γη το είχε δώσει χθες και σήμερα λες και απολάμβανε με ικανοποίηση τη γενναιοδωρία του. Όταν έφτασε έξω από την αυλή της η Γιώτα, για να πάνε μαζί μέχρι τη στάση του λεωφορείου, τη βρήκε να κοιτάζει ψηλά με δέος. «Σου λέει τίποτα;» Η Χρύσα κατέβασε το κεφάλι της και γελώντας χτύπησε ελαφρά με τον αγκώνα τη φίλη της. «Πειραχτήρι... Έχεις ώρα που με κοιτάζεις;»

«Μόλις ήρθα!» της απάντησε η Γιώτα και πιάνοντας την αγκαζέ προχώρησαν.

Σε πέντε λεπτά είχαν φτάσει στο ύψος της εκκλησίας του χωριού και εκεί άρχισαν να φαίνονται οι φιγούρες των παιδιών που περίμεναν για το λεωφορείο. Μαθητές γυμνασίου και λυκείου, άλλοι υποτονικοί και άλλοι έτοιμοι να τα βάλουν με την ησυχία τούτου του πρωινού, είχαν αραδιαστεί γύρω από το σιδερένιο παγκάκι της στάσης σε μικρές παρέες. Ο Γιώργος και η Στέλλα, δεμένοι με έναν πλατωνικό έρωτα ήδη από το Δημοτικό, ήταν η περιστασιακή παρέα των δύο κοριτσιών. Με τα χέρια στις τσέπες των μπουφάν τους και τα κεφάλια ελαφρώς κρυμμένα μέσα στα ρούχα τους σε μια προσπάθεια να κρύψουν τα στόματα τους από τον ψυχρό αέρα του πρωινού, συζητούσαν δίπλα στη λάμπα της ΔΕΗ. Αφού καλημερίστηκαν και σχολίασαν τον άστατο καιρό του Σαββατοκύριακου πέρασαν στο θέμα του διαγωνίσματος της ημέρας.

«Χρύσα σε χρειάζομαι! Πότε θα δεχτείς επιτέλους να σε αντιγράψουμε; Το έχω μην ανησυχείς. Δε θα μας πιάσουν...» είπε η Στέλλα ικετεύοντας την. Ευτυχώς για τη Χρύσα, που ντρεπόταν, όταν από φόβο δε δεχόταν βοηθήσει τους συμμαθητές της στα διαγωνίσματα και έκανε πως δεν έβλεπε τα νοήματά τους ή άλλαζε κουβέντα όπως σκόπευε να κάνει και τώρα, το λεωφορείο έφτασε. Η απόσταση μέχρι το Ναύπλιο ήταν δεκαπέντε χιλιόμετρα και ευτυχώς η παρέα του Γιώργου έκανε τη Στέλλα να μην επαναφέρει τη συζήτηση.

«Της πήρε ο έρωτας τα μυαλά. Να που ξεχάστηκε ήδη η χαζοβιόλα...» σχολίασε η Γιώτα που καθόταν λίγο πιο πίσω από τα παιδιά μαζί με τη Χρύσα. Τα σχόλια της ήταν πάντα καλοπροαίρετα και έδειχνε τον ίδιο σεβασμό σε όλα τα μέλη της παρέας, ακόμη κι αν είχε μια αδυναμία παραπάνω στη Χρύσα. Ήταν η όμορφη και το πειραχτήρι της παρέας, περίεργος συνδυασμός, που την έκανε όμως να ξεχωρίζει.

Η Χρύσα καθισμένη δίπλα σε παράθυρο είχε απορροφηθεί κοιτάζοντας τις εικόνες που εναλλάσσονταν γοργά καθώς το όχημα έβγαине από το χωριό και δεν είχε ακούσει τα λόγια της.

«Τι σκέφτεσαι;» τη ρώτησε η Γιώτα με τα φρύδια της να στενεύουν από απορία, ενώ είχαν ήδη επανέλθει, όταν άρχισε να υποψιάζεται τον λόγο. Ήξερε καλά τη φίλη της και την ιστορία της ζωής της.

«Νομίζω καταλαβαίνω γιατί μου αρέσει η βροχή», απάντησε κοιτάζοντας ακόμη έξω.

«Ήλιο έχει σήμερα», της απάντησε χαριτωμένα και την έκανε να γυρίσει το κεφάλι της γελώντας.

«Δεν εννοώ αυτό. Χθες είχα κάτσει κάνα μισάωρο και κοιτούσα τη βροχή. Μπορεί να μου αρέσει πολύ τελικά να κοιτώ ό,τι έχει ροή. Ίσως επειδή θέλω να φύγω...»

«Θα τα πας καλά Χρύσα, είμαι σίγουρη!» της έπιασε το χέρι τρυφερά καθώς της μιλούσε. «Θα τα καταφέρεις στις εξετάσεις και θα φύγεις για σπουδές!»

«Γιατί εσύ τι θα κάνεις;» της απάντησε ξαφνιασμένη και το σώμα της είχε μετακινηθεί ελαφρώς μπροστά. Την κοιτούσε στα μάτια.

«Θα δούμε για μένα», της είπε κοιτώντας τώρα αυτή έξω από το παράθυρο. «Σκέψου και το μαγαζί του πατέρα μου. Ποιος θα το κρατήσει; Άλλωστε ο Παπαϊωάννου το είπε στη μητέρα μου το προηγούμενο τρίμηνο. Για διοίκηση επιχειρήσεων με κόβει.»

«Να σπουδάσεις εννοούσε, όχι να αναλάβεις την ταβέρνα του πατέρα σου...»

«Καλά θα δούμε.» Γύρισε τώρα να την κοιτάξει και απομάκρυνε το χέρι της. Η Χρύσα πρόλαβε να δει στα

μάτια της μια θαμπάδα πριν σκύψει για να πάρει την τσάντα της προσποιούμενη πως κάτι ψάχνει. «Δεν είμαι σίγουρη αν πήρα στυλό.»

«Θα σου δώσω εγώ.» της απάντησε και έβαλε με τη σειρά της το δικό της χέρι πάνω από την ανοιγμένη σάκα της Γιώτας. Η αρετή της ενσυναίσθησης χαρακτήριζε και τις δύο τους, όσο διαφορετικές κι αν ήταν στο χαρακτήρα και την εμφάνιση. Ήταν το στοιχείο που είχε καταφέρει να τις κρατήσει δεμένες τόσα χρόνια. Η Χρύσα, με μαύρα ολόισα μαλλιά μέχρι τους ώμους, καστανά μάτια και ελαφρώς μελαψή επιδερμίδα θα μπορούσε θεωρητικά να αποτελεί άνθρωπο με άψογο συνδυασμό εξωτερικών χαρακτηριστικών, μα τα σημάδια ακμής στο πρόσωπό της στην εφηβεία την έκαναν δυστυχώς να αισθάνεται μειονεκτικά. Ένα ασυνήθιστα ώριμο κορίτσι με μια μελαγχολία να αιωρείται πάντα πάνω της. Η Γιώτα από την άλλη, με τα ανοιχτόχρωμα χαρακτηριστικά της ένιωθε σίγουρη για την εμφάνισή της, χωρίς όμως να χρησιμοποιεί την ομορφιά της εις βάρος των αξιών της. Το πιο δυνατό της στοιχείο ήταν το αμείωτο ενδιαφέρον για τους ανθρώπους που αγαπούσε και η διάθεση να τους κάνει χαρούμενους, ακόμη κι αν έπραττε συνήθως επιπόλαιο. Κάπως έτσι συμπλήρωνε η μία την άλλη εδώ και χρόνια. Είχαν καταφέρει να παραμένουν διαφορετικές αλλά να λειτουργούν σαν μια μικρή ομάδα, όταν το απαιτούσε η κατάσταση. Έτσι και σήμερα. Η Χρύσα κατάλαβε γρήγορα πως κάτι δεν πήγαινε καλά με τη φίλη της αλλά ο χώρος δεν της έδινε την ασφάλεια να το συζητήσει. Της έδωσε ένα χαμόγελο υπόσχεσης ότι όλα θα είναι καλά και συνέχισε επίτηδες τη συζήτηση για το στυλό, ψάχνοντας και η ίδια στη δική της τσάντα.

Όταν το λεωφορείο έφτασε στο σταθμό των ΚΤΕΛ όλοι οι επιβάτες κατέβηκαν και συνέχισαν προς διαφορετικές κατευθύνσεις. Τα παιδιά του Λυκείου σαν κουρασμένοι νέοι στρατιώτες με τις σάκες στους ώμους τους προχωρούσαν σε μικρές ομάδες προς το σχολείο, που βρισκόταν περίπου τριάντα μέτρα μακριά. Εκείνη η μέρα κύλησε με διαφορετικό τρόπο από της άλλες για τη Γιώτα. Μιλούσε λιγότερο και αυτό δεν έμεινε απαρατήρητο στη Χρύσα που την ήξερε καλά. Όταν σχόλασαν και επέστρεψαν με το λεωφορείο πάλι στο χωριό, ξεκίνησαν την καθιερωμένη διαδρομή για τα σπίτια τους.

«Γιώτα είσαι καλά;»

«Τι εννοείς;»

«Σήμερα μιλάς ελάχιστα. Και το πρωί υπονόησες ότι δε θα φύγεις για σπουδές.»

«Η δουλειά στη ταβέρνα είναι στρωμένη, γιατί να φύγω;» Προχωρούσε πια με σκυμμένο κεφάλι.

«Εσύ, απ' ότι έχεις πει, ονειρεύεσαι τα παιδαγωγικά ή κάνω λάθος;»

«Καλά θυμάσαι Χρύσα. Αλλά η οικογένειά μου με έχει ανάγκη.»

«Η οικογένεια έχει ανάγκη να είμαστε καλά» και όταν τελείωνε τα λόγια της αναρωτιόταν πως και βγήκε από το στόμα της αυτή η κουβέντα, αφού ο πατέρας της που τη λάτρευε είχε πεθάνει και την είχε αφήσει σε μια μάνα που την έβλεπε περισσότερο ως βάρος.

«Άρα στα λόγια μου έρχεσαι.»

«Μα η οικογένειά σου είναι μια χαρά και...» πριν προλάβει να τελειώσει την πρότασή της, η Γιώτα τη διέκοψε απότομα.

«Δεν ξέρεις τίποτα για εμάς οπότε μη μιλάς! Δεν ξέρεις τίποτα!» Η Γιώτα σταμάτησε να περπατά. Γύρισε προς το μέρος της Χρύσας και μεταμορφωμένη σε ένα άγριο θηρίο που έκλαιγε και φώναζε είχε πλησιάσει τόσο το πρόσωπό της σαν να ήταν έτοιμη για μάχη, κουνώντας πάνω κάτω τα χέρια της όσο της μιλούσε. Ύστερα κάθισε σε μια μεγάλη πέτρα που βρισκόταν κοντά της, κάλυψε με τα χέρια το πρόσωπό της και συνέχισε να κλαίει γοερά.

Η Χρύσα είχε μείνει να την κοιτάζει παγωμένη στη θέση της. Είχαν μαλώσει αρκετές φορές στο παρελθόν

αλλά ποτέ δεν είχε δει τη φίλη της να αντιδρά έτσι και μάλιστα τόσο ξαφνικά. Ήταν αρκετά ώριμη για να καταλάβει πως δε θα ωφελούσε να της απαντήσει με τον ίδιο τρόπο. Εδώ κρυβόταν κάτι όντως πολύ σοβαρό. Έτσι της έδωσε μερικά λεπτά για να ξεσπάσει και να ηρεμήσει, χωρίς να της μιλήσει. Η σκέψη μάλιστα να την αγκαλιάσει ή να την ακουμπήσει της φάνταζε ακόμη πιο ανούσια έως επικίνδυνη.

Όταν η Γιώτα έβγαλε τα χέρια από το πρόσωπό της, πρόλαβε να αντικρίσει για λίγο τη φίλη της που την κοιτούσε με την ανάσα κομμένη και ένα ύφος συμπόνιας ανάμεικτο με απορία, πριν κρύψει πάλι το κεφάλι της από ντροπή. Νιώθοντας πια το πεδίο ακίνδυνο, η Χρύσα την πλησίασε και έσκυψε για να φτάσει στο ύψος του προσώπου της.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε και πάλι.

«Ο πατέρας μου μάλλον έχει παράλληλη σχέση» τόλμησε να κοιτάξει τη Χρύσα στα μάτια. Η δεύτερη δε μιλούσε σαν να ήξερε πως υπάρχει και συνέχεια. «Τον τελευταίο καιρό γυρίζει στο σπίτι τις πρώτες πρωινές ώρες. Συνήθως είναι πωμένος. Ακούω συνεχώς να μαλώνουν με τη μαμά, που εντωμεταξύ της ζητάει να φεύγει νωρίτερα από το μαγαζί για να κλείνει αυτός. Κι όταν έρχεται σπίτι... έχει ελάχιστα χρήματα.»

«Και που ξέρεις ότι έχει παράλληλη σχέση;»

Η Γιώτα τώρα απλώς την κοιτούσε. Δεν ήξερε τι έπρεπε να απαντήσει. «Καλύτερα να το αφήσουμε εδώ. Δε νιώθω άνετα να μιλήσω άλλο. Σου ζητώ συγγνώμη για τη συμπεριφορά μου. Πάμε τώρα;»

Η Χρύσα έγνεψε καταφατικά.

Φτάνοντας έξω από το σπίτι της, προσφέρθηκε να συνοδεύσει τη Γιώτα μέχρι το δικό της, αλλά στη δεύτερη αρνητική απάντηση σταμάτησε να επιμένει. Έτσι την χαιρέτησε, έδωσαν ραντεβού για το επόμενο πρωί και μπήκε στην αυλή της. Μπαίνοντας στο σπίτι έβγαλε τα παπούτσια της και άνοιξε κατευθείαν τα παράθυρα. Η έντονη μυρωδιά του τσιγάρου της έκοβε την ανάσα. Στο ψυγείο υπήρχε σημείωμα: Έχει λίγο κοτόπουλο από χθες. Μην με πάρεις τηλέφωνο. Θα έχω δουλειά. Η Χρύσα τσαλάκωσε με μανία το χαρτί και το πέταξε στα σκουπίδια. «Την ξέρω καλά τη δουλειά σου!». Μέχρι πριν δύο χρόνια η Πηνελόπη είχε καταφέρει να κρύβει από τη μικρή το λόγο για τον οποίο έλλειπε τόσες ώρες ακόμη και τα βράδια. Τη μέρα που η κόρη της ανακάλυψε τυχαία πως η ίδια εκδίδεται γιατί, όπως δικαιολογήθηκε, τα έξοδά τους ήταν αυξημένα, πέθανε κι αυτή ολοκληρωτικά μέσα στην ψυχή της Χρύσας. Η οργή του παιδιού της δεν την πτόησε. Συνέχισε, απαιτώντας μάλιστα από τη μικρή να ασχολείται με το σπίτι, εφόσον αυτή έφερνε τα χρήματα. Η Χρύσα για αρκετό καιρό ένιωθε αβοήθητη και μόνη. Με τον καιρό κατάλαβε πως έπρεπε, ως ανήλικο παιδί, να συμβιβαστεί με την κατάσταση μέχρι να φύγει από το σπίτι, όπως ήλπιζε με τις σπουδές. Το μυστικό αυτό ήταν το μεγαλύτερο αγκάθι στη ζωή της, ακόμη κι αν είχε τον πατέρα της στο χώμα, αφού ζούσε καθημερινά με τον φόβο να μην αποκαλυφθεί η αλήθεια. Ούτε στην φίλη της δεν το είχε εκμυστηρευτεί. Όχι γιατί δεν την εμπιστευόταν, αλλά γιατί ντρεπόταν και φοβόταν μήπως τη χάσει.

Το απόγευμα αυτό δεν ήταν εύκολο. Το περιστατικό με τη Γιώτα την είχε αναστατώσει. Όταν χτύπησε το τηλέφωνο, είχε μόλις καταφέρει να συγκεντρωθεί στο διάβασμα. Στην άλλη γραμμή ήταν η Γιώτα. Την ενημέρωσε πως την επόμενη δε θα πήγαινε σχολείο, επειδή ήταν λίγο αδιάθετη. Μετά τη συνομιλία τους, φανερά προβληματισμένη, προτίμησε να πλύνει τα πιάτα για να απαλλαγεί από τις σκέψεις. Φαίνεται ότι αυτό τη βοήθησε. Όταν τελείωσε με όλα, προτίμησε να ξαπλώσει ενώ η μητέρα της, όπως κάθε βράδυ, ακόμη δεν είχε γυρίσει.

Κατά τις εννιά το πρωί το κουδούνι άρχισε να χτυπά επίμονα. Η Πηνελόπη κοιμόταν σε βαθύ ύπνο μετά από το ξενύχτι. Αφού φόρεσε τη ρόμπα της, με μισόκλειστα μάτια έφτασε ως την πόρτα. Δε σκέφτηκε καν να ρωτήσει ποιος ήταν. Μόλις την άνοιξε αντίκρισε τα θυμωμένα βλέμματα της Γιώτας να τη διαπερνά.

«Τι κάνεις εδώ κοπέλα μου; Δε θα έπρεπε να είσαι στο σχολείο;»

«Κι εσείς δε θα έπρεπε να είστε με τον πατέρα μου τα βράδια αλλά μας καταστρέφετε χωρίς καμία ενοχή.»

«Ήρθες να μου κάνεις κήρυγμα; Πήγαινε στο σπίτι σου μικρή μου.» Είχε γύρει ήδη την πόρτα για να την κλείσει, όταν η Γιώτα τη σταμάτησε με δύναμη.

«Θέλω να μιλήσουμε!» Η μικρή δεν της άφησε περιθώρια.

Έτσι την άφησε να περάσει. Στο τραπέζι της κουζίνας άνοιξε μια καρέκλα και κάθισε, δείχνοντας με νεύμα στη Γιώτα την απέναντι θέση.

«Ακούω λοιπόν.»

«Νόμιζα ότι μπορώ να βοηθήσω την οικογένειά μου χωρίς να χρειαστεί να μιλήσω σε σένα». Είχε περάσει ήδη στον ενικό. «Όμως την βλέπω ήδη να καταστρέφεται»

Η Πηνελόπη ρουφούσε με προκλητική απάθεια το τσιγάρο της και δεν μιλούσε.

«Ο μπαμπάς την έχει πατήσει μαζί σου και όπως φαίνεται τρως όλες μας τις οικονομίες.»

Η Γιώτα μπόρεσε να διακρίνει το αχνό χαμόγελο θριάμβου που σχηματίστηκε στα χείλη της. Ένιωσε μια θύελλα οργής να ανεβαίνει στο λαιμό της. Χτύπησε με δύναμη μια μπουνιά στο τραπέζι και συνέχισε. «Τα λεφτά που έχεις μαζέψει θα τα δώσεις στην Χρύσα και θα απομακρυνθείς από τον πατέρα μου, διαφορετικά θα μάθουν όλοι στο χωριό με τι ασχολείσαι και αυτό δε θα σου αρέσει.»

«Δε θα φοβηθώ ένα δεκαοχτάχρονο κορίτσι, αν έτσι νομίζεις. Ο πατέρας σου έχει κάνει την επιλογή του.»

Η Γιώτα σηκώθηκε όρθια και την πλησίασε. Η ματιά της πήγε για λίγο στη φωτογραφία με τη Χρύσα. Θα έκανε τα πάντα όχι μόνο για την οικογένειά της αλλά και για τη φίλη της. «Μη με αναγκάσεις να κάνω άλλα πράγματα.» Χωρίς να της αφήσει το περιθώριο να τη διώξει, γύρισε την πλάτη κατευθείαν και έφυγε.

Επιπόλαιη μεν αλλά πεισματάρη, είχε αποφασίσει πως έπρεπε να βοηθήσει όσους μπορούσε. Η αδερφή της η Νάντια έλειπε ήδη για σπουδές και δεν την ανάμειξε καθόλου σε όλο αυτό. Η μητέρα της είχε δουλέψει πολύ σκληρά για αυτή την επιχείρηση και σίγουρα της άξιζαν τα καλύτερα. Ο πατέρας της παρασύρθηκε από τα χρήματα και την επιθυμία του να ξεδώσει από τα άγχη της επιχείρησης. Μπλέχτηκε στα δίχτυα της Πηνελόπης και όπως φαίνεται την ερωτεύτηκε. Η Χρύσα άξιζε κι αυτή να ζήσει ήρεμα. Με όλες αυτές τις σκέψεις να φέρνουν σβούρες στο μυαλό της μαζί με τις απαντήσεις της Πηνελόπης και αδύναμη όπως ήταν, αφού τελευταία της είχε κοπεί η όρεξη για φαγητό, παραπάτησε κι έπεσε στον δρόμο. Το φορτηγό που ερχόταν με ταχύτητα δεν πρόλαβε να σταματήσει εγκαίρως... Από εκείνη τη μέρα η Γιώτα καθηλώθηκε σε αναπηρικό καροτσάκι. Μπορεί να αποτέλεσε το εξιλαστήριο θύμα, αλλά ο σκοπός της μάλλον επιτεύχθηκε.

Η Χρύσα δεν έμαθε ποτέ για εκείνη την επίσκεψη της Γιώτας. Και ήταν κατόρθωμα που κατάφερε να πετύχει στις πανελλήνιες και να περάσει στη Νοσηλευτική μετά το ατύχημα της φίλης της. Η Πηνελόπη δούλευε πια μόνο στο μεροκάματο και περνούσε τις υπόλοιπες ώρες στο σπίτι σαν αμίλητη σκιά. Λίγο πριν φύγει η κόρη της για σπουδές, της πρόσφερε αρκετά χρήματα, όπως της είχε ζητήσει η Γιώτα. Αυτή δεν δέχτηκε τίποτα και απλώς έφυγε. Ο πατέρας της Γιώτας πέρασε αρκετό καιρό στο σπίτι, μέχρι να σιγουρευτεί για την υγεία της κόρης του και με μια πρόχειρη δικαιολογία τους άφησε για να ζήσει στο εξωτερικό. Η μητέρα της Γιώτας μαζί με τη ίδια ανέλαβαν την ταβέρνα.

«Είχε δίκιο ο Παπαϊωάννου!» της είπε η Χρύσα στην πρώτη της επίσκεψη μετά από αρκετούς μήνες στο χωριό. Εκείνο το βράδυ κοιμήθηκε στο σπίτι της Γιώτας, που ένιωθε σπίτι της πια. Με τη φωτογραφία της Ακρόπολης στηριγμένη στο κομοδίνο τις πήρε ο ύπνος στο σαλόνι.

“Θυσία στον Θεό του Φεγγαριού”

Μαριέττα Κοντογιαννίδου

Λίγες ημέρες απείχαν από την πρώτη Πανσέληνο της Άνοιξης. “Πλησιάζει η μέρα...”, σκέφτηκε η Χακόνε, “Όλα θα τελειώσουν”. Ήταν άυπνη πολλά βράδια καθώς περίμενε Εκείνους να έρθουν να την πάρουν. Ξαφνικά χτύπησε η πόρτα της καλύβας όπου έμενε με τους γονείς της και τα δυο μικρότερα αδέρφια της. Η μητέρα της την κοίταξε με λύπη, και ο πατέρας με συμπόνια. “Ήρθαν να με πάρουν Εκείνοι...”, συλλογίστηκε. Είχε κρυφακούσει τις συζητήσεις των γονιών της πως με την πρώτη Πανσέληνο της Άνοιξης θα την έπαιρναν μακριά από το σπίτι της και δεν θα γύριζε ποτέ πίσω. Δε θα ξανάβλεπε ποτέ τους αγαπημένους της ανθρώπους. Ήδη είχαν ξεκινήσει οι πρώτες πλημμύρες και δεκάδες εκτάσεις καλλιεργήσιμης γης είχαν καταστραφεί, και εκείνη ήταν η μόνη που μπορούσε να σταματήσει τη συμφορά.

Έτρεμε ολόκληρη, δεν μπορούσε να διανοηθεί πως οι γονείς της που την έφεραν στη ζωή και την αγαπούσαν, θα την πρόσφεραν θυσία στον Θεό του Φεγγαριού για να σταματήσει η θεομηνία. Αν δεν γινόταν η θυσία της, θα ερχόταν η πεινά στο λαό και στη συνέχεια ο αφανισμός. Η πιο εύπορη οικογένεια κάθε χωριού όφειλε να προσφέρει στο Θεό μια κόρη παρθένα κάθε επτά χρόνια, όταν υπήρχαν αυτά τα έντονα καιρικά φαινόμενα που οι ντόπιοι μετέφραζαν ως οργή του θεού. “Τι σόι Θεός είναι αυτός για να χρειάζεται τη θυσία μου” σκεφτόταν διαρκώς η Χακόνε. Αυτό ήταν το αρνητικό των οικογενειών που έτυχε να έχουν στην κατοχή τους παραπάνω στρέμματα γης. Δεν ήταν πλούσιοι, σε καμία περίπτωση. Υπήρχαν μέρες που δεν είχαν να φάνε, ενώ τις καλύτερες ημέρες τρέφονταν με τρωκτικά και πατάτες.

Το πρώτο παιδί που είχε προσφέρει η οικογένειά της ήταν η μεγάλη της αδελφή, η Ρούμι, η οποία είχε την ίδια ηλικία με εκείνη όταν θυσιάστηκε πριν από επτά ακριβώς χρόνια. Δεν την θυμόταν τόσο καλά, θυμόταν όμως πως την τελευταία ημέρα, πριν φύγει για το τελευταίο της ταξίδι, της χάρισε μια αυτοσχέδια κούκλα φτιαγμένη από μαλλί αλάκα, ήταν τόσο μαλακό και απαλό που με δυσκολία το αποχωριζόταν.

Η Χακόνε ήταν μόλις δώδεκα χρονών, τόσων χρονών ήταν η μητέρα της όταν παντρεύτηκε τον κατά είκοσι χρόνια μεγαλύτερο πατέρα της. Δεν είχε πολλά βιώματα, είχε όρεξη όμως για ζωή, απολάμβανε τις ηλιόλουστες ημέρες, της άρεσε πολύ να κάνει βόλτες στους αγρούς και στο βουνό, να παίζει με τα άλλα παιδιά του χωριού και να βοηθάει τους γονείς της με το μάζεμα της φυτείας κόκας και να φροντίζει το μικρό αλάκα της, που ήταν το πρώτο και μοναδικό δώρο που έλαβε από τους γονείς της. Δεν ήθελε να πεθάνει... Από την άλλη σκεφτόταν πως αν ζούσε θα ήταν υποχρεωμένη να παντρευτεί κάποιον που θα της υποδείξουν οι γονείς της. Πάλι δηλαδή θα ήταν υποχρεωμένη να εγκαταλείψει το σπίτι της. “Η απομάκρυνση από το σπίτι με τον έναν ή με τον άλλον τρόπο είναι σίγουρη”, σκέφτηκε. Στην μια περίπτωση θα έφευγε μακριά από το χωριό της και θα ζούσε μαζί με τον άντρα της και θα έβλεπε σπάνια τους γονείς της και τα αδέρφια της. Η πόρτα του σπιτιού άνοιξε και εμφανίστηκαν τρεις ιερείς που φορούσαν χοντρές μακριές χρωματιστές κάπες, κρατούσαν στα χέρια τους σκήπτρα που στο πάνω μέρος ήταν τοποθετημένα κρανία ζώων, ενώ τα πρόσωπά τους ήταν χρωματιστά με κόκκινο και άσπρο χρώμα. Πίσω τους βρίσκονταν δεκάδες μικρά σε ηλικία κορίτσια, που ακολουθούσαν τους τρεις άντρες, με τον φόβο να είναι ζωγραφισμένος στα πρόσωπά τους. Τα πιο μικρά έκλαιγαν, ενώ τα μεγαλύτερα προσπαθούσαν να τα παρηγορήσουν.

Η ταραχή της Χακόνε ήταν μεγάλη. Όλα αυτά τα κορίτσια οδηγούνταν στο θάνατο. Πήρε ένα μεγάλο πουγκί με φύλλα κόκας, δώρο της μητέρας της, και βγήκε από το σπίτι θυμωμένη. Δεν τους χαιρέτησε.

Γύρισε την πλάτη και δεν κοίταξε πίσω της, ακολούθησε τους τρεις άντρες και τα υπόλοιπα παιδιά για την τελευταία διαδρομή που θα έκαναν πριν θυσιαστούν σε έναν θεό που άγνωστο γιατί, ήταν οργισμένος και θα κατεύναζαν το θυμό του με ανθρωποθυσίες.

Το ταξίδι θα διαρκούσε επτά ημέρες, ακριβώς την ημέρα της Πανσελήνου θα έφταναν στον προορισμό τους για τη θυσία τους. Θα έκαναν στάσεις σε όλα τα χωριά που βρίσκονταν στη διαδρομή τους για να “συλλέξουν” τις παρθένες κόρες των εύπορων οικογενειών. Οι μέρες περνούσαν βασανιστικά, τα πόδια των κοριτσιών από το πολύ περπάτημα στα βουνά και στις πεδιάδες είχαν πρηστεί. Πολλά δεν άντεχαν την ταλαιπωρία αυτή και σωριάζονταν στο έδαφος. Δεν τις εγκατέλειπαν όμως. Ο Θεός ήθελε θυσία. Δε θα άφηναν καμία ψυχή χαμένη και έτσι ανάγκαζαν τα υπόλοιπα κορίτσια να τις κουβαλούν στις πλάτες τους, μέχρι τον τελικό προορισμό τους, τον ναό του Θεού του Φεγγαριού. Νερό είχαν άφθονο από τις μικρές πηγές στα βουνά των Άνδεων – το φαγητό λιγόστευε όμως.

Πέρασαν πέντε ημέρες. Τα κορίτσια ήταν σε άθλια κατάσταση. Μέχρι στιγμής είχαν συγκεντρωθεί γύρω στα εκατόν-είκοσι κορίτσια και τώρα θα έκαναν την τελευταία στάση τους στο χωριό Χουοκατσίνα. Είχε ακούσει πως το συγκεκριμένο χωριό βρισκόταν περιμετρικά μιας λίμνης στη μέση της ερήμου. Δύσκολα το εντόπιζες καθώς ήταν κρυμμένο μέσα στους αμμόλοφους. Από εκεί παρέλαβαν την πεντάχρονη Σάπα, η οποία νόμιζε πως θα πάει εκδρομή και ήταν ιδιαίτερα χαρούμενη. Θα πήγαινε το πρώτο της ταξίδι στη θάλασσα και θα έκανε παρέα με άλλα κορίτσια και θα έπαιζε μαζί τους. Κανείς δεν τόλμησε να της χαλάσει αυτό που είχε πλάσει στο μυαλό της.

Το πέρασμα της ερήμου ήταν το πιο δύσκολο κομμάτι της διαδρομής. Τα παπούτσια των περισσότερων κοριτσιών είχαν ήδη καταστραφεί από τα βράχια των βουνών και τώρα η άμμος έκαιγε τα πόδια τους. Οι τρεις ιερείς δε νοιάζονταν αν έκλαιγαν ή αν ήταν κουρασμένα. Ο ρόλος τους ήταν να τις μεταφέρουν στο ναό και να τις θυσιάσουν, όσο ταλαιπωρημένες και να ήταν: τόσο το καλύτερο για εκείνες, θα είχαν ήρεμο και ανακουφιστικό θάνατο.

Είχαν φτάσει εξαντλημένες στον προορισμό τους. Προς έκπληξη των εκατόν-εικοσιένα κοριτσιών, στο σημείο βρίσκονταν ήδη άλλα εκατό κορίτσια από άλλες περιοχές της Περουβιανής υπαίθρου. Οι τρεις ιερείς διέταξαν τα παιδιά να σκάψουν βαθιά με τα χέρια τους λάκκους και να ξαπλώσουν μέσα. Το κεφάλι τους έπρεπε να έχει την κατεύθυνση όπου βρισκόταν το φεγγάρι και στη συνέχεια τους είπαν να μασουλήσουν τα φύλλα κόκας στο πουγκί τους. Υπάκουσαν και τα διακόσια εικοσιένα κορίτσια. Κάποια ανακουφίστηκαν, δεν μπορούσαν να κουνηθούν από την κούραση και το έκαναν με μεγάλη ευχαρίστηση. Γρήγορα έπεσαν σε λήθαργο. Το ολόγιομο φεγγάρι φώτιζε, είχε έρθει η ώρα για την ανθρωποθυσία. Οι ιερείς ξεκίνησαν να ρίχνουν άμμο στους λάκκους μέχρι να καλυφθούν πλήρως τα σώματα των κοριτσιών.

Τις έθαψαν ζωντανές.

“Αναμνήσεις Καλοκαιριού”

Θέκλα Τσολάκη

Καλοκαίρι σημαίνει διακοπές, χαρά, ξεγνοιασιά, θάλασσα, μπάνιο, παιχνίδια, παύση των σχολικών μαθημάτων ! Μου ήρθε στο μυαλό η ζωή μου τα καλοκαίρια όταν ήμουνα παιδάκι.

Κάθε καλοκαίρι η οικογένειά μου (ο μπαμπάς μου, η μαμά μου, η αδελφή μου κι εγώ), πηγαίναμε στην θάλασσα παραθέριση. Μέναμε σε ένα συγκρότημα ενοικιαζόμενων δωματίων με πολύ μεγάλη αυλή, δίπλα στη θάλασσα. Κάθε χρόνο οι συγγάτοικοι ήταν ίδιοι με αποτέλεσμα να υπάρχει διάχυτη ατμόσφαιρα σεβασμού, αγάπης, αλληλεγγύης, εμπιστοσύνης και καλοσύνης, αν ερχόταν κάποιος ξένος τον καλοδέχονταν και γινόντουσαν όλοι μια μεγάλη παρέα. Έπρεπε όμως να μεταφέρουμε όλα τα απαραίτητα προς διαμονή από την κύρια κατοικία μας (πενήντα χιλιόμετρα μακριά).

Ένα μεγάλο φορτηγό, λοιπόν, ερχόταν στο σπίτι μας και οι γονείς κανόνιζαν την μετακόμιση: κρεβάτια, στρώματα, καρέκλες, τραπεζάκια, σεντόνια, πετσέτες, πιάτα, ποτήρια, κατσαρόλες, τηγάνια, ψυγείο και φυσικά όλον τον ρουχισμό μας. Περνούσε επίσης από τα σπίτια των γειτόνων μας και γέμιζε τον αποθηκευτικό του χώρο στριμώνχοντας και τοποθετώντας τα πράγματα με μεγάλη δεξιοτεχνία, γιατί οι άνθρωποι είναι κάπως υπερβολικοί στις ανάγκες τους και τα αντικείμενα ήταν περισσότερα από ό,τι υπολόγιζαν οι μεταφορείς, μάλιστα μερικές φορές ο αστυνόμος συγγάτοικος μας έπαιρνε από τις φυλακές στρώματα , για να μη φθαρούν τα δικά του.

Εγώ με την μαμά μου και την αδελφή μου πηγαίναμε στην θάλασσα με το τρένο , ο μπαμπάς ήταν με το φορτηγό, φτάναμε πάντα νωρίτερα και περιμέναμε την άφιξή τους. Μέχρι να τακτοποιηθούμε έπαιρνε πολλές ώρες και η μαμά ήθελε να τη βοηθάμε, αλλά εγώ με την αδελφή μου είχαμε το νου μας στα παιχνίδια στους φίλους και στις φίλες που ξανασμίγαμε μαζί τους μετά από μήνες , ή στα μπάνια. Τα παιχνίδια πολλά, κάναμε μπάνιο και βουτιές από τον βράχο μέχρι να μελανιάσουν τα χείλη μας και οι γονείς να αρχίσουν να ανησυχούν αν είμαστε καλά, αλλά εμείς απολαμβάναμε το τόσο ευεργετικό θαλασσινό νερό και η ζωντάνια μας αντί να μειωθεί αυξανόταν. Επίσης πηδούσαμε στα κύματα, μαζεύαμε κοχύλια και πετρούλες, παίζαμε ρακέτες, εξερευνούσαμε το κοντινό δασάκι. Κάποια μέρα όμως, καθώς κολυμπούσα ανέμελα με τους φίλους μου και βρισκόμασταν στα “απάτητα”, βλέπουμε να έρχεται κατά πάνω μας ένα κοπάδι από μέδουσες. Δεν μπορώ να σας περιγράψω την τρομάρα που πήρα εγώ αλλά και οι άλλοι. Ευτυχώς φορούσαμε βατραχοπέδιλα και απομακρυνθήκαμε τάχιστα. Δε θέλω να σκέφτομαι τι θα γινόταν αν μας είχε περικυκλώσει η αγέλης των τσουχτρών. Για μέρες μετά προτιμούσα να κολυμπώ στα πιο ρηχά νερά και να μην επηρεάζομαι από τις προτροπές της παρέας να τους ακολουθώ.

Το συγκρότημα των σπιτιών ήταν κτισμένο κατά μήκος της παραλίας και πολλοί παραθεριστές της γειτονιάς καθώς και θαμώνες του κοντινού ξενοδοχείου περνούσαν από μας για να έχουν ευκολότερη πρόσβαση στη θάλασσα .

Ένα πρωί ο δαιμόνιος αστυφύλακας σκέφτηκε να βάλει εισιτήριο για τους διερχόμενους. Το συζήτησε λοιπόν με τον καλοκάγαθο ιδιοκτήτη και αφού ήταν και “γαλονάς” έστησαν τραπεζάκι με 2-3 καρέκλες στην είσοδο. Έναντι μικρού ποσού η διέλευση από την ξένη ιδιοκτησία, ανέφερε ο αστυνόμος (άρθρο τάδε

παράγραφος τάδε) και στήθηκε η επιχείρηση. Ο κόσμος συμμορφώθηκε, βλέποντας την επιμονή του οργάνου της τάξης, πληρώνανε και περνούσαν, αλλά η χαρά τους δεν κράτησε παρά μόνο λίγες ημέρες. Στο παρακείμενο ξενοδοχείο έτυχε να μένει κάποιος ανώτατος αξιωματικός της χωροφυλακής. Ο άνθρωπος ήθελε με την οικογένειά του να περάσει και έκανε μεγάλη φασαρία – όταν δε ανέφερε την ιδιότητά του και τους απείλησε να τους καταγγείλει, αστραπιαία εξαφανίστηκαν το τραπεζάκι με τις καρέκλες και ο εμπνευστής της επιχείρησης ευτυχώς που δεν αποκάλυψε ότι ήταν συνάδελφοι γιατί θα τον περίμεναν διάφορα...

Κάθε πρωί ο ψαράς της γειτονιάς διαλαλούσε τα ολόφρεσκα ψάρια του και όλοι έτρεχαν να προλάβουν τα σπαρταριστά ψάρια από τον χαμογελαστό και χωρατατζή άνθρωπο, επίσης κάθε μέρα ένας μανάβης διαλαλούσε τα νόστιμα δροσερά λαχανικά και φρούτα. Για τις καθημερινές ανάγκες για τα είδη αρτοποιίας υπήρχε πολύ κοντά φούρνος και παντοπωλείο που μπορούσαμε να πάμε κι εμείς τα παιδιά και η χαρά μου ήταν πολύ μεγάλη όταν αγόραζα το οτιδήποτε μόνη μου: αισθανόμουν σαν να μεγάλωνα ξαφνικά.

Τα απογεύματα 2-3 φορές την εβδομάδα πηγαίναμε βόλτα για παγωτό ή λουκουμάδες, άλλοτε μόνο η οικογένειά μου, άλλες φορές με τους συγκατοίκους μας, και όλα τα παιδιά τότε είχαμε μεγάλη χαρά!

Η περιέργεια για εξερεύνηση μας έκανε να θέλουμε να πάμε στο κοντινό κάστρο να ανεβούμε στις πολεμίστρες, να δούμε πόσο διαφορετικά θα είναι, πόσο ύψος έχουν και να δοκιμάσουμε τις δυνάμεις μας. Ένα απόγευμα, λοιπόν, ξεφύγαμε της προσοχής των γονιών μας – ήταν όλοι απασχολημένοι, οι γυναίκες πλέκανε ή κεντούσαν, οι άνδρες παίζανε τάβλι – και φύγαμε για το κάστρο. Μας φαινόταν κοντά αλλά περπατούσαμε, περπατούσαμε και δε λέγαμε να φτάσουμε. Ο δρόμος κακοτράχαλος και ανηφορικός, ήμασταν τρία κορίτσια και πέντε αγόρια. Για να είμαι ειλικρινής... δεν ήθελα τόσο πολύ να πάω, γιατί ήξερα την δυσκολία της ανάβασης, αλλά ακολουθήσα την παρέα.

Εκεί που ανεβαίναμε ακούμε κάποιο μικρό ζώο να γρυλίζει πίσω από ένα θάμνο, ένα μικρό λίγων ημερών κουταβάκι κλαψούριζε, ήταν μόνο του, πολύ τρομαγμένο, ανίσχυρο να περπατήσει και να σταθεί στα ποδαράκια του.

“Περιμένετε παιδιά”, είπα στους προπορευόμενους, “βρήκαμε ένα μικρό κουταβάκι, δεν μπορούμε να το αφήσουμε εδώ”.

“Τί θέλεις να κάνουμε;” είπε ο αρχηγός της παρέας, “δεν είπαμε να πάμε στο κάστρο;”

Τα σχέδια άλλαξαν, του είπα, δεν είναι ασφαλές το μέρος για το κουτάβι, αν ανεβούμε τώρα στο κάστρο μέχρι να κατεβούμε θα περάσει πολύ ώρα, μήπως είναι καλύτερα να ψηφίσουμε ποιοι θέλουν να πάρουμε το κουτάβι;

Μεμιάς επτά χέρια σηκώθηκαν και αποφασίσαμε να επιστρέψουμε. Πήρα το κουτάβι αγκαλιά, το τύλιξα με τη ζακέτα μου και σκεφτόμουν την μαμά μου που θα με μάλωνε αν το ρούχο χαλούσε ή σκιζόταν, αλλά το μικρό τρομαγμένο ζωάκι είχε κουρνιαστεί στην αγκαλιά μου, ήρεμο, ακίνητο, ευτυχισμένο που είχε επιτέλους παρέα.

Όταν μας είδαν οι γονείς μας άρχισαν να φωνάζουν: γιατί μαζεύουμε αδέσποτο σκυλάκι, μήπως είναι άρρωστο και το άφησαν, και άλλα διάφορα...

Η παρέα αποφάσισε πως κάθε μέρα ένας από μας θα είχε την φροντίδα του μικρού κουταβιού. Να έχει δηλαδή νεράκι καθαρό και γάλα σε δυο μικρά μπολάκια. Όλοι ήμασταν πολύ χαρούμενοι, όσο περνούσαν οι μέρες ζώηρενε, ήθελε παιχνίδια, έτρεχε χαρούμενο ανάμεσα από τα μικρά μας πόδια, κρυβόταν πίσω από παλιά κασόνια και γαύγιζε αν πλησίαζε κάποιος ξένος. Το ονομάσαμε Ρόκυ, είχε χρώμα καφετί και ο μπαμπάς μου που ξέρει από τις ράτσες των σκυλιών μας είπε ότι είναι επανιέλ. Τον Ρόκυ τον παίρναμε

στην θάλασσα όπου πρόσεχε τα πράγματά μας όταν κάναμε μπάνιο, κανένας άγνωστος δεν μπορούσε να τα ακουμπήσει. Τόσο πολύ δέθηκα μαζί του, που όταν τελείωσαν οι διακοπές παρακάλεσα τους γονείς μου να τον πάρω μαζί μου – και τον πήρα.

Πολλές φορές αναπολώ με μεγάλη νοσταλγία τις καλοκαιρινές διακοπές των παιδικών μου χρόνων. Ήταν ανέμελα, χαρούμενα, ευτυχισμένα χρόνια για μας τα παιδιά.

Για τους γονείς δεν μπορώ να πω το ίδιο, γιατί έπρεπε κάθε καλοκαίρι να φορτώνουν σε φορτηγό όλα τους σχεδόν τα υπάρχοντα και η μαμά μου να μοιράζεται την κουζίνα με τις άλλες νοικοκυρές του σπιτιού, αλλά και για αυτούς τώρα που το σκέφτομαι ασχέτως της κούρασης γελούσαν και περνούσαν καλά με τους γείτονες, γίνονταν όλοι μια μεγάλη παρέα, άλλοτε έμεναν στην αυλή, άλλοτε άναβαν φωτιά στην παραλία και τραγουδούσαν, ακολουθώντας τα ακομπανιαμένα της κιθάρας του καλλιτέχνη γείτονά τους.

Πόσο όμορφα ήταν όλα!! Είμαι ευγνώμων για την ζωή μου. Οι ωραίες και ευχάριστες αναμνήσεις γεμίζουν την καρδιά και φέρνουν χαμόγελα στα χείλη.

ΤΕΛΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

“Όνειρα”

Αθανάσιος Τσίτσιος

Όταν κοιμόμαστε τα βράδια βλέπουμε όνειρα. Ονειρευόμαστε τις νύχτες σε όλη μας τη ζωή, από βρέφη μέχρι το τελευταίο μας βράδυ. Συνήθως δεν τα θυμάμαι κι εγώ, όπως ο καθένας άλλωστε, όμως σήμερα σηκώθηκα με την εντύπωση πως αυτό που αντίκρισα ενώ κοιμόμουν όχι μόνο το θυμόμουν ικανοποιητικά, αλλά ήταν και ιδιαίτερο.

Αν λάβω σαν βάση την ιδιοσυγκρασία των πολλών, είναι βολικό να θεωρήσω πως οι ψυχίατροι δικαιώνονται όταν υποστηρίζουν ότι τα όνειρα είναι τυχαίες διάσπαρτες εικόνες, λαμβάνοντας υπόψη ότι, με την πρώτη εντύπωση, αυτό που έζησα απόψε καθώς ονειρευόμουν ήταν ένα τυχαίο σύμπλεγμα του χρόνιου άγχους που προβλήθηκε στα μάτια του ύπνου μου. Ένα άλλο κομμάτι του εαυτού μου, ωστόσο, αυτό που με μαστιγώνει χρόνια, το κάνει επιτυχώς και σήμερα το πρωί και με βάζει στη θέση να αποκαλύψω την απωθημένη επιθυμία του ονείρου, που κατά την άποψη του Φρόιντ παρουσιάζεται συγκαλυμμένη, για να μην ξυπνήσω. Ακόμη και στα πιο τραγικά όνειρα, η επιθυμία είναι εκεί, αρκεί να την αποκαλύψω μέσα από το δράμα.

Έτσι σήμερα το πρωί, ενώ κάπνιζα στην κουζίνα, σκέφτηκα να αναλύσω ό,τι ονειρεύτηκα χθες, σαν να με ικανοποιεί ακόμη και η σκέψη της προσπάθειας να αναλύσω αρχικά την φράση της Ντίνας: “ο πατέρας σου είπε ότι έχεις Έιτζ”. Πρέπει όμως να το συνδέσω και με τα υπόλοιπα στοιχεία του ονείρου, με λεπτομέρειες, ώστε να βγάλει νόημα μέσα στον μακροσκελή εσωτερικό μου μονόλογο. Θυμήθηκα πως έξω από το παράθυρο της κουζίνας είχε ομίχλη τόσο πυκνή που δεν φαινόταν η απέναντι οικοδομή, κι ας βρίσκεται σε απόσταση αναπνοής.

Κοίταξα τα πόδια μου μετά τον ισχυρισμό της Ντίνας για την σοβαρή και χρόνια ασθένεια. Ήταν αδύνατα, δυσανάλογα με τον κορμό μου και ένας παρατηρητής θα θεωρούσε πως είμαι έτοιμος να καταρρεύσω. Δεν ήταν όμως μόνο αυτό. Ήταν και το ικτερικό χρώμα, μιας ηπατικής πάθησης. Μέσα στον πόνο που ταλανίζει το κεφάλι μου σχεδόν κάθε πρωί, απόρροια του αυχενικού μου, συνέδεσα τα κομμάτια του ονείρου βήμα-βήμα.

Πάντα αμφέβαλλα για το νόημα της ομίχλης στα όνειρα, αφού μπορεί να κατέχει τον ρόλο της διαγραφής του ευρύτερου περιβάλλοντος ώστε να εστιάσει στο κυρίως θέμα, όπως ο σκηνοθέτης που θολώνει την εικόνα γύρω από τους ηθοποιούς για να εστιάζω την προσοχή μου στο ύφος και τα λεγόμενά τους. Η πιο τρομακτική εκδοχή, όμως, είναι η ομίχλη να δηλώνει την ίδια μου την ζωή, αυτό που με περικλείει ολοκληρωτικά στερώντας μου την αλήθεια για να με αφήσει στο σκοτάδι της εξαπάτησης του εαυτού, ως μηχανισμός ψυχικής άμυνας. Θα προτιμήσω, λοιπόν, αυτή την εκδοχή, καθώς ικανοποιεί το δράμα που βιώνω ως υπογόνιμος, και υστερικός. Ναι, το αυτομαστίγωμα που ανέφερα, δεν ικανοποιεί μονάχα την ιδιοσυγκρασία μου, αλλά και την αλήθεια, ειδικά αφού το Έιτζ υποδηλώνει την μη αντιστρεπτή σωματική κατάσταση, οπότε (και είμαι σίγουρος για αυτό) το μυαλό μου πρόβαλλε το Έιτζ αντί της υπογονιμότητας, για να μη με λογοκρίνει τόσο κραυγαλέα ώστε να ξυπνήσω, και είναι βέβαιο ότι τα όνειρα δεν έχουν στόχο να με ξυπνήσουν αλλά να με αφυπνίσουν, με την αλληγορική έννοια, και πόσο ταιριαστά δένει αυτό το σενάριο της τεχνικής ανάλυσης των ονείρων με σημείο αναφοράς τον Φρόιντ με τα κατακίτρινα από τον ίκτερο πόδια μου, που δηλώνουν όχι μόνο την αδυναμία μου να σταθώ και να ζω δίχως δεκανίκια, αλλά και τον πρόσφατο αλκοολισμό μου. Ακόμη, μπορώ να παραδεχτώ πως το Έιτζ έχει και μian άλλη έννοια και αυτή είναι ότι αποτελεί σημαντικό κριτήριο στις αιματολογικές εξετάσεις των υπογόνιμων ζευγαριών,

προκειμένου να προχωρήσουν στην αγωνιώδη διαδικασία της προσμονής να κρατήσουν ένα παιδί στην αγκαλιά τους, και αυτό ανταποκρίνεται στο γεγονός ότι θα προχωρήσουμε σε μια τέτοια εξέταση για δεύτερη φορά με την Ντίνα.

Έτσι η αποκάλυψη της απωθημένης επιθυμίας βρίσκεται μπροστά στα μάτια μου ξαφνικά και αβίαστα, αφού η χρόνια ασθένεια παρουσιάστηκε στον βραδινό μου νου για να με απαλλάξει από τις δικές μου τύψεις και η παραδοξότητα αυτή συγκρούεται με την συνειδητή επιθυμία του αυτομαστιγώματος, που καλά κρατεί τα τελευταία χρόνια. Μπορώ όμως να παραδεχτώ πως το προαιώνιο στοιχείο της ικανότητας του νου να αποκαλύπτει και να προτρέπει καθώς ονειρεύομαι, δηλαδή το Προεγώ μου, διέταξε να βάλω ένα τέλος στη χρόνια αυτοτιμωρία, επειδή μάτωσα, όχι όμως μονάχα με τη δική μου ευθύνη, παραδοχή που ικανοποιεί την μελαγχολία μου, αλλά κοπιάζει σαν ένας κρυφός φύλακας άγγελος, τραβώντας την σκανδάλη σαν διαιτητής ενός μαραθωνίου, να δώσει το εφελτήριο για την συνολική αποκάλυψη της αντικειμενικότητας των γεγονότων που ταλανίζουν την ψυχή μου στα πλαίσια ενός ψυχοθεραπευτικού αυτοπροσδιορισμού.

Η βραχνή πρωινή φωνή της Ντίνας ακούστηκε στην κουζίνα σήμερα το πρωί ξανά για να μου θυμίσει πως είμαι ξυπνητός και έχω την υποχρέωση να πάω στη δουλειά, εκεί που βγάζω κουπόνια, δίνω οδηγίες για θεραπείες και αφουγκράζομαι τα προβλήματα των ασθενών, τη στιγμή που τους προσφέρω το φάρμακο. “Καλημέρα” είπε η γυναίκα μου, που δεν έχω παρά να τη συστήσω σαν τον καταλύτη του μηχανισμού αντίδρασης μιας εκρηκτικής πραγματικότητας με τον εαυτό μου να στροβιλίζεται γύρω από έναν κόσμο όπου η σύνδεση του ψέματος με την αλήθεια βρίσκεται στη σκιά.

ΤΕΛΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

“Ο Γκιώνης”

Γεώργιος Μπάλτος

Ποιμενική γαλήνη τύλιγε τον ηλιόλουστο κάμπο. Ο Αντώνης τεμπέλικα ραχάτευε στο πλάι της ποταμιάς. Ανάβλυζαν από μέσα του ανάσες ενός μεσημεριού που έμελλε να είναι το τελευταίο του. Παρηγοριά νόμιζε τη θαλπωρή της θεσσαλικής γης, οι πρασιές της μοσχοβολούσαν, οι ίσκιοι της έσφυζαν από ζωές εντόμων που επίσης απόψε θα τέλευαν, μα το είχαν σε γνώση τους κι έσπευδαν να βγάλουν το στεναγμό πετώντας και βουίζοντας. Ζωγραφιά αχάλαστη θαρρούν οι νέοι πως τάχα μπορεί να είναι η ζωή.

Δεν υπάρχει γιατρικό για τα ανθρώπινα φαρμάκια παρά το παραμύθι. Κι ευτυχισμένοι οι νοματαίοι που σφουγγίζουν με κρασί τα μουστάκια τους, ονειροκοπιούνται και συμφωνάνε πως η ιστορία είναι από γεννησιμιού της άδικη – αν εντούτοις καμωθείς να την αλλάξεις, το αποτέλεσμα θα 'ναι μάταιο, μόνο το μεράκι σου θα βγάλεις. Αλλά αυτά είναι για τους τρανούς και τους καταραμένους από το περίσσευμα της γνώσης γραμματιζόμενους, δεν τα νιώθει έτσι ο Αντώνιος. Αυτός ξέρει το αλόγιστο ξαγνάντεμα του νωχελικού κάμπου και της ξέγνοιαστης ραχούλας, τίποτα παρέχει.

Στα δικά του μάτια ένας γαϊδαράκος φορεί ολόσωμο σεντόνι, που έκλεψε από μια μπουγάδα τσιγγάνων πλάι στην ποταμιά, και στραφταλίζει σαν εξωγήινος στο φεγγαρόφως. Γελάει με την καρδιά του και παίρνει στο κυνήγι το διαστημικό τετράποδο. Είναι μεσονύχτι, ούτε πού καταλαβαίνει πόσο ξεμάκρυνε από το κοπάδι του. Όταν επιστρέφει, νιώθει την αποκοτιά του, γιατί στο μεταξύ αδέσποτα και λυσσασμένα σκυλιά έχουν διαλύσει τα πρόβατα ολούθε στους γύρω λόφους.

Ο πανικός είναι τρανός. Ο παιδεμός απερίγραπτος. Κανείς δεν είναι κοντά του να τον βοηθήσει. Ο αδελφός του, μεγαλύτερος, αντί για σιμά του, όπως θα 'πρεπε, την είχε κάνει για την πόλη, να βρει χαρτοπαίκτες και ξεδιάντροπες, να παίξει, να μεθύσει. Τρέχει και δεν φτάνει, να μαζώξει τα σκόρπια ζωντανά. Τα κοκόρια, από σπιτικό σε σπιτικό κι από χωριό σε χωριό, δε βλέπουν ανάγκη να κρατήσουν σιωπή αυτή τη νύχτα, μπας και βοηθήσουν τον άτυχο πιτσιρίκο να αφουγκραστεί. Μια κουκουβάγια στη στάνη των δύο αδελφών μοιρολογεί και κλαίει για το χαμό που γίνηκε ή θα γενεί. Λαχανιασμένος ο πιτσιρίκος της ρίχνει πετρίες, μα εκείνη δεν ξεκουμπίζεται. Το σημάδι είναι θανατικό. Μάταιος κόπος να ψάξει πλιότερο για την Κατίνα και το αβάπτιστο αρνάκι της. Που να πάρει! Τέτοια προβατίνα, κατεργάρα και με σίγουρο το εφτάκιλο από γάλα στην καρδάρα, πετυχαίνει κάθε δέκα χρόνια. Κι είναι και του Δήμου αδυναμία και λαχτάρα, να την κανακεύει, να τη χορεύει, μέχρι που να την έβαζε και κάπνιζε την γκαντέμω, την προβατίνα την Κατίνα!

Ο Δήμος, πίσω στο χωριό ζυγώνει. Τύφλα τον κατέχει, κι αιτία είναι το μεθύσι. Μα αυτή τη φορά το μάτι εκτός από θολό είναι και χολωμένο, ζητεί αφορμή να στάξει τη χολή. Του πέφτουνε τα σάλια σαν βουβαλιού πού οσμίζεται σφαγείο. Του πρήζονται τα χέρια από περίσσεμα οργίλης νιότης, πως δήθεν στην πόλη επιτήδειοι τον περιπαίξανε. Του σφίγγονται τα δόντια ωσάν να 'ναι χαλίκια σε μπετονιέρα που τ' ανακατεύει και ξερνάει τσιμέντο. «Καριόλα, Κατίνα, ξεπρόβαλε μωρή, μη σου πάρει ο διάβολος το κοπάδι», τηράει ολόγυρα και σκούζει.

Αλλά εις μάτην. Γρήγορα μαθαίνει τα μαντάτα. Του τα σφύριξε με ασάφειες περίσσιες κι υπονοούμενα ένας ξενύχτης μπαγλαμάς κορυδαλλός. Κι ύστερα, για την απώλεια της Κατίνας ή και για να βγουν αληθινοί οι φρικτοί ψαλμοί της αμαρτίας, ξετυλίγεται η πανάρχαια σκηνή του πιο περήφανου φονικού που ποτέ

διαβολεύτηκε ανθρώπινο μυαλό με σαλεμένα φρένα.

“Χαράματα”

Άννα Καμαριωτάκη

Όλα αυτά που θα δεις γραμμένα εδώ σε τούτο το χαρτί είναι η ψυχή μου, που άλλο δεν άντεξε να κρύβει αυτό το βάρος. Σε περιμένω χρόνια και θα σε περιμένω, γιατί δεν θα έχει νόημα η αγάπη μου αν δεν πλημμυρίσει την νοσταλγία που έχω κατά την απουσία σου. Και αν η καρδιά μου σπάσει, γίνει θρύψαλα για σένα πάλι δεν θα σε συγκινήσει... Γιατί είναι ο εαυτός σου πάνω απ' όλα ακόμα και από εμάς. Και εγώ ας μην αντέχω να ανασάνω... Τα χαράματα, τότε ο πόνος με πνίγει σαν νερό παγωμένο. Η ερημιά της ψυχής μου με στέλνει στον βάλτο. Ουρλιάζω μα δεν με ακούς. Άλλωστε γιατί να το κάνεις; Τα δικά σου χαράματα είναι αλλιώτικα. Είναι άλλου.

Πονάω.. μα κάνω τον πόνο συντροφιά, για να αντέξω τις μέρες που θα ακολουθήσουν περιμένοντας απλά να στείλεις κάτι... Έτσι για να ζήσω μερικά λεπτά ευτυχίας μαζί σου. Ίσως υποφέρεις και εσύ μακριά μου τα χαράματα, ίσως δεν πολεμάω μόνο εγώ με τις σκέψεις και την επιθυμία. Ίσως πάλι απλά κλείνεις τα ματιά και με ξεχνάς. Μπορείς και με ξεχνάς; Εγώ κλείνω τα ματιά και προσπαθώ να διαλέξω μια αγαπημένη μου στιγμή μαζί σου, όμως μάταια. Όλες με γεμίζουν, ακόμα και αυτές που μου μιλούσες για πράγματα που δεν καταλάβαινα και όταν στο έλεγα απλά χαμογελούσες και μου χάιδευες τα μαλλιά. Ήσουν πάντα τόσο ανθρώπινος. Όλα αυτά θέλω πίσω. Την στιγμή, το λεπτό, την ανάσα, το άγγιγμα. Τα δικά μας χαράματα, στην αγκαλιά σου και ο κόσμος να χωράει στο εσύ και εγώ, όλα τα αλλά να είναι ήχος και εγώ να χορεύω στην μουσική που φτιάχνει το γέλιο μας. Αυτό είναι ευτυχία. Δεν ξέρω αν υπάρχει λέξη να ορίσει όσα είσαι εσύ για μένα. Είσαι ο άνθρωπος μου, η οικογένεια μου, ο ερωτάς μου, ο καλύτερος μου φίλος, ο ήλιος που ζεσταίνει το πρόσωπο μου, η ζεστασιά του χειμώνα σε ένα ποτήρι σοκολάτα, τα χαράματα που δεν κοιμάμαι γιατί σε σκέφτομαι. Είσαι πολλά και αλλά τόσα, μια νότα, ένας κρότος, ένα γέλιο, ένα δάκρυ, μια μυρωδιά, μια αγκαλιά, ένα σ' αγαπώ. Μου έδειξες πόσο όμορφα είναι να σε αγαπούν γι' αυτό που είσαι μα εγώ τότε φοβήθηκα, δείλιασα να τα αφήσω όλα και να ζήσω έναν έρωτα μαζί σου. Προσπαθούσες να μου δείξεις πόσο απλό είναι να είμαστε μαζί όμως εγώ τυφλή από τις διαφορές που έλεγαν πως έχουμε δεν είδα την αλήθεια σου. Και έχασα την ευτυχία. Τώρα που την αναζητώ δεν θα την κερδίσω. Νοσταλγώ ακόμα και την μέρα που σε γνώρισα, εκεί στο καφέ μια μέρα που δεν περίμενα πως θα άλλαζε τα πάντα. Έδειχνες απόμακρος σαν να ήθελες να ζήσεις μα να μην ήξερες αν πρέπει να το κανείς, γιατί έμαθες πάντα στη ζωή σου να τα κανείς όλα με κύκλο, χωρίς να χάνεις ποτέ το πρόγραμμα. Όμως έχανε τόσα άλλα. Δεν ήταν μια έλξη συνηθισμένη αυτή που ένιωσα για σένα, στην αρχή νόμιζα πως ήταν η μορφή σου. Ήταν όμως η μυρωδιά σου. Μια μυρωδιά τόσο οικεία και τόσο άγνωστη μαζί. Σαν να ταίριαζε με την δική μου σε όλα, σαν να έπαχνε η μια την άλλη. Δείλιασα να πω ότι σε θέλω μόνο για μένα. Ακόμα και στον εαυτό μου, έβλεπα πως οι άλλες μπορούσαν να σε ακουμπάνε και εγώ σε απόσταση να σε κοιτώ και να λέω πως όλα είναι εντάξει. Όμως εσύ δεν έχανε ευκαιρία να είσαι δίπλα μου, να με ακουμπάς όπως μπορείς έστω και λίγο. Να μου δείχνεις ότι είμαι κάτι για σένα, μα τι αφελής εγώ που δεν το είδα ποτέ. Ίσως φοβήθηκα να πιστέψω ότι αξίζω κάτι τόσο όμορφο. Μην με λησμονείς, δεν είχα μάθει να με αγαπούν έπρεπε να με περιμένεις, και αν πεις πως το έκανες μα δεν ήρθα ίσως εσύ να κοιτάζες αλλού και να έχασες την μορφή μου. Ήμουν πάντα πίσω σου.

Έγινες ο φίλος μου, μετά ο εραστής μου, μετά ο αγαπημένος μου, μετά ένας γνωστός. Ύστερα σε έδιωξα και κατάλαβα πως ήταν το μεγαλύτερο λάθος της ζωής μου που δεν σε κράτησα κοντά μου. Μα εσύ προτίμησες

να ζεις μακριά κάνοντας την κάθε μέρα χωρίς εσένα έναν μικρό θάνατο.. Και αν εγώ θέλω να ζήσω; Θέλω να κρατήσουμε την υπόσχεση που δώσαμε τότε, πως ότι και αν γίνει μεταξύ μας εσύ και εγώ θα πάμε για πικνίκ και θα γελάσουμε όσο πιο πολύ μπορούμε. Σαν να σώζαμε ολάκερο τον κόσμο με το γέλιο μας. Θα μιλήσουμε, θα μοιραστούμε σκέψεις και στιγμές χωρίς να μας το χαλάσει κανένας φόβος. Αν ξέρω πως με αγαπάς όσο και εγώ μπορώ να αντέξω τα πάντα γιατί δεν έχεις καταλάβει πως ο λόγος που γράφω όλα αυτά δεν είναι για να σου δείξω τα κομμάτια μου αλλά για να μου δώσεις ένα σημάδι να πολεμήσω για σένα. Γιατί έχω ανάγκη να ξέρω πως μπορεί να χάσαμε τον χρόνο όμως δεν χάσαμε τα δικά μας χαράματα..

Άγγιξες το σκοτάδι της ψυχής μου και του έδωσες χρώμα, μακάρι να μπορούσα να χαθώ μαζί σου στον χρόνο, να μην υπάρχει απόσταση, να μην υπάρχει σιωπή, να μην υπάρχει το εσύ και το εγώ χωριστά. Και αν χαθώ μην με ξεχάσεις γιατί είναι κρίμα και άδικο να χάσω την αγάπη. Μην με λησμονείς, είσαι βάλαμο για μένα. Αν μπορούσα στα αστέρια θα πήγαινα να μην με βλέπει κανείς πόσο πονάω, γιατί εκτός από εμάς άλλος δεν θα το καταλάβει. Καμιά φορά βρίσκω παρηγοριά ότι κοιτάμε τον ίδιο ουρανό, άλλες πάλι δεν αρκεί ούτε αυτό. Το δάκρυ μου με πνίγει μα κρατώ βουβό τον πόνο μου, δεν θέλω κανείς να ξέρει πως υποφέρω από έρωτα για σένα. Ούτε καν εσύ. Χαμογελώ και λέω πως όλα είναι καλά, μα πόσο θα ήθελα να ήταν αλήθεια. Τις λίγες φορές που σε συναντώ προσπαθώ να κρύψω την χαρά μου που είσαι στο πλάι μου και μπορώ με μια ανάσα δίπλα σου να γεμίσω τα πνευμόνια μου ευτυχία. Μου μιλάς για όσα κάνεις, όσα ζεις μακριά από μένα και δεν σκέφτηκες ούτε μια στιγμή ότι υποφέρω που δεν υπάρχω σε τίποτα απ όλα αυτά. Απλά σου χαμογελώ λέγοντας πως χαίρομαι για σένα, μα δεν χαίρομαι για εμένα. Πρέπει να σε ξεχάσω, ξέρω πως δεν υπάρχει νόημα να περιμένω αυτές τις λίγες μέρες μαζί σου για να νιώσω πλήρης και ζωντανή. Εσύ δεν θες να ζεις τίποτα μαζί μου, δεν είσαι όπως παλιά. Μόνο καθόμαστε απέναντι και μιλάμε για τις ζωές μας. Έτσι είναι δύο άνθρωποι που αγαπήθηκαν πολύ; Πλέον μας ενώνει ένα τραπέζι και μια κούπα καφές; Άλλαξες, μα άλλαξα και εγώ. Θα μάθω να με αγαπώ περισσότερο από ότι αγαπώ εσένα, έτσι και αλλιώς τα μάτια μου στο φωνάζουν κάθε φορά πως μέσα μου ότι κυλάει και έχει ψυχή είναι δικό σου. Μην με λησμονείς, εγώ έκανα όνειρα μαζί σου. Πως μαζί θα φτιάχναμε έναν δικό μας κόσμο, τι θλιβερό να μην το μάθεις ποτέ. Μπορεί το μάθεις από εδώ, σε τούτες τις σελίδες πως τόσα χρόνια σε αγαπώ και δεν αντέχω άλλο να το κρύβω. Στέκομαι εδώ και το ψιθυρίζω κάθε στιγμή μήπως και το ακούσεις. Ίσως πάλι απλά να με προσπεράσεις χωρίς να ρίξεις ούτε ένα βλέμμα στις λέξεις που σκορπίζω εδώ για εσένα..

Τώρα που πέρασε καιρός, ο πόνος και η αναμονή για σένα χάθηκαν. Καλά λένε πως όλα κάποτε τελειώνουν. Κάποιοι έρωτες έτσι απλά σβήνουν, σαν να μην άναψαν ποτέ. Μα είναι τόσο θλιβερό. Καρδιά μου μην κλαις, αυτό το ταξίδι που λέγεται ζωή δεν ξέρεις τι δώρα θα σου φέρει. Όλοι θα αναμετρηθούμε με όλα, και τότε ποιος είμαι εγώ ποιος είσαι εσύ δεν έχει σημασία. Χώμα είμαστε χωρίς δροσιά. Μη με λησμονείς σαν να είμαι ένα τίποτα, είμαι η άβυσσος. Μια άβυσσος από σκέψεις και συναισθήματα, όμως εσύ με αγάπησες τόσο όσο έπρεπε. Όσο έπρεπε για να μην χάσεις την ζωή σου, δεν λέω ότι δεν πόνεσες για μένα. Δεν άφησες τον πόνο να σε πνίξει όπως κάνω εγώ. Με αγάπησες όσο έπρεπε για να μπω στις εμπειρίες σου πριν γίνεις κάποιος άλλος. Κάποιος που δεν ξέρω τι σκέφτεται, πως ζει, αν πλέον γελά. Δύο ξένοι είμαστε στον ίδιο κόσμο, ίσως αυτό σου αρκεί.

Μα είναι η καρδούλα μου λουλούδι δίχως πέταλα και ο χαμός σου αγκάθι που με καρφώνει. Όμως αίμα δεν κυλάει στέρεψε και αυτό, μαζί με την χαρά μου. Όταν εσύ δεν μου γελάς θαρρώ πως ο ήλιος χάθηκε, ταξίδεψε γι αλλού. Θέλω σε κάποιον να μπορώ να δώσω την ψυχή μου, να ανασάνω πάνω του. Ανακούφιση να νιώσω πως σε όλες αυτές τις ανηφόρες που περνάω δεν είμαι μονή. Έχω έναν άνθρωπο. Μα εσύ μου γύρισες την πλάτη σαν να ήμουν θόρυβος που χάλασε την σιωπή σου. Τούτη η σιωπή που εσύ

ζητάς εμένα με φυλακίζει. Περάσαμε μαζί τόσα χαράματα, άλλοτε αγκαλιά, άλλοτε δίπλα δίπλα μα τα βλέμματα μας ήταν πιο τρυφερά και από ένα χάδι, άλλοτε χώρια όμως βρισκόμασταν στο όνειρο. Τώρα δεν ξέρω σαν να άλλαξε ο ουρανός και να έγινε ξένος, δεν νιώθω όπως τότε. Κοιτάω τα χαράματα και χάσανε το χρώμα τους. Είναι ανάμνηση και αυτά όπως εσύ.

Αν είχα μια ευχή θα ήταν ο άνεμος να σε έφερνε κοντά μου, να τρέχαμε μαζί σε τόπους που αγαπάς και νοσταλγείς. Σ' ένα πέλαγος να ταξιδεύαμε χωρίς πυξίδα και η ευτυχία που θα ένιωθα να βρίσκομαι κοντά σου να ήταν το φως μας για τον δρόμο.

Όσα έγραφα εδώ ήταν για να αποχαιρετήσω όσα ένιωσα για σένα, άλλο πια δεν θα περιμένω να δεις πως όλο μου το είναι ήταν μόνο δικό σου. Την ζωή πρέπει να την ρουφάς και νιώθω ότι με ρούφηξε αυτή και χάθηκα. Όσο ευτυχισμένη είμαι για όσα ένιωσα για σένα άλλο τόσο δυστυχισμένη νιώθω που το όνειρο δεν κράτησε πολύ. Πόσο θα ήθελα τα μάτια μου να ανοίξω και να μην υπάρχουν μέσα στο μυαλό μου, έτσι απλά να χαθείς και γαλήνη πια να βρω. Να συνεχίσω χωρίς εσένα. Να βρω έναν άνθρωπο που θα μου χαρίσει όσα λαχταράω. Άργησες αγάπη μου και εγώ είμαι πια στο τέρμα. Όμως δεν πειράζει εγώ ξέρω πως σ' αγάπησα χωρίς όρους και αν σου 'δωσα υποσχέσεις που δεν κράτησα, συγγνώμη.. Δεν είναι πως δεν ήθελα να κάνω όσα σου είπα όμως κάποιες φορές δεν γίνεται αυτό που θέλουμε αλλά αυτό που πρέπει. Έτσι και τώρα, δεν σε αποχαιρετώ γιατί το θέλω μα γιατί πρέπει. Γερνάω μέσα μου και αυτό δεν το αντέχω, έπαψα να είμαι χαρούμενη και ελεύθερη, έπαψα να βλέπω τα χαράματα. Θέλω να ελευθερωθώ. Αυτό που θα μου λείπει σε σένα περισσότερο απ' όλα είναι ότι μπορούσα να είμαι πάντα παιδί. Άνοιγες την αγκαλιά σου να με ακούσεις και να μου πάρεις τον πόνο. Μα τώρα πια με άφησες με αυτόν να ζω και μαραζώνω. Οι στιγμές που θα κρατήσω για φυλαχτό είναι οι μέρες που πέρασα μαζί σου στο Λονδίνο. Εκεί η κάθε μέρα μαζί σου ήταν μαγική, έστω και αν απλά κοιταζόμασταν και περιμέναμε να δούμε ποιος θα γελάσει πρώτος. Περιπατούσαμε ώρες μα η κούραση δεν μπορούσε να μας σταματήσει από την επιθυμία να ζήσουμε όσα πιο πολλά μπορούμε. Σαν να ήθελες να χωρέσεις όλο το κόσμο σε ένα ταξίδι, μόνο και μόνο για να χαρώ εγώ. Τα φωτισμένα σπιτάκια που χαζεύαμε το βράδυ και μετά που με είχες αγκαλιά μέχρι να αποκοιμηθώ, ήταν αρκετό για να αγγίξω την ευτυχία. Πάντα φορούσα τα φούτερ σου λέγοντας πως κρύωνα απλά για να έχω κάτι δικό σου πάνω μου, να με ηρεμεί η μυρωδιά σου. Δεν ξέρω αν μπορώ να αγαπήσω άλλον σαν εσένα, δεν ξέρω αν μπορείς και εσύ να αγαπήσεις κάποια άλλη. Όμως ήρθε το τέλος μας, κρίμα που δεν ήρθες να ζήσουμε όσα αξίζαμε. Αυτό το κείμενο αν φτωχό σου φαίνεται σε λέξεις να ξέρεις πως πλούσιο είναι σε αγάπη και απόγνωση. Είναι μονάχα η ψυχή μου και τίποτα άλλο. Δεν είναι φανταχτερές εικόνες και μεγαλεία, ούτε κολακείες που αρέσουν σε όλους. Μονάχα εγώ, μια άδεια ψυχή που σου λέει όσα νιώθει. Μη με λησμονείς, εγώ δε θα το κάνω. Να ζήσεις όσο καλύτερα μπορείς ώστε να έχεις αναμνήσεις να μοιράζεσαι, στην τελική αυτό είναι που μας μένει.

Για σένα...